

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

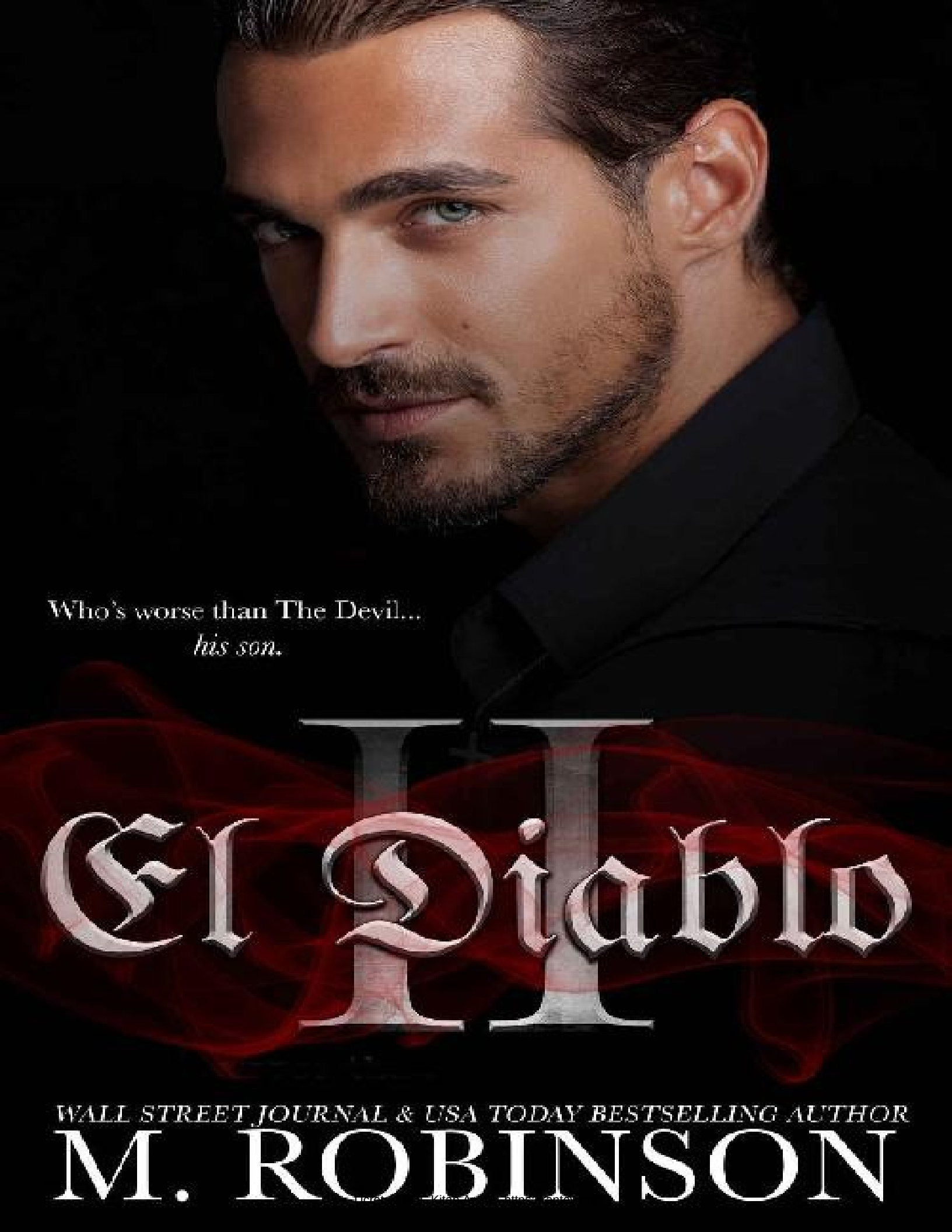
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Who's worse than The Devil...
his son.

El Diablo

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

M. ROBINSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

EL DIABLO II

M. ROBINSON

COPYRIGHT© 2020 El Diablo II yazan M. Robinson

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişilere, olaylara, kurumlara, kuruluşlara veya yerlere yapılan atıflar sadece gerçeklik hissi vermek içindir ve hayali olarak kullanılmıştır. Ölü ya da diri diğer tüm karakterler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve tüm olaylar ve diyaloglar yazarın zihninden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Bu kitapta tasvir edilen bazı kişiler, yerler ve olaylar tarihsel olarak doğru olsa da, hikaye yazarın sadece eğlence amacıyla uydurduğu bir kurgudur.

KULLANILAN ŞARKILARIN SÖZLERİ TELİF HAKKI NEDENİYLE DEĞİŞTİRİLMİŞTİR.

DEDİKASYON

TEŞEKKÜRLER

MİLE BAĞLAN

ONU ÖKSEOTUNUN ALTINDA TUTMAK

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Sonsöz

DEDİKASYON

Angela Pepe

Bu hikâye senin sayende olabileceğinin en iyisi. Her şey için teşekkür ederim.
Seni seviyorum.

TEŞEKKÜRLER

Kişisel Asistan: Heather Moss AKA Yoda Editör:

Amy Briggs

Kapak Tasarımcısı, Kitap, E-kitap Biçimlendiricisi/Sekreteri: Silla Webb

Reklamcı: Danielle Sanchez

Bloggerlar/Bookstagramcılar

ViOP'larım/Okuyucularım

Fotoğrafçı: Tijana Vukovic

Kapak Modeli: Dusan Susnjar

Sokak Ekibi Liderleri: Leeann Van Rensburg & Jamie Guellar

Teaserlar & Promosyonlar: Heather Moss, Silla Webb, &

Janbookshelf

VIP Okuyucu Grubu Yöneticilerim: Lily Garcia, Emma Louise, Jennifer Pon, Jessica Laws, Louisa Brandenburger

Eski Güzel Kızlar: Tracey Wilson-Vuolo, Melinda Parker, Amanda Roden, Terri Handschumacher, Nysa Bookish, Darlene Pollard, Ashley Sledge, Wendy Livingstone, Donna Fernandez, Corie Olson, Beverly Gordon, Ann B. Goubert, Keshia Craft, Yvette Lynch, Vanessa Reyes, Amy Coury, Shawna Kolczynski, Christin Yates Herbert, Nysa Bookish Read, Sarah Polglaze, Darlene S Pollard, Chantel Curry, Jill Bourne, Tara Horowitch, Rhonda Ziglar, Michelle Chambers, Lily Jameson, Paula DeBoer, Jessica Laws, Marci Antoinette Gant, Autumn Wrought, Caz Cori, Samantha Molina

Hype Girls: Melinda Parker, Terri Handschumacher, Darlene Pollard, Dawn Walsh, Angela Hart, Oindrilla Sarkar, Vanessa Reyes, Darlene S Pollard, Chantel Curry, Paula DeBoer

M İLE BAĞLAN

[WEB SİTESİ](#)

[FACEBOOK](#)

[INSTAGRAM](#)

[TWITTER](#)

[VIP OKUYUCU](#)

[GRUBU BÜLTEN E-](#)

[POSTA ADRESİ](#)

[YOUTUBE KANALI](#)

[SPOTIFY](#)

M'DEN DAHA FAZLA KİTAP
ÇOĞU KINDLE UNLIMITED İLE ÜCRETSİZ

EROTİK ROMANS

VIP (VIP Üçlemesi Birinci Kitap)
THE MADAM (VIP Üçlemesi İkinci Kitap) MVP
(VIP Üçlemesi Üçüncü Kitap)
VIP ÜÇLEMESİ KUTU SETİ
TEMPTING BAD (The VIP Spin-Off) İKİ
TARAF GIANNA VE MACK
İKİ TARAFLI GIANNA (Bağımsız)

ÇAĞDAŞ/YENİ YETİŞKİN

GOOD OLD' BOYS KUTU SETİ
BENİ ZORA SOKUYOR
BENİ YASAKLA
BENİ GERİ AL
BENİ ARZULA
[EL DIABLO \(ŞEYTAN\)](#)
[HİÇBİR GİTMİYEN](#) YERE
YOL BURADA BİTİYOR
HİÇBİR YERE GİTMİYEN YOL/BURADA
BİTİYOR BUNDLE EL SANTO
EL PECADOR
EL SANTO/ EL PECADOR BUNDLE
KAYIP ÇOCUK
JAMESON KARDEŞLER KUTU SETİ BİZİ
SEÇİYOR
SENDEN NEFRET
EDERKEN SENİ
SEVMİYİ SEÇMEK
İLK MISRADAN SON
ŞARKI SÖZÜNE KADAR

NOVELLALAR
ONU ISLAK TUTMAK

ONU ÖKSEOTUNUN ALTINDA TUTMAK

Önsöz

-Cruz-

Geniş bir bakışla gözlerim bir kâbustan diğerine kaydı. Bakışlarımı gazaplarının yoluna çevirdiğimde yüksek sesle nefes aldım. Duygularımı tutamıyor, bir sonraki nefesim için boğuluyordum.

Göğsüm sıkıştı.

Damarlarımdaki tüm kan çekilmişti.

Birden donmaya başladım.

Acı soğuk.

Ayaklarım altımdaki lanet olası kirli zemine yapışmıştı. Beni doğruca cehenneme, şeytanın beni eve götürmek istediği yere sürüklüyordu.

Gözlerimiz birkaç saniye birbirine bağlı kaldı. Kahretsin, saatler de olabilirdi. Zaman durmuş gibiydi. Gözlerim onlarınkine dikilinceye kadar bunun hakkında iki kez düşünmedim.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve yalvardım, "Lütfen."

Gözlerimden yaşlar kaçtı, onları saklamak mümkün değildi. Daha önce hiç böyle bir yıkım hissetmemiştim. Beni parçalıyor, kemiklerimi kırıyor, beni lime lime ediyordu.

Teker teker.

Bir kül yığınıydım.

"Lütfen," diye yalvardım, utanmadan.

Her bildiğimi, her şeyi gördüğümü, her şeyi deneyimlediğimi sanıyordum. Ama yanılmışım.

Evet. Hem de çok. Yanlış.

"Sana yalvarıyorum." İnançla konuşurken kararımda hiç tereddüt etmedim...

Her şeyi bitirmek.

"Onun yerine beni

öldür."

BÖLÜM I

Bölüm 1

-Cruz-

"*Pero, Papá!*" diye bağırdı ablam Adriana, "*Ama, Baba!*" yüksek sesle ve çok net bir şekilde İspanyolca. Saygısız ses tonunun keskin acısı evimizin oturma odasının duvarlarında yankılandı.

Babamızın talep ettiği bir şey varsa, o da huzurunda saygı görmektir.

"Bana bunu yapmaya devam edemezsin! Ben 22 yaşındayım! Bir yetişkinim! *Non puoi!*" diye öfkelenildi. İtalyanca "*Yapamazsın*".

Adriana bunu sadece çok sinirlendiğinde, içten dışa doğru öfkelenildiğinde yapardı. İspanyolca, İtalyanca veya İngilizce konuşmaya başladırı - akıcı konuştuğumuz herhangi bir dilde. Sanki zihni düşüncelerini yeterince hızlı işleyemiyordu, bu yüzden ilk önce hangi lehçede oluştuyorsa o lehçede ateş püskürüyordu.

Yoğun, boncuk gibi gözlerini ona dikti. Bakışları, hepimizin bildiği ve ilk elden tecrübe ettiği korkutucu tavrıyla onu içine çekiyordu.

Özellikle de *ben*, onun tek oğlu.

Bir nefeste, "İstediğim her şeyi yapabilirim, Adriana. Beni kim durduracak? *Sen mi?*" diye küçümseyici bir tonda alay etti.

Çabuk sinirlenmesi iyi gitmiyordu. Onunla hiç olmadı. Bu ikimizi de ateşi körüklemekten alıkoymadı.

Babamız evlatlarından ne bekliyordu? Damarlarımızda onun kanı akıyordu. Tıpkı onun gibiydik.

Otoritesini sorguladığımız bu gibi anlarda bunu gururla daha fazla sergilemek. Taleplerimizi duyurmak. Tartışmamızın sonucu hiç önemli değildi. Özgür bırakılması gereken ruhlarımızın içindeki savaşı.

Yirmi bir yaşındayken kız kardeşimden bir yaş daha küçüktüm. Biz büyüdükçe, onun bizi kontrol etmesi daha da zorlaşıyordu. Adriana'yı kuduz bir köpek gibi koruması, yoluna çıkan herkesi çıplak dişleriyle parçalamaya hazır olması da yardımcı olmuyordu. Hiç düşünmeden.

Bunu ikimiz de biliyorduk.

Yasanın gözünde o bir yetişkindi. Bunun bir önemi olmamasına rağmen, babamız ona hala küçük bir kızmış gibi davranıyordu. Örnek olarak, hala evde yaşıyordu ve yakın zamanda taşınma umudu yoktu. Her şeyini kontrol ediyordu.

ve ona hamile kaldığından beri koyduğu kuralları değiştirmek gibi bir planı yoktu.

Ancak tek oğluna karşı çok daha farklıydı. Babam kız kardeşime yaptığı gibi benim önüme bir kalkan koymadı. Aksine, canımın istediği her şeyi yapmama izin verirdi. Her zaman kendisinin olana sahip bir adam yetiştirdiğini söylerdi.

Bizim ailemiz.

Benden Adriana'yı ve annemizi her nefesimde, gerekirse son nefesimde bile korumamı bekliyordu, hayır talep ediyordu. Benim yardımımıla babamız Adriana'yı dünyadan korudu.

Öte yandan bana, herhangi bir şeyden ya da kimseden korkmanın bir seçenek olmadığı öğretilirdi.

Belki de isminin arkasındaki sembolizmdi. *Crucifixio*, İspanyolca'da haç anlamına geliyordu. Annesi, rahmetli büyükannem, *El Barrio*'dan, Kolombiya sokaklarından, özgürlerin ülkesi ve cesurların evi Amerika Birleşik Devletleri'ne kadar tüm hayatı boyunca boynuna gümüş bir haç takmıştı.

Bütün hikâyeleri duymuştum. Büyükbabam ABD'ye bölmek ve fethetmek için göç etmişti. Açgözlü müritlerinin ülkesinde Tanrı'ydı o. Kellesini gümüş bir tepside almak için can atıyorlardı.

Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutun.

Annemin boynuna takma zamanı gelene kadar babam bu yadigârı taktı. Onu babamın cehenneminden korumak için. Babamızın en iyi yaptığı şeydi ve ben onun hayatından bahsetmiyordum.

Kükremesi şeytanı
susturdu. Ya da şöyle mi
demeliyim.

El Diablo.

Ben doğduktan sonra haç bana geçti ve ben onu hiç almadım.

Ka

palı Benim korumam.

. *Neyden?*

Adriana gözlerine baktı, kendisinden bunu talep edeceğinin tamamen farkındaydı.

Meydan okurcasına başını dik tuttu. Adriana'nın meydan okuyan duruşunu ben fark ettiysem, eminim o da fark etmiştir.

"Neden hayatımı yaşamama izin vermiyorsun? Ha? Normal olmama izin vermek senin için neden bu kadar zor? Neden doğru kararlar almam konusunda bana güvenemiyorsun?"

Babamız ürkütücü bir sakinlikle ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Basitçe, "Güven kazanılır, *peladita*" diye cevap verdi. Ona İspanyolca küçük kız demesi, gözlerindeki yarıklardan sadece küçümseyen bir ifade kazanmasını sağlamıştı. Kendisine küçük kız denmesinden nefret ettiği kadar, onun da kendisine öyle davranmasından nefret ediyordu. Bundan her şeyden çok nefret ediyordu ve adam bunu hayatı boyunca yapmıştı.

"Peki ben senin güvenini kazanmamak için ne yaptım? Ha? Beni gözünün önünden ayırmıyorsun. Lise ikinci sınıfa kadar evde eğitim aldım ama Cruz yürüyebildiği için okula gitmesine izin verildi. Bu nasıl adil olabilir?"

Nereye gitse peşinden gittim. Üç silahlı adamla birlikte. Bir zamanlar gittiğimiz özel okul babamız tarafından finanse ediliyordu. Kütüphaneyi, kafeteryayı, futbol sahasını o yaptırmıştı.

Para her zaman demir yumrukla hükmetmiştir.

Yönetim, yüce dolar yüzünden istediğimiz her şeyi yapmamıza izin verdi.

"Hayatın adil olduğunu hiç söylemedim Adriana. Yaptığım her şeyin seni korumak için olduğunu sana daha kaç kez hatırlatmalıyım?"

"Baba-"

"Cruz," sözünü kesti babam. Başını yana eğerek bana doğru baktı. "Bu gece gözünün önünden ayrılmamasını sağla. Sen onun koruyucususun. Önce ilgilenmem gereken bir iş var. Seninle orada buluşuruz." "Aman Tanrım! Bu bir mezuniyet partisi! Ciddi misin sen? Tam olarak ne düşünüyorsun? Pasta yiyeceğim ve bir dic'e rastlayacağım

."

"Kız kardeşimi koru. Annemi koru. Bunu hayatım boyunca duydum," diye ekledim, kendimi daha fazla tutamayarak. "Kendimi bildim bileli fedailerinizin bizi canları pahasına koruduğunu düşünürsek, zaten biliyorum. Ama söyleyin bana, *Peder*?" İspanyolca babamı vurguladım. "Onları tam olarak neyden koruyorum?"

Göz ucuyla Adriana'nın bana sırttığını görebiliyordum. Onun tarafını tuttuğum için çok gururluydu. Annemiz şu anda babamızın özel jetinde, Oak Island'daki ailesini ziyaretten eve dönüyordu. O yokken, şeytanları ortaya çıkıp oynamaya karar vermişti.

"Beni sorgulama, Crucifixio. Dediğimi yap."

Gözlerimi babamıza dikme sırası bendeydi. Hayatımızın bu şekilde olmadığını fark ettiğim andan beri umutsuzca istediğim cevapları arıyordum.

Onun standartları dışında herkesin standartlarına göre normal. Korumalarla büyümek bir çocuğa bunu yapar. Doğuştan her şeyden şüphe edersin.

Dedikodular.

Işık fısıldıyor.

Babamızın bir odaya girdiğinde emrettiği açık itaat, asla göz ardı edebileceğimiz bir şey değildi. Gözlerimizin önünde pervasızca sergileniyordu. Gerçi kimse bize nedenini söylemedi.

Hep biliyorduk.

Kanıtları kendi gözlerimizle görmüştük. İnternet elimizdeki güçlü bir araçtı. Onunla karşılaşan ve bunu anlatacak kadar yaşamayan insanların fotoğrafları dünya çapında internette sadece bir tık uzaktaydı. Yine de insanların *Şeytan* dediği bu adamla henüz tanışmamıştım. Çoğunlukla bu tür savaşlarda onu görürdük.

Gerçekte kim olduğunu bir kez bile itiraf etmemişti.

Evet.

Bunu kemiklerimin en derin yerinde hissettim. Varlığımın merkezinde. Göz önünde saklı duran gerçek. Olmak için doğduğum şeytan, onun ürkütücü, keyifsiz gözlerinde yansıyor. Ateş, karanlık, ruhsuz bakışlar her emir verdiğinde bana bakıyordu.

O da biliyordu.

O da benim gördüklerimi hissetti.

Beni yanlış anlamayın, o harika bir babaydı. Biz onu en az onun bizi sevdiği kadar severdik. Ama konu ailesine gelince, *El Diablo* kendini gömdüğü cehennemin derinliklerinden çıktı. Kendi ölümünü taklit ediyordu. Düşmanları onun öldüğünü düşünebilirdi, ama şeytanları...

Birlikte savaştığı ve herkesten saklamaya çalıştığı kişiler hâlâ etrafımızda yaşıyor ve nefes alıyordu. Bu Luciferian'dı, onun sonsuz alevleri bizi canlı canlı yakıyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Nereye gittiğim seni ilgilendirmez ve açıkçası Cruz, bu seni hiç ilgilendirmez."

Sadece onun için pençeleşmiyorlardı. Pusuda bekliyorlardı, asıl susadıkları şeyi avlıyorlardı.

Ben.

"Ya bunu kendi işim haline getirirsem?"

Bölüm 2

-Cruz-

Hareket etmedi, ses çıkarmadı. Babamız meydan okuduğum şeyle eğlendiyse ya da geri adım attıysa bile bunu bir saniye bile belli etmedi. Durumlar ya da koşullar ne olursa olsun, Alejandro Martinez her zaman duygularını kontrol ederdi. Adamın ne düşündüğünü, ne hissettiğini ya da tartışmanın bittiğine karar verdiğinde hangi cezayı uygun göreceğini asla bilemezsiniz.

Zayıflık asla bir seçenek değildi. Ya kurttum ya da koyun, ikisi arasında bir yol yoktu.

Ona gelince değil.

Ben daha ne olduğunu ya da bu işin nereye varacağını düşünemeden, elini rahatça kılıfına soktu ve silahını çıkardı. Yan tarafına nişan aldı.

Adriana'nın nefesi kesilirken ben de geri çekildim. İkisi de olayların bu şekilde gelişmesi karşısında şaşkına dönmüştü. "*Baba-*"

Kızına bakmadan bir parmağını ona doğru kaldırdı.

Sessizlik.

Ağızından çıkan sonraki sözleri hayatım boyunca hatırlayacaktım. Sarsıcı ve durgun bir sesle, "Martinez mi olmak istiyorsun, Crucifixio?" diye sordu.

"Cruz, yapma-" dedi Adriana, ben araya girmeden önce. Hiç tereddüt etmedim. "*Evet.*"

Birkaç saniye içinde çok fazla çelişkili duygu patlak verdi. Bir Martinez olarak rolümü ya da babamın ne ima ettiğini hâlâ tam olarak anlamamıştım. Glock'unu almam için bana uzattığında vücudum kilitlendi. İşte oradaydı, parlatılmış siyah metal, aramızdaki boşlukta ıslıl ıslıl parlıyordu.

Sahip olduğu güç.

O saniyede üzerimde kurduğu kontrol. Beni götüreceği yol.

Bakışlarım silahından boş yeşil gözlerine kaydı. Vücudumda hızla akan ve sonu görünmeyen ani belirsizliği yönetmek için deli gibi çabaladım. Hayatımda ilk kez bana içindeki şeytanı gösteriyormuş gibi hissediyordum.

"Martinez mi olmak istiyorsun Crucifixio?" diye tekrarladı, arkamızdaki muhafızlardan birine başıyla işaret ederek. "Ambrosio, *ven*," diye İspanyolca gelmesini istedi.

Muhafız yerini bilerek hızla geldi ve babamızın arkasında durdu. "Erkek ol oğlum. Ya sana Ambrosio'nun bize ihanet ettiğini söylersem? Nasıl olurdu?

misin?" "Ne?"

"Beni duydun." "O

ne yaptı?"

"Bize ihanet ettiğini söylemem bile bunu düzeltmek için yeterli bir gerekçe. Aile her şeyden üstündür, Crucifixio. Hayat da dahil."

Hiç düşünmeden bakışlarım onun gardıyla kilitlendi.

"Ona bakma. Sen bana bak," diye emretti, dikkatimi geri çekerek. "Seninle konuşurken gözlerimin içine bakacaksın Cruz. *Her zaman*."

Sertçe yutkundum, yüzeye çıkmaya çalışan duygularımla savaştım.

"El Diablo iken yaptığın şey bu muydu?"

Kurnazca bir kaşını kaldırdı. "Duyduklarınızın hiçbirine, gördüklerinizin yarısına inanmayın. Beni anlıyor musun?"

"Soruma cevap vermedin." "Cevap

vermek zorunda değilim."

"Onu öldürecek misin?"

Hızlı bir hareketle Glock'unu bana uzattı. "*Sen misin?* İşime girmek mi istiyorsun? O zaman bunu hak etmen gerekecek. El Diablo'yla karşılaşp cehennemde yanmayacağını mı sanıyorsun? Bana meydan okumak mı istiyorsun? O zaman erkek ol, evlat. Bana neyden yapıldığını göster."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Adriana. "Bu doğru mu yani? Dünyanın en korkulan adamı sen miydin? El Diablo muydun?"

"Adriana-"

Sözünü kesti, "Cevap ver bana!"

Daha son kelime ağzından çıkmadan adam yüzüne bakıyordu. Adamın ani hareketi kadının ayağının tökezlemesine ve yere düşmesine neden oldu.

Kanepede. Ona baktı, kız kardeşimin üzerinde geziniyordu ve teninden yayılan baskınlıktan başka bir şey yoktu.

"Bana karşı sesini hiç yükseltme, peladita."

Gözlerine inanamayarak başını salladı.

Kendimi toparlamaya zorladım. Etrafımızı saran ürkütücü sessizlik durumuma yardımcı olmuyordu. Sinirlerimin bir kez daha üzerime çöktüğünü hissediyor, asla cevap alamayacağımı bildiğim sonsuz sorulara yenilerini ekliyordum.

"Hayatın boyunca seni korudum-" "Seni,"

cümlesini onun yerine ben tamamladım.

Gözlerimiz kilitlendi.

O anda, bunun bir test olduğunu anladım - bu gecedan önce birçok kez yapılmış bir test.

El Diablo'ya böyle mi dönüştürüldü? Bunu ona büyükbabam da mı yaptı? Martinezler böyle mi yaratıldı?

Bedenim sanki görünmez bir ip tarafından çekiliyormuş gibi otomatik pilotta hareket ediyordu. Ne açıklayabildiğim ne de inkâr edebildiğim bir tepki uyandırıyor, Cennet ile Cehennem arasındaki o hayali çizgiyi aşıyordu. Gizemli bir güç, öylesine tüketiyordu ki ona karşı koymanın bir anlamı yoktu. Seçim benim için yapılmıştı.

Bu benim kanımda

vardı. DNA'mda.

Her adımda bana yansıyan gerçek, beni yaratıcıma daha da yaklaştırıyordu.

Dik durdum, Şeytan'ın gözlerinin içine baktım. "Her zaman sahte bir ölüm düzenlediğini düşünmüştüm çünkü ellerine kan bulaşmasını isteyen adamlardan saklanıyordun. Hiç de öyle değilmiş, değil mi?"

"Bir gün düşüncelerinle hareket etmenin seni sadece öldürteceğini öğreneceksin.

Gerçekler evlat, yoksa vaktimi boşa harcarsın."

"Gerçekleri mi istiyorsun?" Alay ettim, ona bakarken dudaklarım sessiz bir hırıltıya dönüştü. "Sana en önemlisini vereceğim. Kendinden başka kimseden saklanmıyordun. Bu senin hayali ölümünün gerçeği, değil mi?"

"Bu bir gerçek değil, bir soru. Benim için geldiğinde, Crucifixio, ses tonunu ve duygularını kontrol ettiğinden emin ol. Bu sadece kararlarını gölgeliyor. Bunu sana karşı kullanmamı çok kolaylaştırıyorsun." Gözlerimin içine bakarak eğildi. "Bu da neden bana karşı gelebileceğini ve elimin gazabını hissetmeyeceğini düşündüğünü açıklıyor. Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Dediğin gibi, düşünmüyorum, biliyorum... Ben Şeytan'ın oğluyum."

Babam başını yana eğdi ve hâlâ elimde olan silahı işaret etti. "O zaman kanıtla."

"Cruz, bu çok saçma. Sana yem atıyor. Baba, şu anda ne oyunu oynuyorsun?"

"Ben oyun oynamam, Adriana. Ben sadece kardeşine yaptığı işi öğretiyorum. Bu *hayatta kalmaktır*. Kral olmak ya da birine boyun eğmek arasındaki fark bu. Sen artık üniversite mezunusun. Bir erkeksin." Kenara çekilerek Ambrosio'nun görüş alanına girmesine izin verdi. "İşte masamdaki yerini hak etmek için bir şans."

Orada donmuş bir şekilde durdum, altımda çökmekte olan zemine yapışmıştım. Ambrosio'nun gözleri gözlerimin içine bakarken zaman durmuş gibiydi ve bu da içimdeki derin bir kararlılığı çözmeye başladı. Adriana'nın endişesini fiziksel olarak hissedebiliyordum, kanının ellerimin üzerinden akmasını beklerken vücuduma doğru .

Kalbim göğsüme çarpıyor, şakaklarımda ter birikiyordu. Orada durduğum süre uzadıkça tetiği çekmek benim için daha da zorlaşıyordu. Babamın konsantre bakışlarının yüzümün yan tarafında bir delik açtığını hissedebiliyordum.

Ambrosio gözünü bile kırpmadı. İfadesinde hiç korku yoktu. Soğukkanlılığında endişe yoktu. Hiçbir şey yoktu. Tek bir tepki bile vermedi. Onu böyle yapan şeyin ne olduğunu merak etmeden duramadım.

Babam için çalışıyor muydu?

Çok mu şey gördü?

Bunu yapamayacağımı biliyor muydu?

Adam yere yıkılması gerekirken taştan yapılmıştı. Hayatı için yalvarıyor ya da en azından son sözlerini söylüyordu.

Özür dilerim.

İkinci bir şans.

Merhamet.

Bunu yapabilir miyim?

İçimde var mı? Bana ait olmayan bir hayatı, aile adına almak.

Bakışlarım Ambrosio'nunkilerle birleştiği andan itibaren içimi derin bir şüphe ve suçluluk duygusu kapladı. Vicdanım olan bu ipin üzerinde dengede duruyordum.

Ambrosio her göz kırptığında, bir ailesi olduğunu hayal ederdim. Bir karısı.

Bir kız. Bir
oğlum oldu.
Lanet olası bir köpek.
küçük boşluğu kaplıyordu. "Şimdi ya da asla,
Crucifixio."

Sözleri üzerime çöküyordu. Kalbimin ve ruhumun o ana kadar sahip olduğumu bilmediğim bu karanlık boşluğuna yerleşiyor ve bana kesinlikle her şeyi sorgulatiyordu.

Özellikle de bu cehennem için yaratılıp yaratılmadığımı.

Kendi derimin içinde sürünüyordum, tamamen kaybolmuş hissediyordum. İçim kararsızlıkla çalkalanıyor, omurgamdan aşağıya doğru alışılmadık bir ürperti yayılıyordu ama ürperti geldiği gibi hızla kayboluyordu.

Şeytan omzumdaydı. Babam.

Babamız.

El Diablo.

Yüzüme çarpan tüm duyguları kontrol edemiyordum. Kendimi içinde bulduğum mevcut durumla birlikte kafamda dönüp duran cevapsız *keşkeler*. Hepsi babamın isteğiyle oldu.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi tekrar önüme çıktı. Kendini ateş hattıma yerleştirerek gerçekliği ve Ambrosio'yu görüş alanımdan çıkardı. "Annen seninle gurur duyardı" dediğinde Adriana rahat bir nefes aldı.

"Ya sen?"

Yavaşça geri ve adamlarına takip etmeleri için başıyla işaret etti.

"Martinez mi olmak istiyorsun?" sözlerinin sonsuza dek aklımdan çıkmayacağını düşünmüştüm.

Be

n. *Yanılmışım.*

Bana doğru son bir yoğun bakışla, kaderimi ilan etti.
gelecek.

"Şeytan bir zamanlar melekti, Crucifixio. Bunu asla unutma."

Bölüm 3

-Cruz-

"Bu da neydi böyle?" Adriana kükreyerek Ferrari'min kapısını çarptı.

"Rahatla."

Kırmızı spor araba babamın yirmi birinci yaş günüm için bana verdiği bir hediye idi. Böylesine abartılı bir hediye almak benim için alışılmışın dışında bir şey değildi, özellikle de ondan. Güney İtalya'nın en zengin şehirlerinden birinde, Salerno Eyaleti'ndeki Amalfi Sahili'nde yaşıyorduk. Hala evde yaşıyor olmamız alışılmadık bir durum değildi. İtalya'da bu yaygındı. Aileniz size bakardı, ta ki sizin ailenize bakma sıranız gelene kadar.

Aile her şeydi.

Büyüdüğümüz ev, bir uçurumun üzerinde yer alan, suya bakan, Akdeniz tarzı devasa, muhteşem bir evdi. Para bizim için hiçbir zaman sorun olmadı. Ne istersek bize verilirdi. Soru sorulmazdı. Annemizin onaylamamasına rağmen, babamız bize her zaman hayattaki güzel şeyleri göstermişti.

Yetiştirilme tarzları çok farklıydı. Aslında, spektrumun tamamen zıt . Kız fakirdi ve on sekiz yaşına kadar koruyucu ailede büyümüştü. Vasileri onu gerçek dünyaya kış üstü atmakta tereddüt etmemiş. Başını sokacak bir çatı sağlamak için devletten çek almadıkları anda, çek de gitmiş.

Kendisine dağıtılan boktan ele rağmen, annemiz dirençliydi, hayatta kalan biriydi. En parlak döneminde Prima Balerin'di, bize anlatılanlara göre en iyilerden biriydi. Dünyanın dört bir yanında, yetenekleri ve dokunulmaz yeteneği karşısında büyülenen insanlarla ağzına kadar dolu kapalı gişe tiyatrolarda sahne aldı. Bale onun kalbinin sahibi olabilirdi ama ruhu sonsuza dek babamıza aitti.

Alejandro Martinez.

Kendimi bildim bileli sadece onun için dans ederdi.

Annemizin mütevazı kökleri yetişmemizde büyük rol oynamış olsa da, babamızın herkesin hayal edebileceğinin ötesinde bir zenginlikle büyüdüğü gerçeğini değıştirmedi. Uçakları, jetleri, arabaları, dünyanın her yerinde evleri vardı. Sahip olduğu sermayenin listesi sonsuzdu.

Bazen bize olan sevgisini ifade etmenin tek yolunun maddi varlıklar olduğunu düşünüyordu. Sanki geçmişteki günahlarını bize istediklerimizi vererek telafi edebileceğini düşünüyordu. Oysa arzuladığımız şey onun kelimelere dökemediğı gerçektir, en azından bizim için.

"Ari, başlama."

"Başlama mı? Başlama!" diye vurguladı, öfkesinin kendisini ele geçirmesine izin veriyordu. Tüm dikkatini bana çevirerek haykırdı: "Ciddi misin sen? Ciddi olamazsın! Az önce oturma odasında benimle birlikte değil miydin? Senden ne yapmanı istediğini duydun mu? Ne için, Cruz? La familia'ya biraz sadakat göstermek için mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Ari..." Sabrım tükenmek üzereyken uyardım.

"Bu sefer beni susturamazsınız! Bu saçmalığı çok uzun zamandır görmezden geliyorum! Hayatımız boyunca bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorduk! İnsanların onun etrafında olma şekli! Hadi ama Cruz! Bu normal değil! Yoksa sana şu anda bizi takip eden korumaları ve bizim tek yaptığımızın lanet olası bir mezuniyet partisine gitmek olduğunu mu hatırlatmalıyım?"

O lanet partiye gitmek istemiyordum. Yine de oradaydım, Armani smokin giymiştim ve İtalyan deri ayakkabılarım vardı. Kimseyi tanımadığım bir kutlamada baş belası kız kardeşime eşlik ediyordum.

"Adriana, yeter. Sakinleşmen gerek."

"Sakinleşmem mi gerekiyor? Senin tepki vermene ne dersin! Nasıl bu kadar sakın kalabiliyorsun? Sen de en az onun ürkütücü ve korkutucusun. Bunu biliyorsun, değil mi? Yaşlandıkça daha çok onun gibi davranıyorsun. Daha çok ona benziyorsun!"

"Bunun beni rahatsız etmesi mi gerekiyor, Ari? Çünkü son baktığımda babamız bize her şeyi vermişti."

"Kim olduğu gerçeğı dışında...kim *olduğı*. Şimdi de bu numarayı mı çekiyor? Nasıl tepki vermemi bekliyorsun? Az önce birini soğukkanlılıkla öldürmen için seninle alay etti ve sen burada hiçbir şey olmamış gibi oturuyorsun!" Elini evimizin olduğu yöne doğru çılgınca salladı.

Hemen direksiyonu kırdım ve aynı anda frene basarak aracın tamamen durmadan önce yana doğru kaymasına neden oldum.

"Carajo!" İspanyolca "Siktir" diye bağırdım. Ne olduğunu görmek için aniden araçlarından inen korumalara el salladım. "Benden ne istiyorsunuz? Ha? Sana nasıl hissettiğimi söylememi mi istiyorsun? İstedğin bu mu?"

"Evet! Bir kez olsun kışında bir sopa varmış gibi soğukkanlı davranmak yerine ne düşündüğünü bilmek isterim!"

"Adriana, öfke nöbetlerinle vaktimi harcayacağına bana gerçekten bilmek istediğin şeyi sor."

"! Ben küçük bir kız değilim." "O zaman öyle davranmayı bırak."

Gözlerini delici bir bakışla bana dikti ve beni daha da kızdırdı. Kapalı.

"Peki. "Eğer ben orada olmasaydım," diye belirtti sonunda, "sen onun canını alır mıydın? O adamı öldürür müydün?" "Seni korumak için her şeyi yaparım, Ari."

Gözlerini kırıştırdı ve gözleri . "Yani benim için öldürür müsün?"

"Mecbur kalırsam, *senin* için ölürüm."

Nefes nefese kaldı ve benden uzaklaştı.

"Ari-"

"Bu seni *El Diablo*'dan daha iyi yapmaz, Cruz. O hatırlıyorsun, değil mi? *New York'un azılı suç patronu Alejandro Martinez, Manhattan şehir merkezindeki çatı katında uğradığı silahlı saldırının ardından toprağa verildi. Soruşturma hala devam ediyor ve şu an için El Diablo olarak bilinen bu adamın hayatına son veren kişinin kim olduğuna dair herhangi bir ipucu bulunmuyor. Adalet yerini buldu. Sonunda iyi adamların kazanabileceği kanıtlandı.*"

"Tanrım, ezberledin mi?"

"Tabii ki hatırladım. Başka ne hatırladığımı bilmek ister misin? Annem bize onun sahte bir ölüm düzenlediğini ve bizi geçmişinden korumak için adını değiştirdiğini söylüyordu, oysa gerçekte bilmemizi istemediği suçları vardı. Onun elinden kaç kişi öldü, Cruz? Ve seninkilerden kaç kişi daha ölecek?"

"Üzgünsün, Adriana. Ne dediğinin farkında değilsin."

"İşte burada yanıyorsun kardeşim. Hayatımda ilk kez ne söylediğimi tam olarak biliyorum. Gerçeği aradık ve bunca zamandır gözümüzün önündeydi. kim olduğunu ve neler biliyorduk. Sadece bilmiyormuş gibi davrandık. Ne için peki? Ne için?"

Sen her zaman onun bir parçası olacakken, beni onun dünyasından korumasının anlamı neydi? Eğer iş bu noktaya gelecekse... senin öne çıkman ya da boyun eğmen gerekecekse, o zaman neden bekledi? Neden bize kaderinin ne olduğunu en başından söylemedi? Gerçek şu ki, tıpkı kendisi gibi olması için başka bir adam yetiştiriyordu." Durakladı ve sözlerinin içine işlemesine izin verdi.

"İstediğin bu mu Cruz? Onun mirasını mı? Yeni şeytan olmak mı?" diye sordu, zaten kendi düşüncelerimin içinde kaybolduğumun farkındaydı.

Babamın sözleri kulaklarımda çınladı. *"Bize ihanet ettiğini söylemem bile bunu düzeltmek istemem için yeterli bir gerekçe. Aile her şeyden üstündür, Crucifixio. Hayat da dahil."*

Onun soruları ve sözleri, ailemi korumayı başaramadığım için duyduğum pişmanlık ve utancı daha da artırdı.

Derin bir nefes aldım, etrafımı saran deri ve kolonya karışımını içime çektim. "Beni test etme Adriana. Sonucu beğenmeyeceksin."

Tiksintiyle alay etti, yolcu koltuğunda yüzü öne dönük oturuyordu. Bana ikinci bir bakış bile atmadı.

Vitesi tekrar vitesine taktım, gaza bastım ve babamızın korumaları arkamızdayken yola koyulduk.

"Sen benim kardeşimsin, Cruz. Her zaman benim kardeşim olacaksın ve seni ruhun için bir savaşta kaybetmek istemiyorum."

Sözlerinin beni etkilemediğini söylersem yalan söylemiş . Belli ki etkiliyorlardı. "Ya sana bir şey olursa?"

"Olmayacak."

"Bunu nereden biliyorsun? El Diablo'nun bir sürü düşmanı var, unuttun mu?" "El Diablo öldü, Adriana."

"Eğer onun dirilişiysen, hayır."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden sessiz kaldım. En kötüsünü düşünmesine izin vermek, bunu ona açıkça itiraf etmekten daha iyiydi. Partiye ev sahipliği yapan malikâneye varana kadar yolun geri kalanını sağır edici bir sessizlik içinde sürdürdük.

Ön kapıya doğru yürürken bariyeri ilk aşan o oldu. "Biliyorsun, bu gece beni kırbaçlanmış bir köpek gibi korumana gerek yok. Bu akşamın tadını çıkarabilirim, sen de öyle."

"İyi deneme, Ari, ama gözümün önünden ayrılmayacaksın."

"Cruz, beni boğuyorsun. sadece bir saat ver." "Tam olarak ne yapmak için?"

"Oh, bilmiyorum..." Muzipçe gülümsedi. "Belki kardeşim ve yanımda üç silahlı adam olmadan arkadaş edinirim. Huh, ne kavram ama."

"Tanrı aşkına, ayın o zamanı mı? Bu kadar kaltak tavrı yeter, Ari. Biliyorsun, manipölasyonun bende asla annemde olduğu gibi işe yaramıyor."

"Eminim burada olsaydı beni biraz yalnız bırakırdı."

"O değil, o yüzden benimle uğraşmak zorundasın."

"Bunu göreceğiz," diye mırıldandı alçak bir fısıltıyla, tesisin girişindeki hostese başını sallayarak.

"Hoş geldiniz, Cruz ve Adriana Martinez."

İnsanların kim olduğumuzu bilmesi olağan dışı bir şey değildi. Babamız sahte ölümünden sonra adını değiştirmişti ama bizim adımızı saklamakta kararlıydı. Dünya için biz sadece başka bir Martinez'dik. Ona tıpatıp benzememe rağmen kimse iki ile ikiyi bir araya getiremezdi.

Saçlarım yüzümden geriye doğru tarandığında, güçlü elmacık kemiklerimi ve çene hattımı daha da belirginleştiriyordu. İmza özelliklerini yansıtıyordu. Bronz tenim ve koyu renk sakalım cazibeme cazibe katıyordu. Yine de herkesin dikkatini en çok çeken yeşil gözlerim oldu. Küçükluğümden beri bana söylenene göre, yoğun bakışlarım ruhunuza ulaşip sizi ele geçirebilirmiş gibi görünüyordu.

Aynen babam gibi.

Biz aynıydık. Kimliğimi sorgulayan olursa, baba ve oğul olduğumuzu inkâr edemezdim.

Hostes sarı saçlarını yana savurarak bana gülümsedi. "Lütfen keyfinize bakın ve bir şeye ihtiyacınız olursa, yani herhangi *bir şeye*, ben burada sizi bekliyor olacağım."

Adriana inledi ve ben de ev sahibesine başımı salladım. Kadınların kendilerini bana atmalarına alışkındım. Ara sıra, onların sevgisine karşılık verirdim. Çoğunlukla, sikimin emilmesini istediğim zamanlardı. Kuku kolay gelirdi. Aldığım kadar verdiğimi de biliyorlardı. Yatak odasındaki şöhretim gittiğim her yerde beni takip ediyordu.

İçeriye doğru yürüdük, büyük, açılı merdivenlerden geçtik. Her basamağı karmaşık kafes işleriyle kaplıydı. Parlak mermer zeminli geniş bir fuayeye açılıyordu. Duvarlar görebildiğim kadarıyla alçalıyordu.

"Sana asılmayan kadın var mı? Akademimizin ve üniversitemizin her köşesinde senin haremimi duymak zorunda kaldığım yetmedi mi? Müfredat dışı faaliyetlerinden kaçış yok kardeşim."

"Benim sikişlerimden mi bahsediyorsun?"

"Ugh. Çok kabasın."

"Sopalar ve taşlar, Ari."

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokarken, alaycı bir şekilde omzuna bana gözlerini devirdi.

"Bir hayat istiyorum, Cruz."

"Senin bir hayatın var,
Adriana." "Senin sahip
olduğunla aynı değil."

"Dikkatini vermiyorsun, kardeşim. Sana bakan her orospu çocuğuna bacaklarını açmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Senin üstüne uzanmaya fırsat bulamadan sikini kırardım."

"Peki ya onun üstüne yatmak *isteseydin*?" "O
zaman tabutunun üstüne yatmış olurdun."

"Çok sinir bozucusun! İfadelerindeki ikiyüzlülüğü duyuyor musun?" Bir eliyle "Merhaba Tencere" diğer eliyle de "Çaydanlıkla tanış" işareti yaptı.

Beni kızdırdığında en iyi yaptığım şeyi yaptım, onu görmezden geldim. Uzun koridorda yürürken, temelde Adriana'ya bakıcılık yapmak olan işime devam ettim. Gittiğim her yerde yapmaya şartlandığım gibi önce etrafımı kolaçan ettim. Aşırı temkinli olan gözlerim insan denizini taradı. Geniş alanın farklı yerlerinde nöbet tutan korumalar ve güvenlik görevlilerinin yanı sıra malikânenin etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş kameralar vardı.

Sıradan bir insan için her şey ve herkes birbirine karışmıştı. Ama benim eğitimli gözlerime göre, onlar bir orospu çocuğu gibi göze çarparıyordu.

Toskana tarzı ev görüldüğü kadar etkileyiciydi. Altın mobilyalar, şatafatlı mobilyalar ve üst düzey vurgular için hiçbir masraftan kaçınmamışlardı. Evin hem içi hem de dışı para ve zenginlikten başka bir şey çağırıştırmıyordu.

Tam olarak eski para.

Bu aile zengindi ve nesillerdir öyleydi. Bu da beni kim oldukları ve neden burada bulunduğumuz konusunda daha da meraklandırdı.

Nedense aklıma babamın sesi geldi. "*İlgilenmem gereken bir iş var.*"

Balo salonuna girerken düşüncelerimi gölgeleyen varlığını görmezden geldim. Müzik durdu ve DJ anons etti: "Herkesin dikkatini çekebilir miyim lütfen? Şimdi saatin kadınının uzun zamandır beklenen görüntüsünü verme zamanı."

Kesin olan bir şey vardı ki, bu etkinlik için ellerinden geleni yaptılar. Bu bir parti değil, bir prodüksiyondur. Bir açıklama.

Ne için?

Kimin

için?

Saniyeler içinde koreografisi yapılmış bir performans sahnenin önüne ve merkezine yerleşti.

Ari aklımdan geçenleri okuyarak, "Bir girişten bahsediyoruz," dedi. "Ben de mezuniyet partimin etkileyici olduğunu sanıyordum."

Yaşlı bir adam mikrofonu eline alarak, "Lütfen herkes ayağa kalsın ve tüm dikkatini benim prensese, Sienna Luciano'ya versin" dedi.

Kalabalık kızıl deniz gibi hızla yarıldı ve bu kızın gösterisi için geniş bir alan yarattı. Gözlerim tekrar önümde gelişen sahneye kayd. Sanki bir işaretmiş gibi, açık odanın etrafını yumuşak bir ışık aydınlattı. Mumlar aniden yandı ve sanki sihirli bir şekilde yoktan var olmuşlar gibi tüm alana yayıldılar. Kimsenin onları yakıldığını görmedim bile. Balo salonuna yarı saydam bir hava verdi.

"Ari, onun kim olduğunu biliyor musun-" Söyleyeceklerimi bitiremedim.

Bir bak.

Bir an. Bir

kız.

Beni tamamen suskunlaştırdı. Kendimi kaybetmem için tek gereken oydu.

Odaklan.

Bölüm 4

-Cruz-

Büyülenmiş bir bakışla onun her hareketini izledim. Tatlı vücudunun her kıvrımını saran yumuşak pembe, dantel elbisesinin içinde göz kamaştırıcıydı. Omuzları ve göğüs dekoltesi seksi ve mütevazı bir şekilde çıplaktı. Kollarından aşağı uzanan danteller elbisesini çok daha cazip hale getiriyordu.

Kraliyet diye bağırdı.

Taktığı pırlanta küpeler uzun ve davetkâr boynunu daha da belirginleştiriyordu; aniden burnumu aşağıya doğru kaydırmak, koklamak ve ihtiyaçtan nefesi kesilene kadar emmek istedim. Neredeyse o anda, tadının da görüldüğü kadar güzel olup olmadığını merak ettim. Bir ısırık almak için can atan aç bir adam gibiydim. Saçları, narin ama belirgin yüzünü çerçeveleyen buklelerle tutturulmuştu ve başında bir taç .

Büyük, koyu kahverengi gözlerinde, minyon burnunda ve dudaklarında kayboldum. Nefes kesici bir görüntüydü ve kendimi kaybetmeme neden oluyordu. Bir tür tören kutlaması ya da geleneği gibi odanın etrafında dönerken gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Onun parlama zamanıydı ve odayı aydınlattı, bu süreçte beni hiç denemeden kör etti. İlgiyle yıkanırken cazibesiyle herkesi büyüledi. Belli ki odadaki tek odak noktası olmayı seviyordu. Bu kız herkesin dünyasının merkezi olmak için yaratılmıştı. O bir güzellik abidesiydi.

Büyülenmiş bakışlarım onun gelişini haber veren adama döndü, ellerini tuttu ve onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti.

"*Sienna, la mia principessa,*" dedi mikrofona İtalyanca, "prensesim", sevgi dolu bir babanın gururu ve hayranlığıyla ona gülümseyerek. "Resmi olarak lise mezunu olduğuna inanamıyorum. Seni bebekken bu eve getirdiğimi dün gibi hatırlıyorum. Seni ilk kucağıma aldığımdan bu yana neredeyse on sekiz yıl nasıl geçti?"

Sevecen bir şekilde, ellerini önünde tutan yaşlı adama gülümsedi

On

u. "*Principessa*, hayatım boyunca senin doğmanı bekledim. Sen bir meleksin, Tanrı beni cennetten gönderdi. Doğumunun her ayrıntısını hatırlıyorum ve sık sık kendimi zihnimde yeniden canlandırırken buluyorum. Keşke hala benim *piccola ragazza*'m, küçük kızım olsaydın. Şimdi buradasın, dünyayı ele geçirmeye hazır genç bir kadın olarak tam karşımda duruyorsun. Sienna, kalbimde sevgi yarattın ve annenin geride bıraktığı boşluğu doldurdun."

Başını eğdi ve sanki bir anısını hatırlıyormuş gibi hissetti.

"Annen vefat ettiğinde, devam etmek için ihtiyacım olan gücü bana sen verdin. Bana onu o kadar çok hatırlatıyorsun ki. Güçlü iraden, şiddetli sadakatin ve koşulsuz sevgin ondan sana miras kalan özelliklerden sadece birkaçı. O benim hayatımın aşkıydı ve onu her gün özleyorum. Baban olmaktan ve Luciano adını devam ettirmenden onur duyuyorum."

Bu ismi nereden biliyorum?

"Seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmeni istiyorum. Seni bu şekilde korumamamı dilediğin zamanlar olduğunu biliyorum ama *la mia principessa*, sen benim tüm dünyamsın. Senden büyük beklentilerim var ve biliyorum ki bir gün gelecek hayatındaki tek erkek ben olmayacağım."

"Ah baba..."

Sesi kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Yumuşak, narin, sikimin seğirmesine neden oluyordu.

"Hayır, hayır, hayır," diye kararlılıkla cevap verdi. "En büyük hayallerinin hepsinin gerçekleşmesini istiyorum. Benim anneni sevdiğim gibi bir adamın sevgisini hak ediyorsun. Seni koruyacak, sana saygı duyacak ve seni her şeyin üstünde tutacak birini. Yeniden evlenmedim çünkü sen benim tüm dünyam oldun. Senin yerini doldurabilecek başka kimse yok. Ne kalbimde ne de ruhumda, başka hiç kimse."

"Ti amo, Papà."

"Ti amo anch'io," diye tekrarladı İtalyanca, "Ben de seni seviyorum."

"Prego in nome di Dio. Tanrı adına her zaman güvende olman ve korunman için dua ediyorum, *per mano di Dio,"* diye itiraf etti, "Tanrı'nın eliyle. Tebrikler Sienna." Şefkatle eğildi ve alnından öpmek için yüzünü tuttu. Bu bana babamızın Adriana'ya aynı şeyi yaptığı zamanları hatırlattı.

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye seslendi kız kardeşim, dikkatimi ona çekerek. "Crucifixio Martinez, ondan hoşlanıyorsun. Vay canına." Ağzı açık kaldı.

"Güzel şeylere hayranlık duyamaz mıyım?"

"Az önce ona güzel dediğin gerçeği, ne demek istediğimi daha da kanıtlıyor sevgili kardeşim."

Ari'ye aldırış etmedim, bu kıza görsel saldırımı sürdürme arzum beni çok tüketmişti. Babası onu bıraktı ve o da odanın etrafında misafirlerini selamlamaya başladı. Konuşurken saçlarını savuruşundan, ağzından çıkan her kelimeye misafirlerinin takılmasını sağlamasına kadar tavırlarını inceledim.

İnce hareketlerine, ayakta durma şekline ve vücudunu müziğin ritmine göre rahatça sallamasına. Gördüğü herkesi etkiliyor, konuştuğu kişiyle göz temasını bir an bile kesmiyordu. Kollarına gelişigüzel dokunmasından, gülmesi gerektiğinde güldüğünden ya da gülümsediğinden emin olmasına kadar. Bir odayı nasıl yöneteceğini bildiği apaçık ortadaydı. İstedikini elde etmek için dikkatini kullanıyordu.

Kendisinin kurtların önüne atılmasını kaldırılabildi. Orada öylece durup onu inceleme isteğim, konuştuğu adamlardan bazılarını tanıdığım da paramparça oldu.

Her şey tam o anda kafama dank etti.

"Ama bak," diye yönlendirdi Adriana. "Bize doğru geliyor. İşte bir izlenim bırakmak için büyük şansın. Sakın berbat etme."

Bakışlarım bir anda karşımda dikilen prensese kilitlendi.

Hiç tereddüt etmeden elimi uzattım. "Tebrikler, *prenses*." "Bana öyle deme."

Sivri dili karşısında hazırlıksız yakalandığım için kaşlarımı kaldırdım. "O halde kendimi tanıtmama izin verin. Ben Cru-"

"Kim olduğunu biliyorum. Herkes senin kim olduğunu biliyor."

"Peki." Başımı yana eğdim. "Senin kim olduğunu bilmemem çok yazık."

"Meşhur Cruz Martinez bir kıza böyle mi asılıyor?" diye alay etti. "Ona kim olduğunu bile bilmediğini söyleyerek mi? Eğer bir kadını aşağılayıcı sözlerle etkilemek biriyle yatmak için en iyi yönteminizse, yatağa attığınız kızlar göründüklerinden daha aptal olmalı."

"Yatağıma davet mi bekliyorsun?"

"Yatağınızın direğinde bir çentik, asla sahip olmak isteyeceğim bir pozisyon değil." "Her pozisyonu deneyebiliriz Sienna. Yatağım sadece bir seçenek."

Yemin ederim bana hırladı ve beni daha da tahrik etti.

Ari, "Sanırım bu konuşmadan ayrılma vaktim geldi," diye araya girdi. Sienna, "Zahmet etme," diye tersledi. "Burada işimiz bitti."

"Tatlım." Sırıttım. "Daha yeni ."

Beni sert bir bakışla bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra geri adım attı. "Ben *mafya*dan uzak dururum. Hayatımda yeterince *La Famiglia* var."

"Yanılmışım." Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve tanıdık bir his tüm vücuduma yayıldı. "Senin kim olduğunu biliyorum. Sienna Luciano olduğun düşünülürse, başındaki taç tam sana göre. *Principessa mafiosa*. Mafya prensesi, değil mi?"

Kurnazca sııttı. "Haberlerde duyduğum her şeye inansaydım *El Diablo* ölmüş olurdu, *değil mi?*"

Bunu söylemesini beklemediğim için geri çekildim. Cevap veremedim dönüp gitti ve az önce ne olduğunu sorgulamama neden oldu.

"Huh, kimin aklına gelirdi ki..."

"Ari," diye uyardım, bu işin nereye varacağının tamamen farkındaydım. "Benimle taşak geçme."

Kız kardeşim öne çıktı. "Vay anasını, cehennem resmen dondu. İlk kez reddedilmek nasıl bir duygu? Taşaklara hızlı tekme gibi mi? Seni kesinlikle kışkırtmış."

"Ve sen beni kışkırtıyorsun."

"O zaman git peşinden koş," diye güldü. "Kızlar bunu sever. Bilirsiniz, gerçekten önemseyişinizi göstermek."

"Ben korkak değilim,

Ari." "Köpek yavrusu mu demek istiyorsun?"

"Aynı fark."

"Çünkü sen hiç aşık olmadın."

"Ve şimdi birdenbire bu konuda uzman mı oldun?"

"Ben bir kadını Cruz. Bu bizim için içgüdüsel. Ayrıca, annem ve babama bak. Birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra hala birbirlerine deliler gibi aşıklar. Bir evliliğin nasıl olması gerektiğine dair her zaman iyi bir örneğimiz oldu."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Görmezden geldiğin aynı kişi. Ona gitmek istediğini biliyorsun."

"Seni yalnız bırakmayacağım."

"Ummm..." Etrafına bakındı. "Burada bu kadar insan varken tek başıma olamam."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Yani son sözü onun söylemesine izin mi vereceksin? Benim tanıdığım ve sevdiğim ağabey bu değil."

"Bunun son söz olduğunu kim söyledi? O çekip gitmiş olabilir ama işimizin ne zaman biteceğine ben karar veririm."

"O zaman ." "Ari-

"

", Cruz. Sadece git! Ben burada kalacağım. Hareket etmeyeceğim, söz veriyorum." "Hayır."

"Peki." Omuz silkti ve arkamdan başını salladı. "Sen kaybedersin."

Neyi işaret ettiğini görmek için döndüm, gafil avlanmışım, hemen tanıdığım biriyle rahatım için biraz fazla yakın dans ediyordu. Dokunuşu şehvetli ve sahipleniciydi.

Saniyeler içinde kıskançlık durdurulamaz bir hızla üzerime çöktü. Onun üzerindeki sahipleniciliğim odanın diğer ucundan hızla yayıldı.

Onu gövdesine doğru çekti, kolunu beline doladı ve sol kolunu omzuna yerleştirdi. Diğer ellerini de yanlarında birleştirdi. Adam beklenmedik bir şekilde kızın sağ bacağına kendi bacağının arasına aldığında kızın dudakları aralandı. Onu vücuduna sararak, göğüsleri ile göğsü arasında boşluk kalmasına izin vermedi.

Bu orospu çocuğu.

İçimi görebilen Ari ile gözlerimi kilitledim. Aramızda her zaman sıkı ve özel bir bağ vardı. O benim sadece kız kardeşim değil, en iyi arkadaşımdı. Beni avucunun içi gibi tanırdı ve bunun tersi de geçerliydi.

"Kıskançlık sana yakışmıyor kardeşim. Görünüşe göre bir rakibin var. Yine de sevimli bir çift olmuşlar."

"En son ne zaman çeneni kapattığını hatırlıyor musun? Evet, ben de hatırlamıyorum."

"Sinirime mi dokundu?"

"Evet, tam kıcıma."

"Oh! Şimdi ona bak. Kadın gidiyor ve adam da arkasından geliyor. Acaba nereye gidiyorlar? Belki odasına? Yanındaki Giovanni mi? Bu o, değil mi? O olmalı. Azılı bir kadın avcısıdır. Onu uyarmalısın."

"Ari-"

"Senin işin bu Cruz. Bu senin doğanda var. Birileriyle yatıp kalkabilirsiniz ama olmadığınız biri gibi davranmazsınız. Fetihlerin ne olduğunu biliyor

içine giriyorlar. Hayır cevabını kabul etmekten hoşlanmadığına dair söylentiler olduğunu biliyorsunuz."

Adriana ve Sienna arasında gidip gelirken derin bir iç çektim, Giovanni olduğunu fark ettim ve belli ki o bok parçası iyi bir şey yapmıyordu.

Başka ne seçeneğim vardı ki?

"ayrılmayacaksın. Beni anlıyor musun?"

Taleplerine boyun eğdiğim için memnun bir şekilde gülümsedi.

"Açık ve net." "Ben ciddiym, Adriana. Kımıldama."

"Kalp krizi gibi."

"Ari, ciddiym. Hemen döneceğim."

"Acele etme, söz veriyorum burada seni bekliyor olacağım."

Gözlerim odanın içinde hızlı bir tarama daha yaparak muhafızlarımızı aradı.

"Sakin ol, Cruz. Barın oradalar. Onları görmüyor musun? Her hareketimi izlemiyormuş gibi davrananlar onlar. Oh ve Cruz, Papa'nın silahına ne yaptın?"

Yavaşça geri , sorusunu duymazdan geldim. Sorduğuna şaşırmıştım, üzerimde olduğunu biliyordu. "Beni buna pişman etme."

Muhafızların orada olduğunu ve onu koruduğunu bilmek gitmemi biraz daha kolaylaştırdı. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve yapmak üzere olduğum şey hakkında çelişkiye düşmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Adriana'yı rahat bırak da peşinden git.

Sienna.

Sekizinci ölümcül günahım.

Bölüm 5

-Sienna-

Giovanni güçlü, kaslı kollarıyla beni kafese kapattı, yavaşça balkonun korkuluklarına yasladı, arazimize bakıyordu.

Yalnızdık, etrafımızda kimse yoktu. Normalde böyle olmazdı, babam yardım etmese bile. Genelde gittiğim her yerde etrafımı saran bir koruma cephaneliğim olurdu. Yine de, mezuniyet partim olduğu için, günü kendime ayırmak istediğimden emin oldum. Evet, evimizde yüzlerce insan vardı ama benim için orada değillerdi.

Hepsi gösteriş içindi. Sadece sadakatlerini kanıtlamak ve *La Famiglia*'ya ittifak sözü vermek için. Sadece bu düşünce bile gözlerimi devirmeme neden oldu.

Babamı severdim ama şeylerden nefret ederdim.

Vita di mafia.

Mafya hayatı.

Tam olarak organize suç. İçimdeki tek huzur, onun her zaman masanın başında oturduğunu bilmekten geliyordu. Çoğu insan için bu, hayatlarından endişe etmelerine neden olurdu, bizim içinse.

Hayatın tek yolu buydu.

Giovanni kulağıma doğru eğilerek, "Bu elbisenin içinde büyüleyici görünüyorsun," dedi ve dudaklarını nazikçe ileri geri hareket ettirdi. Her zaman anı yaşıyormuşum gibi hissetmeme rağmen düşüncelerimi şimdiki zamana geri sürüklüyordu. Yaşamak zorundaydım. Annemin olduğu gibi benim de zamanımın ne zaman dolacağını asla bilemezdim.

"Bu her zaman çarpıcı görünmediğim anlamına mı geliyor?"

"Sienna Luciano, sen lanet bir tanrıçasın ve bunu biliyorsun."

Giovanni babamın kışını öpmek için buradaydı.

"Ama bunu biliyor musun?"

Bir kahkaha attı. "Bu elbise evimin zemininde daha da güzel dururdu."

"Zekice."

"Artık küçük bir kız değilsin."

"Henüz 18 yaşında değilim."

"İnanın bana, gün sayıyorum."

Ben de öyle.

"Şu anda sikime ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

"Biliyorum-" diye cevap verdi tanıdık bir ses benim yerime, "-eğer onu bırakmazsan aletine ne yapacağımı biliyorum."

Gözlerimiz birleşti ve ona ters ters baktım.

Crucifixio Martinez.

Yalan söylemiyordum, kim olduğunu biliyordum. Tıpkı babasına benziyordu. El Diablo evimizi sayamayacağım kadar çok ziyaret etti. Onunla ilk tanıştığımda, parlak yeşil gözleriyle büyülenmiş küçük bir kızdım. Bana iyi davranırdı. Çoğu erkek bana iyi davranırdı.

Tek çocuktum, Lorenzo Luciano'nun kızıydım.

Mafya Prensesi'nden Lucifer'e.

Kötü şöhretli gangster ve *La Famiglia*'nın elebaşı.

Adım doğduğum gün haberlere çıkmıştı. Basın bana Mafya Prensesi lakabını taktı ve o zamandan beri bu isim peşimi bırakmıyor. Babamın da kendisinden önceki adamlar gibi her şeye kirli elleri bulaşmıştı.

İlaçlar.

Silahlar.

Kulüpler.

Elmaslar.

Aklınıza ne gelirse, bir şekilde bu işin içindeydi. Müebbet hapis cezası almamasının tek nedeni dokunulmaz olmasıydı.

Politikacılar.

r.

Polisler.

Dedektifler

.

Memurlar.

Yargıçlar.

Liste uzayıp gidiyor...

Hepsi rüşvetçiydi ve hepsi onun cebindeydi. O organize suçun tanımıydı ve sahip olmadığı ve işletmediği çok az şey vardı. Hiçbir şeyin izi ona kadar sürülemezdi. Karanlık işlerden başka bir şey yapmadan bir imparatorluk kurmuştu.

Ailemizi çevreleyen karanlık beni sadece ismimizin uçurumuna daha da sürükledi. Ben bu günahkârlar dünyasında doğdum.

her pazar kiliseye giderdiniz. Günahlarınızı Tanrı'ya itiraf ettiğiniz sürece her şey affedilirdi.

Cinayet bile.

"Günah işlediğim için beni bağışla baba."

Af dilemek izin istemekten çok daha kolaydı.

Kendime engel olamadım, ona haddini bildirdim. "Bir pislik gibi davranıyor olman Cruz, seninkini daha da büyütecek anlamına gelmiyor."

Sırıttı.

Bana sırtacak kadar cüretkârdı. *Mafyaların* en sevmediğim yanı *buydu*. Ukalalık.

Kibir.

Yetki.

Yollarına çıkan herkese karşı düpedüz saygısızlık. Bu yeraltı dünyasının her parçasından, özellikle de alfa zihniyetinden nefret ediyordum.

Öldür ya da öldürül.

Tam bir saçmalıktı ve ben bunun bir parçası olmak istemiyordum. Bu hayatı geride bırakabileceğim gün için dua ettim. Üç ay daha. Doksan gün sonra buradan gidecektim. Planım on sekizinci doğum günümde gitmekti. Eğer beni takip edecekse seçimi babama bırakacaktım ama onun için burada daha fazla kalamazdım. Bu hayat beni diri diri gömüyordu. Annem gibi olamayacaktım.

Akıl kalpten üstündür, ne olursa olsun.

Aşk insanı kör eder ve ben bu illüzyonun içini görebiliyordum. Sonsuza dek mutlu sonlara inanmıyordum, yoksa annem hala hayatta olurdu. Bizim köhne dünyamızda, aşk sadece öldürülmenize neden olurdu. Aksini düşünecek kadar saf değildim.

"Eğer bu orospu çocuğu nefes almana izin verseydi, belki de sana göz kulak olmak zorunda kalmazdım."

Giovanni arkasını döndü ve ben de kolunu kavrayarak onu geride tuttum. "Senin korumana ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorum? Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Sen sadece erkeklerin dünyasında bir kadınsın, *prendes*." "Bana öyle demeyi kesmeni söylemiştim."

"Ben sadece seni korumaya çalışıyorum, tatlım."

"Beni neyden koruyorsun? Tıpkı senin gibi erkeklerden mi?" "Beni tanımıyorsun."

"Seninle hiçbir şey yapmak istemeyecek kadar çok şey biliyorum."

"Onu duydun. Şimdi git, yoksa ben seni zorla gönderirim," diye emretti Giovanni, Cruz'un hoşuna gitmeyeceğini bildiğim sert bir ses tonuyla.

Geri çekilmeyecekti. Onlar bu şekilde yaratılmadı.

"Tanıdığım her erkekten bu kadar farklı olduğunu düşündüren ne? Hepiniz aynı kumaştan kesilmişsiniz. Ne ilksin, ne de evime girip tasarımcı smokini giyerek babamın masasına oturmaya çalışan son utanmaz piç olacaksın."

"Art niyetli olduğumu mu düşünüyorsun?" "Olduğunu biliyorum."

"Sana kaç kere ilgilenmediğini söylemesi gerekiyor?" Cruz üç adım da Giovanni'nin yüzüne bakıyordu.

İkisinin de uzun boylu, tıknaz, kaslı yapıları birbirlerinin üzerinde yükselirken teras birden daha küçük göründü. Vücutları, alfa olmak için savaştan iki Pitbull gibi baskınlık yayıyordu. Üzerime işeyip geceyi bitirmiş olabiliyorlardı.

"Biz düşman değiliz." Cruz tehdit etti, "Bizi düşman yapma."

Gerilim her geçen saniye daha da artıyordu. Hayatıma bu kadar müdahil olması beni kelimelerin tarif edemeyeceği kadar çileden çıkarmıştı. Sertçe yutkundum, kalbim göğsümde öyle bir çarpıyordu ki duyabileceklerine yemin edebilirdim. Dünyamız iki saniye içinde kana bulanabilirdi ve bu sık kafalıların özel tasarım elbisemi mahvetmesini istemiyordum.

"İkiniz de gitseniz nasıl olur?"

"Ben gidersem, sen de benimle gelirsin. Sen seç. Ya benim yöntemimle ya da senin yönteminle yaparız. Her iki durumda da, seni hayır cevabını kabul etmeyen bu orospu çocuğuyla yalnız bırakmayacağım," diye tısladı Cruz.

"Ne?"

"Beni duydun."

Giovanni, "Onu koruman gereken son adam benim," diyerek hem uğursuz sözleri hem de ses tonuyla ilgimi çekti.

"Dünyamızda endişelenecek çok daha kötü adamlar var" diye ekledi.

Bölüm 6

-Sienna-

"Babam bunu biliyor mu?" Ona sordum. "Endişelenmen gereken adam o olduğuna göre."

Giovanni bilinçsizce yere baktı, bu da babamın sapkın davranışları hakkında en ufak bir fikri olmadığının göstergesiydi.

Amcık.

"Her yerde kameralar var," diye bilgi verdim. "Yerinizde olsam kaçmaya başlardım."

Bizden uzaklaşırken Giovanni'nin yüzündeki ifadeyi birçok kez görmüştüm.

Korku.

Sorunlu bakışlarını benimkilerden hiç ayırmadan başını salladı ve gitti.

O gittikten sonra, Cruz'la doğrudan konuya girdim. Bu *zamparayla* vaktimi harcamaktan bıkmıştım. "Eğer haz arıyorsan, bunu benden alamayacaksın."

"Basit bir teşekkür yeterli olacaktır."

"Ne için?"

"Sana gerçek yüzünü gösteriyor."

"Peki ya seninkiler? Onları bana ne zaman göstereceksin?"

"Saklayacak bir şeyim yok. Ne görürsen onu alırsın."

"Bu mantıklı. Gördüğüm tek şey, hangi el onu beslerse ona kendini kanıtlamak için bekleyen bir mafya özentisi. Sana küçük bir tavsiye vereyim Cruz, yediğin kaba pisleme."

"Babanı o ağızla mı öpüyorsun?"

"Evet." Eğildim, dudaklarına yaklaştım. "Sikinin etrafına sarılmasını istediğin ağzın aynısı."

Sinsice sırıttı. "Ağzını sikimin etrafına sardığını düşündüğünü bilmek beni memnun ediyor."

"" "Arkadaşın da

öyle."

"O benim arkadaşım değil."

"Bana öyle göründü."

"Görünüş aldatıcı olabilir."

"Görünüşün aldatıcı olmaktan başka bir şey değil." Saçımın gevşek bir tutamını yüzümden uzaklaştırdı. "Göz kamaştırıcısın." Başparmağını yanağımda gezdirirken yoğun yeşil gözlerini bana dikti.

Çaresiz maskaralıkları beni korkutmadı. Babamın masasında bir koltuk kapmaya çalışan erkeklerin bu aşırı üretimine alışkındım. Bu benimle ilgili değildi, hiçbir zaman da olmadı. Ben sadece bir amaç için bir araçtım. Ayrıca, onun gibi adamlar sevmeyi bilmezdi. Ruhlarını *La Famiglia*'ya satmışlardı. Günün sonunda önemli olan tek şey buydu ve onların sözde kadınları farklı düşünecek kadar aptaldı.

Kimsenin ikinci adamı olmayı reddettim.

Hiç.

Herhangi bir erkeğin kolunda sergilenecek bir ödül değildim. İçinde büyüdüğüm çarpık yaşam tarzını görmezden gelmek için.

Sayısız sadakatsizlik, saygısızlık, haddini bil ve sadece konuşulduğunda konuş.

Siktir et.

Kimsenin malı değildim.

Bu adamlar hayvandı ve yaşadıkları ve nefes aldıkları tek kural mafya hayatıydı. Bunu zor yoldan öğrendim.

"Söylediklerimde ciddiye aldım," diye hatırlattım sert bir sesle, iş anlamında. "Ben mafyadan uzak dururum."

"Gangster olduğumu nereden çıkardın?"

"Sen ciddi misin? Gerçekten zekama hakaret mi edeceksin? Seni bir mil öteden görebiliyorum."

"Yani bana bakıyordun."

"Sözlerimi çarpıtma." Başımı salladım. "Tıpkı babana benziyorsun. Bir an için o olduğunu sandım."

"Peki bu sana nasıl hissettirdi? Babamı görme fikri." Başparmağı yanağıma okşamayı bırakmamıştı.

"Baban beni ilgilendirmiyor. Üç ay içinde onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım. Hiçbirinizi."

"Üç ay sonra ne olacak?"

Sarsılarak uzaklaştım, bu konuşmayla işim bitmişti. "Seni ." "Prens-"

"Bana öyle deme dedim."

"Haklısın." Başını salladı. "Günah seni daha iyi tanımlıyor." "Pardon?"

"Çarpıcı güzelliğin, alıngan tavrın, o lanet olası ağzın... her türlü günaha değer."

"Ben-"

"Benimle çık."

"Bu bir rica mı yoksa talep mi? Çünkü ben ikisine de cevap vermiyorum. Sana bir daha söylemeyeceğim." Bu sefer geri çekildim ve inançla konuştum, "Benden uzak dur, Cruz."

-Cruz-

Arkasını döndü ve içeri doğru yürümeye başladı. "Bu iş daha bitmedi Sin."

Dönmeden orta parmağını kaldırdı ve beni tersleyerek yürümeye devam etti. Gülmekten kendimi alamadım. Bu, seks dışında herhangi bir şey için dikkatimi çeken ilk kızdı.

Ondan
hoşlandım.
Hem de
çok.

Bu benim için çok yabancı bir duyguydu. Ailemden olmayan biri için bir şeyler hissetmek.

"*Siktir*, kız kardeşim."

Sienna'yla planladığımdan daha fazla zaman geçirdiğimi fark ederek hızla saatime baktım.

"Kahretsin."

İşte tam o anda, varlığımın özüne tedirgin edici ama rahatsız edici bir his sızdı. Ne olduğunu anlayamadan vücudum döndü ve kendi kendine hareket etmeye başladı. Adriana'yı bıraktığım ziyafet salonuna doğru kışımı sürükledim. Uzun, dar bir koridordan hızla geçip birkaç odayı daha geçtikten sonra gerçekten ne kadar uzağa gittiğimi fark ettim.

Tek duyabildiğim duvarlarda yankılanan ayak seslerimdi. Ayakkabılarım birbiri ardına mermer zemine vuruyordu. Ziyafet salonuna yeterince hızlı gidemiyordum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, boynumdaki nabız derime çarpıyor ve şakaklarımda ter birikiyordu.

Birkaç saniye içinde, devasa alana girdiğimde gözlerim her yöne kayarak Ari'yi aradı. Önümde gelişen sahnenin her santimini inceliyordum. Sanki bu panik anını hafızama kazımak ister gibiydim.

Hissettiklerimi anlatmaya kelimeler yetmez. Kan dolaşıma karışan duyguları. İnsan kalabalığı arasında onu ararken kendimi toparlamaya zorladım.

Babamın sözlerini duymak, "*Kız kardeşini koru.*" Tekrar ve tekrar.

Vücudumdaki her kemik hareketsizdi.

Karnımdaki her kas sıkıştı.

Her bir parçam hareket edemiyordu.

Muhafızlar hiçbir yerde yoktu. Ne de...

Kız kardeşim.

Odaya son bir kez baktıktan sonra onu aradım ve telefon doğrudan telesekretere düştü.

"Ben Adriana, ne yapacağını biliyorsun!"

Başka bir koridora doğru koştum. Sanki hayatım buna bağlıymış gibi hissederek, onu bulma ihtiyacıyla malikânenin içinde hızla ilerliyordum.

Öyle oldu.

Herkes birbirine karışmış, dünyayı umursamadan yoluna devam ederken hoparlörlerden bangır bangır müzik sesi geliyordu. Kan beynime sıçradı, çılgınlık ve delilik gözümü kör etmişti, onu arıyordum ama elim boş dönüyordum.

Sonunda bağırdım, "Ari! Ari, neredesin?"

İçimdeki kargaşayı ya da zihnimde yükselen ve her santimetrekaremi ele geçiren düşünce dalgasını kontrol etmek mümkün değildi. Kendini kontrol etmekle övünen bir adam için, şu anda kesinlikle hiçbir şeyim yoktu. Sadece her geçen saniye bunu kanıtlıyordum.

Her düzensiz, derin nefeste.

Panik içinde gözlerimi her kırışımda onu bulamıyordum.

Kafamda mantıklı tek bir düşünce bile oluşmuyordu. Sadece vücudumdaki her kemikten akan dehşeti hissedebiliyordum. Sabrım tükenmişti, pamuk ipliğine bağlıydım. Göz ucuyla muhafızlarımızdan birini gördüğümde o ip koptu. Onun tavrı da benimkini yansıtıyordu.

"Lanet olsun," diye nefes aldım, en kötüsünü bekliyordum.

Öfkemden nasibini almak üzereydi. Kime çarptığımı umursamadan insan kalabalığının arasından hızla geçtim ve iki saniye içinde suratının ortasındaydım.

Takım elbise ceketinin yakalarına tutunarak, *"Nerede o?" diye bağırdım.*

Gözleri bana bilmek istediğim her şeyi anlatıyordu ama yine de kelimeleri söylediğini duymaya ihtiyacım vardı. Sanki doğru değilmiş gibi, onun söylediğini duyana kadar bu benim gerçekliğim değildi.

"Ari hangi cehennemde? Kız kardeşim nerede?"

Sanki bana onun nerede olduğunu ya da ona ne olduğunu söylemeye cesaret edemiyormuş gibi başını ileri geri salladı.

"Ben... Ben... Ben..."

"Bana cevap vermezsen seni öldüreceğim!" Yakalarına daha sıkı ve daha talepkâr bir şekilde yapıştım. Parmak eklemlerim bembeyaz kesilmişti.

tutuşumun baskısı. "Adriana nerede?" Yüzüne doğru bağırdım.

Hayatımda ilk kez birinin yüz hatlarına gerçek bir dehşetin yayıldığını görüyordum.

"Cevap ver bana!" Onu zorla sallayarak konuşturmaya çalıştım. "Kız kardeşim nerede lan?!"

"Biz...biz..."

Tereddüt etmeden onu bıraktım ve hızlı bir hareketle pantolonumun arkasından babamın silahını çıkarıp tam alınına nişan aldım. İnsanların zayıflığıma şahit olması umurumda bile değildi.

"Nerede. Nerede. Adriana nerede?"

Gözleri büyüdü ve kekeleyerek, "Ben... Ben... üzgünüm Cruz... Ne olduğunu bilmiyorum. Bir dakika önce oradaydı... ve sonra... gitmişti."

"Gitti! Bu da ne demek oluyor? Hangi cehenneme gitti?"

Omuz silkti. Ağzından çıkan her kelimedede vücudu titriyordu, "Tüm araziye aradık Cruz... onu bulamadık... ama arazinin dışında yerde cep telefonunu bulduk..."

İfadesinin etkisiyle tökezleyerek geri çekildim. Ciğerlerimdeki nefes kesilmişti ve içimdeki mücadele bitmişti. Ellerimi saçlarımın arasında gezdirip onları koparmak isterken, zihnim saf bir ıstırapla doldu. Sadece çocukluğumuzun anılarını tetikliyordu. Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ettim. Kararlılığım, derimi kesen cam parçaları gibi etrafımızda paramparça oldu.

Onu koruyamadım.

Ne pahasına olursa olsun onu korumam gerekiyordu.

Bana haber verene kadar, "Üzgünüm, Cruz. O ." Kendimi ölmüş gibi hissettim.

Ve içimdeki şeytan.

Doğdu.

Bölüm 7

-Cruz-

Bir keresinde zihinlerimizin en güçlü araçlarımız olduğunu ve hemen hemen her şeyi yapabildiğini okumuştum. Özellikle de travma söz konusu olduğunda. Gerçek kendi içinde saklıydı.

Ne yaptın, Cruz? Ne yaptın lan sen?

Duvar gibi hissettiren bir yerden aşağı kayarken gözlerim kendiliğinden kapandı.

Yavaşça, soğuk, sert zemine çöküyorum.

Hareket edemedim.

Nefes alamıyordum.

Tek bir ses bile

çıkaramadım. Tek bir

kelime bile.

Tek yapabildiğim hissetmekti.

Oradaydım ama değildim. Tüm dünya bensiz devam ederken zaman durdu. Kendi isteğimle teslim oldum ve kız kardeşimle ilgili son anılarımdan birinin gözümün önünde canlanmasına izin verdim. Sanki tam o anda ve orada oluyormuş gibi.

"Cruz," diye haykırdı Adriana. "Gittiğimiz her yerde bana bakıcılık yapmak zorunda mısın?"

"Benim işim seni korumak."

"O zaman seni korumak kimin görevi?"

"Benim korunmaya ihtiyacım yok."

"İşte burada yanılıyorsun kardeşim. Senin korunmaya herkesten daha çok ihtiyacın var. Şeytan sana bir iblis olarak gelmez. Şeytan kendini sana istediğin her şey olarak sunar. Söyle bana Cruz? Ne istiyorsun?"

"Güvende olman için."

"İlginç." Alıştığım o kaygısız, bıkkın haliyle gülümsedi. "Senin için tek istediğimin bu olduğunu düşünüürsek."

"Ari, sana daha kaç kez söylemem gerekiyor, gerekirse seni son nefesime kadar korurum."

"Evet, biliyorum. İnan bana, bu benim en kötü kabusum. Beni kurtarmak için ölüyorsun."

"Ari-"

"Yapma, Cruz. Tutamayacağın sözler verme."

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum. Doğru ya da yanlış bir cevap yok."

"Kalbimin derinliklerinde bunun doğru olmadığını biliyorum. Ben özgürlük istiyorum. Neredeyse yirmi üç yaşındayım ve hiç aşık olmamış olmam adil değil. Ailemizin sahip olduğu şeyi istiyorum. Sen istemiyor musun?"

"Bunu hiç düşünmemiştim."

"Bu beni senin için üzüyor. Yaşadığımız hayatın normal olmadığını biliyorsun Cruz. Bunu tüm hayatımız boyunca biliyorduk. Sadece babamız çoğu insanın korktuğu bir adam değilmiş gibi davranıyoruz. Gerçeği biliyorum ve bu onun El Diablo olduğu anlamına gelmiyor. Senin onun gibi olmak istemen."

"Peki bu neden bu kadar kötü Adriana?"

"Çünkü bu süreçte kendini kaybedeceksin ve ben bu konuda bir şey yapmadan duramam."

"Bu bir tehdit mi, Ari?"

"Hayır." Başını salladı ve gözlerimin derinliklerine baktı. "Bu bir söz."

Başımı salladım, sessizce bunun yakında uyanacağım başka bir kabus olması için dua ettim.

Bir adım.

Beş adım.

On beş adım.

Yirmi.

Yürüyor

muydum?

Kaçıyor

muydum?

Nereye gidiyordum?

Gözümü kırptım ve aniden bir koridorda yürüyor, uzaktan belli belirsiz sesler duyuyordum. Sabit bir tempo tutturma konusunda sefil bir şekilde başarısız oldum.

Bulutlu. Kafam

karişti. Kafam

karişik.

Bir ayağım diğerinin önünde, ileri geri sallanıyordum. Hiçbir şey sınırlarımı yatıştırmıyordu. Olacakların endişesi kanımda yaşıyor ve nefes alıyordu. Damarlarımda pompalanıyor, vücudumda sağır edici bir titreşim yaratıyordu.

Neyin gerçek, neyin sahte olduğunu anlayamıyordum. Hepsi birbirine karışıyor, daha fazla gerçek, daha fazla yalan, sahip olduğumu bilmediğim daha fazla lanet şeytan oluşturunuyordu.

"Buraya size ne yapacağınızı sormaya gelmedim. Ne yapılması gerektiğini söylemek için buradayım. Buradan otuz mil yarıçaplı bir alana kadar tüm video gözetimini istiyorum. Hemen."

O benim babam mıydı?

"Onu duydunuz," tanıdık bir ses. "Git! Şimdi!"

O Sienna'nın babası mıydı?

Bir avuç muhafız birkaç metre uzağımdaki odadan dışarı fırladı. Kafa karışıklığım her geçen saniye daha da artıyor, sanki rüya içinde bir rüyada yürüyormuşum gibi hissediyordum. Etrafımı saran karanlık boşluk ve sesler arasında umutsuzca yönümü bulmaya çalışıyordum.

Ben yaklaştıkça, sesleri daha da yükseldi.

"Bana balo salonundaki görüntüleri göster. Oğlumu görmek istiyorum. Crucifixio nerede?"

Dilindeki adımın ağırlığı, beni dayanılmaz bir cehennemde yaşamaya mahkûm eden bir yargıcın tokmağını çarpması gibi geliyordu. Gerçeklik tüm gücüyle bana çarptı, tüm gerçekleri içime gömdü ve beni aynı anda hem sersemletti hem de kendime getirdi.

Ne yaptım ben? Ne bok yedim ben?

Atacak başka adım, inanacak başka yalan, beni tüketecek başka yanılsama kalmayınca kadar kalbim boğazıma kadar çarpmaya başladı. Yaptığım şeyden kaçış yoktu.

Luciano'nun ofisi gibi görünen yere girer girmez yaptıklarımın sonuçlarıyla yüz yüze geldim. Bu işin geri dönüşü olmayacaktı ve bunu babamın arkasında durduğum andan itibaren anlamıştım. Önündeki güvenlik kamerasını dikkatle inceliyordu.

Sakin dış görünüşü, ruhunun derinliklerinde koptuğunu bildiğim fırtınayı yalanlıyordu.

Davranışları

kontrollüydü. Sesi sakın.

Varlığı biliniyor.

Sert ve talepkâr bir ses tonuyla, "Videoyu orada durdur ve sesi aç," diye emrederken orada durup neyi izlediğimi ve beklediğimi bilmiyorum.

"Tebrikler, prenses." "Bana öyle deme."

Seslerimiz duvarlarda yankılandı ve gözlerim hızla ekrana kaydı. Birkaç dakikadan fazla sürmesi mümkün olmayan bu süre, pişmanlığım ve utancımın dolu bir sonsuzluk gibi geldi. Yaptığım şeyi inkâr etmek mümkün değildi, hele de reddedilemez kanıtlar yüzüme çarpmışken.

"Yanılmışım. Senin kim olduğunu biliyorum. Sienna Luciano olduğun düşünülürse, başındaki taç tam sana göre. Principessa mafiosa. Mafya prensesi, değil mi?"

"Haberlerde duyduğum her şeye inansaydım El Diablo ölmüş olurdu, değil mi?"

Babamın varlığıyla affedilmeyi denemekten başka bir şey yapamadım. Onun duygu göstermeme konusundaki bariz yeteneğine alışkın olduğumu söylemek yetersiz kalır. Şu anda bile, ona en çok ihtiyaç duyduğum anda, sakinliğini ve soğukkanlılığını koruyordu. Şaşkın değildi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, dimdik duruyordu. Beni hiç fark etmedi.

Yine de, kız kardeşimin sesi odayı doldurur doldurmaz vücudu gerildi.

"Ona gitmek istediğini biliyorsun," dedi.

"Seni yalnız bırakmayacağım."

"Ummm... Burada bu kadar insan varken tek başıma olamam." "Ne demek istediğini biliyorsun."

"Yani son sözü onun söylemesine izin mi vereceksin? Benim tanıdığım ve sevdiğim ağabey bu değil."

"Bunun son söz olduğunu kim söyledi? O çekip gitmiş olabilir ama işimizin ne zaman biteceğine ben karar veririm."

"O zaman ." "Ari-

"

", Cruz. Sadece git! Ben burada kalacağım. Hareket etmeyeceğim. Söz veriyorum."

Kız. Tuzağa

düşürdü. Beni.

Sade ve basit.

Gün gibi ortada.

Onun tuzağına düştüm. Hayal kırıklığı içinde başımı sallayarak önümdeki ekrana daha fazla bakamadım. Bunun yerine, bakışlarımı küçümseyerek yere indirdim. Oda üzerime kapanıyordu ve ben izledikçe ve dinledikçe yaptığının suçluluğu beni daha çok yıkıyordu.

I. Başarısız. Kız.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

"ayrılmayacaksın. Beni anlıyor musun?" "Açık ve net."

"Ben ciddiym, Adriana. Hareket

etmiyorsun." "Kalp krizi gibi."

"Ari, ciddiym. Hemen döneceğim."

"Acele etme, söz veriyorum burada seni bekliyor olacağım. Rahatla, Cruz. Barın oradalar. Onları görmüyor musun? Her hareketimi izlemiyorlarmış gibi davranıyorlar. Cruz, Papa'nın silahına ne yaptın?"

"Beni buna pişman etme."

Bilmem gerekirdi. Bunu bekliyordum.

Hissettim.

Bir şey. Herhangi bir şey.

Ancak hiçbir şey beni daha sonra olacıklara hazırlamadı.

Okuduğum tüm makaleler değil.

İzlediğim tüm videolar.

Duyduğum tüm

söylentiler.

Hiçbir şey.

"Baba-"

Bir anda babam arkasını döndü ve boğazıma yapıştı. "Am peşinde koşmak için kız kardeşini terk ettin!" diye kükreyerek elini sıktı.

Acımasızca, bedenimi arkamdaki beton duvara olabildiğince sert bir şekilde çarptı, başımı tuğlaya çarparak anında yıldızları görmemi sağladı. Hayal kırıklığı öfke şeklinde geldi ve darbesinin etkisiyle ciğerlerimdeki rüzgârı dışarı attı.

Boynumu ölümcül bir şekilde kavrayarak beni duvara yapıştırdı. Bir saniye bile nefes almama izin vermedi. Göğsüm kabardı ve gözlerim sulandı. Almak için müsait olmayan havayı soludum. Tüm kan yüzümden, içgüdüsel bir arzu ve nefes alma ihtiyacıyla titreyen dudaklarıma doğru akıyor gibiydi.

Hayatta kal.

"Baba... Baba..." Yalvardım, acımasız tutuşunu pençeledim.

Sesim onu daha da ve kelimelerim kesilene kadar beni vahşice boğmaya devam etti.

"Alejandro-"

"Sen kendi işine bak," diye hırladı, Luciano'nun bana yardım etme çabasını duygusuzca yarıda keserek. "Git buradan. Şimdi."

"O senin oğlun."

"Onun kim olduğunu biliyorum ve eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, bu işin dışında kalır ve beni onunla yalnız bırakırsın. Bu aile meselesi."

"Alejandro," diye ikna etti Lorenzo. "Pişman olacağın bir şey yapmadan önce düşün."

Boğazı biraz gevşedi ve bunun için Luciano'ya sessizce teşekkür ettim. Lorenzo odadan çıkarken babam korumalarına kalmalarını emretti.

"Şeytan'la karşılaşp onun cehenneminin alevleriyle yanmayacağınızı mı sanıyorsunuz?"

"Ben... üzgünüm..."

"Üzgün müsün?" diye alay etti küçümseyici bir ses tonuyla. Başını yana eğerek nefes borumu sıkıca kavradı ve beni ölümcül bir kısıka aldı.

Konuşmak için ağzımı açtım ama dudaklarımdan sadece kesik kesik nefesler kaçtı.

"Özür dilemek kızımı geri getirmez."

"Baba..."

"Kim olduğumu, *kim olduğumu* bilmek istediğini sanıyordum, Crucifixio? Her zaman aradığın şey bu değil miydi? Sana takım elbisenin altındaki adamı göstermemi istemiyor muydun? Ben kötü bir adamım, evlat. Affedilemez şeyler yaptım. Ama asla ve *asla* aileme ihanet etmedim!"

Sert tavrını duyunca ürperdim.

Hayatım boyunca El Diablo dedikleri adamı tanımak istedim. Bunun ne anlama geldiğini hiç düşünmedim.

Çünkü Şeytan'la tanışmak için ona veda etmem gerekiyordu.

...babama.

Bölüm 8

-Cruz-

"Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Hayatıma yaptığı acımasız saldırıdan çok daha acımasız olan üç kelime.

"Tek bir işin vardı! Bir tane. Lanet olası. İş! Senden istediğim tek şey, senden istediğim tek şey! Ve sen bunu bile yapamadın! Onu terk ettin! Kardeşini terk ettin! Ne için? Am için! Kızımı tanımadığın bir kız için mi terk ettin? Sen nasıl bir kardeşsin böyle? Bu seni ne tür adam yapar? Kim etini ve kanını am için terk eder, Crucifixio? Kim?"

Başım döndü.

Gözlerim ağlıyor ve
bulanıklaşıyordu. Nefes
alışım yavaşladı.

Kalan azıcık havamı da boğmaya devam ederken bariz sıkıntımı görmezden geldi. Nefes almaya çalışırken ciğerlerim yanıyordu.

"Şimdi o gitti! Buna değer miydi? Am peşinde koşmak kız kardeşini kaybetmeye değer miydi? Kızımı!? Sana güvenmişim! Sana güvenmişim!"

Görüşüm gidip gelmeye rağmen, öldürücü bakışlarının benimkilerden hiç ayrılmadığını görebiliyordum.

"Sana güvendi, Crucifixio! Onu nasıl terk edersin? Bana ihanet etmeye nasıl cüret edersin? Sana her şeyimi verdim!"

Şiddetli tutuşu ağzından çıkan her kelimeyle daha da yoğunlaştı. Daha güçlü.

Daha sert.

Daha derine, duvarın içine girdim.

Gözlerim dalgalandı ve bedenim gevşemeye başladı. Bilincimi kaybediyordum.

"Videodaki saate baktın mı Cruz? Çünkü ben kesinlikle baktım. Bir saatten az oldu, sen geldikten bir saat sonra! Yapamazsın

Onu bir saatten fazla bile koruyamadın! İnanç eksikliğiniz beni iğrendiriyor! Benim hiçbir oğlum *chocha*'yı ailesine tercih etmez!"

Sesi kafamın içinde yankılanırken kulaklarımdaki delici çınlama beni yuttu ve gözlerimin üzerinde dans eden karanlık noktalar yarattı. Başım sanki binlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissederken ellerim yanlarıma doğru gevşekçe düştü.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Bedenimden uzaklaştığımı hissedebiliyordum.

"Seni korumayı kendime görev edindim, ama şimdi bana başka seçenek bırakmadın! Martinez olmak istiyorsun ama aileni koruman gerekirken dışarıda kadın peşinde koşuyorsun."

İçimdeki tüm mücadele gitti.

"Sen Martinez falan değilsin."

Sanki hiç değilmiş gibi yok oldu.

"Sana bakmaya dayanamıyorum. Beni anlıyor musun? Beni duyuyor musun?"

Ve sonra her şey karardı. "Sen.

Tiksinti. Benden."

Son kelime ağzından çıkmadan beni bıraktı ve anında yere çakıldım.

Öksür, öksür, öksür.

Havayı çektim, aynı hızla dışarı üfledim. Nefes nefese.

Hırıltı.

Yutkunara

k.

Nefes nefese.

Sertçe yutkundum, boğazım o kadar kuruydu ki yanıyordu. Kusacakmışım gibi hissederek tekrar tekrar öğürdüm. Hiçbir şey çıkmadı, sadece kendi çaresiz nefeslerimde boğulurken acınası nefesler. Altımdaki ahşap zemine kuru kusuyordum.

"Sen benim oğlum değilsin. *Benim* oğlum asla amcığı ailesinden üstün tutmaz.

Asla."

"Ben...biliyorum..." Bir sonraki nefesimi almak için soluk soluğa kaldım. Parlak bir bakışla yavaşça ona baktım. Birdenbire tamamen farklı bir nedenden dolayı soluk soluğa kalmıştım.

Gözlerim hemen açıldı ve dolu silahının ucundan hayatımın gözlerimin önünden geçtiğini görerek kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Mirasın böyle mi başlıyor? İlk kurbanın olan kız kardeşinle mi? Belki de senin için bu işi burada bitirmeliyim. Ne dersin? Göze göz, Crucifixio."

O gece yüzüncü kezmiş gibi gelen bir korku hissettim. Silahı yüzümden birkaç santim uzaktaydı ve tam alnıma nişan almıştı.

"Benim olanla uğraşamazsın."

"Ben... Ben..." Sesimi bulmaya çalışırken boğuldum.

Başını salladı, bana aynı anda hem nefret hem de sevgiyle bakıyordu. Sevdiği kişiye duyduğu nefretle savaşıyordu.

Adriana her zaman onun küçük kızı, ilk çocuğuydu, hayatındaki ışıktı.

Tüm hayatlarımızda.

Ne yaptım ben? Ne yaptım ben?

"Sana güvenmek benim en büyük hatamdı. Tüm aileni hayal kırıklığına uğrattın. Onurun neredeydi? Eğer ona bir şey olursa, bil ki onun kanı *senin* ellerinde. Düşmanlarıma tam olarak istediklerini verdin. Senin, onun, annenin kanı benimkinden çok daha değerli. Seni daha fazla koruyamam, Crucifixio. Gerçeği mi istiyorsun? Sana lanet gerçeği söyleyeceğim."

Benim hizama kadar eğildi.

"Ölü numarası yaptım, çünkü aşkı mantığa tercih ettim. Anneni her şeye ve herkese tercih ettim. Ona kadar doğru ya da yanlış hiç önemli değildi. Günün sonunda, ailesi olmayan bir adam kimdir ki? Onu, seni, kız kardeşini... tüm dünyamı bu hayata getiremezdim. Çocuk yetiştirmek için uygun bir yer değildi ve annenin gözlerine bakana kadar Tanrı'nın varlığından bile haberim yoktu. Mutlu bir sonu hak etmediğimi biliyorum ama Tanrı beni affetsin. El Diablo yine de bunun için öldürdü. Kendimi kurtarmak için düşmanlarımı gömmek zorundaydım. Şimdi anlıyor musun? Mantıklı geliyor mu? Kız kardeşini herkes alabilirdi. Şeytan'ın dünyasında intikam en iyi sevdiklerin aracılığıyla alınır."

Sarsılarak geri çekildim. Söyleyecek söz bulamıyordum. Kendimi bildim bileli onun gerçeklerini duymak istiyordum. Yutulması zor bir gerçek olmasına rağmen, nefessiz bir şekilde devam etmesini bekledim.

"Hayatın boyunca günahlarımın bedelini ödememen için Tanrı'ya dua ettim. Tek yapman gereken onunla kalmaktı Cruz. Sadece onunla kal. Onun koruyucusu olman için bir nedenim olduğunu düşünmedin mi? Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Bana nasıl ihanet edersin?"

Yeterince hızlı cevap vermediğimde, "Cevap ver bana! Bana neden ihanet ettiğini bilmek istiyorum?"

"Düşündüm de..." Başımı salladım, kendimi doğru bir şekilde açıklayamıyordum. O hâlâ kafama silah dayamışken sağlıklı düşünemiyordum. "Ben sadece... Luciano'nun kızının tehlikede olduğunu düşündüm. Öylece görmezden gelemedim."
_"

"Tehlike mi? Ağzına kadar kamerayla dolu bir malikanede mi?" "Kız kardeşimi korumadı."

"Kız kardeşini korumadın. Bunu açıklığa kavuşturalım." "Biliyorum. Ve bununla yaşamak zorundayım, ama sana söz veriyorum onu bulacağız."

"Sözlerin benim için bir bok ifade etmiyor. Bir dahaki sefere ailem için en iyisinin ne olduğuna karar verecek kadar erkek olduğunu düşünmeye başladığında, tekrar düşün, tabii eğer güvenimi tekrar kazanmanın yolunu bulursan, Crucifixio." Silahını kabaca şakağıma dayadı. "Kim olduğumu bilmek istiyordun, değil mi? İşte buradayım evlat. Güvenemediğim insanlara neler yaptığımı hakkında bir fikrin var mı?"

Gözlerimi kapattım, kapamak zorundaydım. Zemin bedenimin altında parçalanıyormuş gibi hissettim ve düşmeye başladım. Yüzeyin derinliklerine, bir daha nefes alamayacağım çukura doğru gittikçe daha hızlı düşüyordum. Gerçeklerinin etkisi ruhuma işkence ediyordu.

"Hayır, hayır, hayır, seninle konuşurken gözlerimin içine bak."

Bana buz gibi, hesaplı bir bakışla bakan Şeytan'ı küçümseyerek yaptım. Silahını sıkıca şakağıma dayadı ama çarpan kalbimden başka bir şey hissetmiyordum. Gittikçe daha da battım, cehenneme daha da yaklaştım.

İroni gözümünden kaçmamıştı.

"Dua et de onlar saçının teline zarar verme şansı bulmadan onu bulalım, yoksa annemin mezarı üzerine yemin ederim Cruz." Öne doğru eğildi, yüzüme yaklaştı. "Senin sonunu getireceğim."

"Aman Tanrım, Alejandro!"

Gözlerim kapının yanındaki annemin sesine kaydı. Yüzünde taşlaşmış bir ifadeyle öylece duruyordu, sanki bu onun en kötü kâbusuymuş da panik dolu bakışlarının önünde gerçekleşiyormuş gibi.

"Ne yapıyorsun!" diye bağırdı, şok içinde donup kalmıştı. Korkudan felç olmuştu. Bir santim bile hareket etmiyordu.

Babam ona bakmadı, sadece silahını çekti.

"*Alejandro, hayır!*" diye bağırdı içindeki şeyle birlikte.

Her şey çok hızlı oldu. Gözlerimi kapadım, intikamının gazabına hazırlandım.

Silahını alınımdan çektiğini hissetmeden önce aklımdan geçen son düşünce *günah işlediğim için beni affet Peder* oldu. Kolunu arkaya doğru sallarken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Gerisi ağır çekimde ilerledi.

BANG.

BANG.

Annem bağırdı, "Alejandro! Hayır!" diye bağırdı. Tam o sırada bir el daha ateş edildi.

BANG.

Adriana'yı koruması gereken üç güvenlik görevlisinin sonuncusunu da tam gözlerinin ortasından vurdu. Beyinlerini kafasının arkasından dışarı üfleyerek yere ve duvarlara sıçrattı.

Kimse

kımıldamadı.

Kimse nefes

almadı.

Ben de dahil.

Muhafızın bedeni yüksek ve sert bir gümbürtüyle yere yığıldı. Babam ne yaptığını görmek için arkasını dönme zahmetine bile girmede. Adamlarını gözünü kırpmadan öldürdü, infaz etti, hiç tereddüt etmeden hayatlarına son verdi.

Uyarı yok.

Pişmanlık

yok. Utanma

yok.

Sessizlik.

Havada yanık et kokusu vardı, bu koku sonsuza dek aklımdan çıkmayacaktı. Birinin öldürülmesine ilk kez tanık olmak mezara götüreceğim bir anıydı. İstesem de istemesem de bu artık benim bir parçamdı.

Duyularıma kazındı. Bedenime

kazındı. Ruhuma işlendi.

"Aman Tanrım, Alejandro... ne yaptın sen?" diye haykırdı annem, sesinde sıkıntıdan başka bir şey yoktu.

Ona cevap vermedi. Bunun yerine sadece durdu, saf bir küçümseme ifadesiyle üzerimde gezindi. Koku ondan yayılıyordu.

"Ne demek istediğimi söylüyorum ve söyledüğimde de ciddiym Cruz. Kız kardeşini canlı ve zarar görmemiş olarak bulsak iyi olur, yoksa *senin* kanın ellerime bulaşacak."

Başımı salladım, bunu kastettiğini biliyordum. Açık ve net. Öldür ya da öldürül.

Kork ya da korkul.

Melek ya da iblis.

O gece her şeyin bir arada olduğunu

öğrendim. Cennet ve cehennem gibi.

Bölüm 9

- "Ne

yaptın Alejandro?"

"İşimi hallettim Lexi. Ben de öyle yaptım."

Çılgınca başını salladı ve gözlerini cesetlerden adama çevirdi.

"Onlara bakma," diye emrederek ona doğru ilerledi. "Bana bak."

"Aman Tanrım... Bana söz vermiştin! Bunun biteceğine söz vermiştin!

Çocuklarımızı bu dünyaya getirmeyeceğine yemin etmiştin! Bana söz vermiştin!"

"Sakin ol, Cariño," diye seslendi ona, İspanyolca'da sevgilim diye hitap ediyordu ve normal şartlar altında bu genellikle onu yatıştırmaya yarıyordu.

"Sakinleşmek mi? Sakin ol! Ve sakın bana Carino deme! Az önce oğlumuzun kafasına silah dayadığına şahit olmuşken sakinleşmemi mi bekliyorsun? sonra da üç cinayet işlemek?"

Ona doğru uzandı.

"Hayır!" Kadın adamın ellerini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Neler oluyor? Cruz!" Onu iterek bana doğru koştu. "İyi misin?" diye sordu, yüzümü ellerinin arasına alarak.

Başımı salladım, henüz kelimeler üretemiyordum. Babama hesap vermek zorunda olmak bir şeydi, anneme hesap vermek zorunda olmak tamamen farklıydı.

"Tanrım... Neler oluyor?"

Ayağa kalktığımda babamla göz göze geldik.

"Tekrar söylemeyeceğim, biri bana olduğunu anlatsa iyi olur!

Şimdi!"

Luciano hızla ofisine girdi, bakışları odanın köşesindeki cesetlerden, elleri pantolonunun cebinde kapının yanında duran babama kaydı.

Luciano bir bakışıyla onun sessiz emrini anladı. "Gino!" "Sì, Capo," diye cevap verdi, "Evet, Capo." Yani patron.

Tek kelime etmeden adamlara doğru bir işaret yaptı ve muhafız tereddüt etmeden harekete geçti. İki adam daha odaya girdi ve hızla cesetleri ortadan kaldırmak için çalışmaya başladı.

Bu ne kadar sık oluyordu?

"Alejandro, Adriana nerede?"

"Oğluna sor."

"Oğluma mı soracaksın?" diye tekrarladı kadın, onun mesafeli sesi karşısında kafası karışmıştı. "O *bizim* oğlumuz."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ekranda Adriana'nın koştuğunu gördüğümde güvenlik kamerası dikkatimi çekti.

"Ari," diye bilgi verdim başımla onu işaret ederek.

Tanımadığım bir adamı takip ederek araziden çıkıyordu. Birdenbire beyaz bir minibüs arazinin köşesini döndü ve önlerine çıktı. Ari irkildi, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

Aracın kapısı kırılarak açıldı, saniyeler içinde biri onu arkadan yakaladı, ağzını kapattı ve minibüsün arkasına sürükledi. Kapılar hızla kapandı ve onlar uzaklaşırken motor devrini yükseltti. Her şey daha başlamadan bitmişti. Adriana'nın hiç şansı yoktu.

"Gino! Sienna'nın odasına kilitlenmesini istiyorum. Hemen!" Luciano talep etti. "Ben aksini söyleyene kadar gözünün önünden ayrılmayacak. Beni anlıyor musun?"

"Si, Capo."

"Vinny, partiyi kapatmanı ve katılan herkesle konuşana kadar kimsenin ayrılmamasını istiyorum"

"Si, Capo."

"Git!"

Emirlerini duymama rağmen ona aldırış etmedim. Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim, kendi ölümümü yaşıyordum. Zihnimdeki beklenmedik çılgınlık beni hareketsiz bıraktı, sanki birinin saldırısına uğramışım gibi yüzlerce düşünce kafamda uçuştı.

Çenem sıkıştı.

Yumruklarım

sıkıldı.

Zihnim savaş ya da kaç moduna geçti.

Yoğun, ezici bir öfke duygusu duruşuma fırladı ve vücudumda kemik kemik kırıldı. İçgüdülerim aşırı hızda harekete geçti, adrenalini aktı, damarlarımı yaktı ve vücuduma girdi.

Kan. Bununla da bitmedi, endorfinlerim fırladı ve beni kırılma noktama getirdi. Ruhumun derinliklerinden yükselen şeytanları memnuniyetle karşıladım. Onları öldürmek istedim.

Yavaşça.

Uzuv uzuv.

Merhamet için yalvarana kadar.

Savaşı arzuladığım bir anda sadece bu düşünce bile bana huzur verdi.

Gecenin içindeki lanet bir kurt gibi bir hayat için can atıyordum. Yanlıştı ama doğru hissettiriyordu. İntikam arzusu sığınağım oldu, nefes almaya devam etmek, ilerlemeye devam etmek, zorlamak için ihtiyacım olan hava. Tüm bunların benim hatam olduğu gerçeğini susturuyordu.

Aradığım bağışlanma, her saniyesinin tadını çıkarabildiğim bir kısır döngü içinde yıkıma yol açıyordu. Çünkü içten içe en büyük korkum gerçeğe dönüşmüştü; kız kardeşim kaçırılmıştı ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. İntikam almak istiyordum, bu da babamdan farklı olmadığımı anlamamı sağlıyordu ve o da bunu biliyordu. İkimiz de aynıydık. Bu yüzden beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ona ihanet etmekle kalmadım, gözlerinin içine bakan yansıması oldum.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Mamá, ayağı takılıp düşerken babama doğru yürüdü. Sadece şok olarak tanımlanabilecek bir duruma giriyordu. "Adriana'yı mı aldılar? Biri bebeğimizi mi aldı? Bunun olmasına nasıl izin verirsin Alejandro? Neredeydin sen?"

"Anne. Bu onun suçu değil."

"Alejandro, çocuklarımızı her zaman koruyacağına söz vermiştin! Bana söz vermiştin!"

"Carino, açıklamama izin ver."

"Açıklamana izin mi vereyim? Tam olarak neyi açıklamama? Bunca yıl bana nasıl yalan söylediğini mi? Bana nasıl ihanet ettiğini? Tek yaptığın bunun çocuklarımızı asla etkilemeyeceğine dair bana yemin etmekken, kızımızın senin gözetiminde nasıl kaçırıldığını!"

"Cariño-"

Kadın onu itti ama adam hiç tereddüt etmedi ve kadını daha da kızdırdı.

"Adriana'yı aldılar! Senin yüzünden bebeğimizi aldılar!"

Kollarını ona doladı ve onu umutsuzluğunun derinliklerinde boğdu. Sadece Ari'nin kaçırılışını izlediği anıyı yeniden yaşamasını tetikledi. Biliyordum çünkü ben de hissediyordum. Onu göğsüne doğru çektiğinde

kendini tamamen kaybetti. Daha önce böyle bir tepki verdiğini hiç görmemiştim ama bu düzeyde bir yıkım ve harabiyet de yaşamamıştık.

"Dokunma bana!" diye bağırdı ve onu tekrar tekrar olabildiğince sert bir şekilde itti. Adam hareket etmedi.

"Bana yemin ettin! Bana söz vermiştin!" Yumrukları teker teker adamın göğsüne çarpıyordu.

"Lexi, sakin ol."

"Sen bir yalancısın! Sana güvenmiştim!" diye hıçkırdı ve sonu gelmeyen bir şekilde ona defalarca vurdu.

"Anne..." Her ağlayışı ve yumruklarını göğsüne indirışı boğazımda yükselen suçluluk yumrusunu daha da artırdı.

"Bunun olmasına nasıl izin verirsin! Onu koruman gerekiyordu, gerekirse hayatın pahasına! Yalan söyledin! Sen bir yalancıdan başka bir şey değilsin!"

Tüm öfkesini ondan çıkarmasına izin verirken onun çöküşünü izlemek midemi düğümledi. O her zaman çok güçlüydü. Ona ve bize katlanmak için öyle olmalıydı. Kadının yumrukları adamın gövdesine çarptı ve adam bir milim bile kıpırdamadı. Tanıdığımız ve sevdiğimiz o sağlam adam olarak kaldı.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye bağırana kadar değildi. Kaçırılmasına nasıl izin verirsin?"

Daha fazla dayanamadım ve "Ben yaptım!" diye bağırdım. Arkasını döndü. "Ne?"

"Onu duydun Lexi."

"Anlamıyorum." Gözleri onunkilerle buluşmak için kaydı. "Bu yüzden mi indiğimde şoföre beni buraya getirmesini söyledin? Onun kaçırılışını kendi gözlerimle görmemi mi istedin?" Soruları hiçbir anlam ifade etmiyordu ve etrafımızda olup biten her şeye ayak uydurmakta zorlandığı belliydi. "Neden kızımız kaçırılmamış gibi orada öylece duruyorsun!" Hiç tereddüt etmeden arka cebinden cep telefonunu çıkardı.

"Hayır." Anında elinden kaptı.

"Ne yapıyorsun?" diye çılgınca sordu. "Ne demek hayır? Polisi aramamız gerekiyor."

"Bu yapmamız gereken son şey. Senin yapman gereken şey sakinleşmek."

"Bana sakin olmamı söylemeyi kes! Sana güvenmiştim! Çocuklarımızı her zaman koruyacağına söz vermiştin! Neredeydin?"

"Anne..."

"Polisi bu işe karıştırmak Adriana'nın ölümüne sebep olur."

"O zaman ne yapmamız gerekiyor Alejandro? Öylece durup onu bize geri getirmelerini mi bekleyeceğiz?"

"*Mi scusi,*" dedi Luciano, "Affedersiniz." Babamın yanında duruyordu. "Bunun bir aile meselesi olduğunu biliyorum ama bunun benim evimde olması beni çok üzdü."

Kendisini işaret ederken gözlerimiz onunkilerle birleşti. "Kızınızın eve sağ salim dönmesi için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair size söz veriyorum."

"Tanrım..." ifadesinin darbesiyle sendeleyerek geri çekildi. "Ne kadar aptalmışım, değil mi? Bunca zamandır bazı insanları hayatında tuttun ve ben sadece düşündüm... Tanrım... Ne düşündüğümü bilmiyorum. Sana hayatımız pahasına güvendim Alejandro. Bunca yıldır bana yalan mı söylüyordun?"

"Bizimkini korumak için bazı aileleri hayatımda tuttum Lexi."

"Kızımız burnunuzun dibinde kaçırılmışken bunun ne faydası oldu?"

"Anne!" Daha fazla tutamayarak ısırdım. "Tanrı aşkına! Bu onun hatası değildi. Benim hatamdı! Onu korumam gerekiyordu ve ben onu terk ettim."

"Onu terk mi ettin? Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, seni hayal kırıklığına uğrattığım anlamına geliyor. Sana ihanet *ettim*. Ona değil. Hepsi *benim yüzümden* oldu. Kendimi bildim bileli kız kardeşimi korudum ve o an kendimi kaptırdım. Adriana beni kandırdı. Yalan söyledi, benimle oynadı ve ben de onun eline düştüm. Sienna-

"Sienna kim?"

"Kızım," diye cevap verdi Luciano benim , dikkatimizi tekrar ona çekerek. "Bu onun mezuniyet partisiydi. Oğlunuz bu akşam kızıma aşık oldu ve bu yüzden onu kendisine zarar verebilecek bir adamdan kurtardı. Sizi, Sienna'yı ve Giovanni'yi izledim. Gördüğünüz gibi Bayan Martinez, oğlunuz kızınızı terk etmiş olabilir ama benimkini kurtardı."

"Bu, kızınızın peşinden koşmak için kız kardeşini terk ettiği gerçeğini değiştirmez," diye karşı çıktı babam.

"Adriana'nın onu bıraktığım yerden taşınacağına inanmak için hiçbir nedenim yoktu," diyerek ona gerçeği söyledim. Sessizce nereden geldiğimi anlayacağını umuyordum. "Bu benim kararında bir hataydı. Bana taşınmayacağına dair söz vermişti."

"Evet ve onu her zaman koruyacağına dair bana söz ."

"Sözler herkes tarafından verildi, Alejandro." Annem bir an için elini rahatlatıcı bir hareketle sırtıma koydu.

Onun güvencesi yaktı. Acıttı.

Beni daha kötü hissettirmekten başka bir işe yaramadı.

Sempatiyi hak etmedim. ettim. Hikayenin sonu.

"Bayan Martinez, lütfen benim ve beş ailenin desteğine sahip olduğunuzu bilin."

"Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum," diye cevap verdi annem

küçümseyerek. "Bu, onu bulacağımız ve bunu onlara ödeteceğimiz

anlamına geliyor. Hiç kimse

kendi evimde bana saygısızlık ediyor. *Hiç kimse.*" Babamla yüzleşmek için döndü. "Halletmemiz gereken bir iş var Martinez." Bununla birlikte, döndü ve adamlarına doğru yürüdü. Bizi yalnız bıraktı.

"Leo!" Babam, yanından hiç ayrılmayan sağ kolunu çağırdı. Birlikte büyüdüler. Onu Leo amcam olarak tanırdım.

"Onları eve götür ve önünden ayırma." "Ben kalmak istiyorum."

"Cruz, hayır," diye emretti Mamá.

"Ben bir yetişkinim. Kendi kararlarımı verebilirim ve kalıp kız kardeşimi bulmaya yardım etmek istiyorum. Bu benim hatam ve bunu düzeltmek istiyorum."

"Alejandro, lütfen. Bu gece zaten bir çocuğumuzu kaybettik, bir tane daha kaybetmemize gerek yok."

"Ben çocuk değilim."

"Annen haklı. Bir akşam için yeterince zarar verdin. Onunla kal, ancak onu korumaktan sorumlu olan kişi *Leo* olacak. Sana güvenemeyeceğime göre."

Yüzüme tokat atmış gibi geri çekildim. Bana zarar vermek istedi ve de. Fiziksel tartışmaları kaldırabilirdim ama onun güvenini kaybetmek sonun başlangıcıydı...

Bizim için.

BÖLÜM II

Bölüm 10

-Cruz-

Beş gün.

Yüz yirmi saat.

Kız kardeşimin kaçırılmasından bu yana yedi bin iki yüz dakika geçti.

Babamı çok az görüyordum. Gece gündüz eve girip çıkıyordu ve çoğu zaman eve gelmiyordu. Uyanık olduğu her saniyeyi Adriana'yı bulmaya çalışarak geçirirdi. Gerçi pek uyuyan biri değildi. Onu kaç kez gecenin her saatinde ofisinde otururken bulduğumun sayısını unuttum. Bazen oturma odasında, bazen de balkonda olurdu. Ruh haline göre değişirdi.

Onu aramak için uyanmadığım bir zamanı düşünemiyordum. Bedenim uykudan sıçrayarak uyanırdı ve aksini söylemek mümkün değildi. Hiç direnmeden ayağa kalkardım ve gölgelerin arasında gizlenen iri cüssesini görene kadar ayaklarım durmadan hareket ederdi. Yanında bir şişe burbon ve elinde bir bardak varken, neyi unutmaya çalıştığını merak ederdim.

Hayatım hiçbir zaman bir anlam ifade etmedi ama babamla aramda her zaman hissettiğim bağ da öyle. Özellikle de ismine. Martinez'den bahsetmiyorum.

Ne dikkat et.

Kız kardeşim özgürlük istiyordu ve bakın bu onu nereye götürdü. El Diablo dedikleri adam hakkında bilgi edinmek istiyordum ve şimdi sanki o her zaman varlığımın bir parçasıymış gibi hissediyordum. Sanki içimde şeytanla doğmuşum gibi.

Son beş gün boyunca babam benimle konuşmadı, beni tanımadı, Adriana'nın nerede olduğuna dair bilgi almaya çalıştığım da bana bir bakış bile atmadı. Durum, inanmamı umduğundan çok daha karmaşıktı. Bu sadece benim kötü karar vermemden duyduğu hayal kırıklığıyla ilgili değildi, bundan çok daha fazlasıydı.

Gerçeği benden olabildiğince uzun süre sakladı çünkü ruhunun her zerresinde benim kim olduğumu ve ne yapmam gerektiğini biliyordu.

oldu. Ona ulaşmak mümkün değildi, o zaman da değildi, şimdi de değil, beni tamamen dışladı.

Öte yandan annem benimle konuşurdu ama yine de kendi içine kapanık biriydi. İçindeki kıvılcım ve hayat yok olmuştu.

Gülmek yok.

Gülümsemek

yok.

Kanepede oturduğu yerden neredeyse hiç kıpırdamadı.

Babamın kapıdan içeri girmesini sabırsızlıkla bekliyordu, böylece onu pusuya düşürebilecekti. Kendisi emin olmadıkça babamın onu hiçbir bulgusuna dahil etmeyeceğinin tamamen farkındaydı. O zaman bile onu kendi yöntemleriyle başından savdı. Şu anda herhangi biri için duyduğu tek endişe kızıydı.

Adriana'yı eve götürmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bu da her geçen gün yaşadığım suçluluk duygusunu daha da artırıyordu. Bir şeyler yapmalıyım, öylece oturup onun geri dönmesini bekleyemezdim. Ben öyle yaratılmamıştım. Yıllar geçtikçe, El Diablo'nun kim olduğu gerçeğini ararken, bilgisayar kullanmayı öğrendim, yani bilgisayar korsanlığı konusunda yetenekliydim.

Ari'nin dizüstü bilgisayarını parçalayarak, bizi doğru yöne götürebilecek ya da ne olduğuna veya nerede olduğuna dair bize ipucu verebilecek her şeyi bulmaya çalışarak saatler geçirdim. Bir erkek arkadaş ya da en azından sakladığı bir erkek bulacağımı düşündüm. Kulağa ne kadar çocukça gelse de, biriyle ayrılmak şöyle dursun, yabancılarla konuşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Luciano'nun malikanesinden çıkarken takip ettiği kişi tanıdık bir yüzdü ve bu konuda kimse benimle tartışamazdı.

Sabit diskinde hiçbir şey bulamadıktan sonra, korku ve güvensizliğimin düşüncelerimin önüne geçmesine izin vermeye başlamıştım. Babamın düşmanlarından birinin elinde neler yaşadığını düşünmeden edemiyordum.

Uyuyamadım.

Yemek

yiyeemedim.

Düşüncelerimi kontrol edemiyordum.

Özellikle de annemi kanepede öyle perişan bir halde gördüğümde.

Bekliyorum.

Hepimiz bekliyorduk.

Çoğunlukla, elimden geldiğince kendimi meşgul tuttum. Annemle ilgileniyor, mektuplarını alıyor, yemek yediğinden emin oluyordum. Onu bu kadar içine kapanık görmek zordu, ama babamın yokluğunda ben öne çıktım. Yapmam gerekeni yaptım.

Gerçi akşamları benim için günün en zor zamanlarıydı. Genellikle kız kardeşimle takıldığımız zamanlardı. Film izler, hayattan, babamızdan konuşur, kardeşlerin birlikte yaptığı normal şeyleri yapardık. Birbirimiz dışında çok fazla arkadaşımız yoktu. Kime güvenebileceğimizi ve kimin bizi para ve statü için kullandığını bilmek zordu. Günün sonunda birbirimize güveniyorduk.

Sade ve basit.

Onu kaçıran orospu çocuklarını öldürme arzum hiçbir şekilde azalmadı, bu konuda fanatikleşmeye başladım. Ne yapacağımı, nasıl yapacağımı. Merhamet dilenmelerini duymak çoğu günümü geçirmemi sağlayan şeydi.

"İyi günler Bay Martinez," diye selamladı posta görevlisi Mariah, postayı elinden alırken.

"Bana Cruz demeni daha kaç kez söylemem gerekiyor? Bay Martinez bana babamı aratıyor."

"*Con rispetto.*" Gülümsedi, "Saygılarımla." Yerlilerin benim gibi çok dilli olması alışılmadık bir durum değildi.

"Sinyor, neden bu kadar üzgün görünüyorsunuz? Her şey mı?" Başımı salladım, ona yalan söyledim. "İyi günler, Mariah."

"Oh! Signore!" İnişimi durdurdu ve bir zarfı işaret etti. "Bunun üzerinde iade adresi yok."

LEXI.

Büyük ve kalın dört harfin beni neredeyse kırımın üstüne düşürecek bir güce sahip olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

Ne oluyor lan?

Sezgi güçlü bir duyguydu. Bir sinapstan diğerine, sinir sistemimden lanet olası kalbime doğru bir kurşun gibi fırlıyordu. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda Ari'yi korumamıştım ve bu hatayı ikinci kez yapmayacaktım. Asıl soru kimin bana izin vereceği değil, kimin beni durduracağıydı.

Önce bu işin aslını öğrenmem gerektiği için kırımı kaldırıp odama gittim. Babamı hiçbir yerde bulamamıştım ve annemi de dahil etmek için bir neden yoktu. Onun uğraşması gereken yeterince şey vardı.

Kapıyı arkamdan kapattım, kilitledim ve paketi yırtarak açtım. Parlak bir CD, sanki altıma bir el bombası düşmüş gibi dibine düştü.

Şimdi ya da asla.

Çekmecemden deri bir eldiven aldım, herhangi bir kanıtı veya parmak izini kurcalamadığımdan emin oldum. Olay yerinde

Zarfin içinde başka hiçbir şey yoktu, diski dizüstü bilgisayarına yükledim ve nefesimi tuttum.

Hiçbir şey beni birazdan göreceklerime, hissedeceklerime ve duyacaklarıma hazırlayamazdı.

Hayır, Tanrım. Lütfen hayır.

Aklım.

Akıl

sağlığım.

Uçuruma baktığınızda, o da size baktı ve sizi bütünüyle yuttu. Ruhunu ele geçirdi. Hayatta kalmak için karanlığa bel bağladın. Bu benim kontrolüm dışındaydı.

Gözlerimin önünde, zihnimden kalbime, vücudumdaki her lanet kemiğe kadar yüzeye çıkan iç savaş. Cehennem ateşinde durdum, acıya teslim oldum. Alevlerin içinde teselli ararken

Babanın günahları oğlun günahları oldu. Benim için değerli olanı aldığım için öfke.

Benim öldürmem gereken hayatlar için açgözlülük. Onların iradesine karşı yıkım için tembellik. İntikam ve dökeceğim kan için şehvet.

Arzuladığım ruhlar için oburluk.

Henüz almadığım ruhlar için kıskançlık. Yakında yerine getireceğim miras için gurur.

Bu anla ilgili her şeyi hatırlamak istedim.

Adriana.

Bir sandalyeye bağlanmış. Gözleri kapatılmış. Ağzı tıkanmış.

Soğuk ve pis bir bodrum gibi görünen bir yerde ağlarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Saçları dağılmış.

Yanakları morarmış.

Ağzının kenarındaki o derin kesik.

Yumruklarım sıkılaştı.

Çenem sıkıştı.

Kırmızıdan başka bir şey görmedim. Parlak. Canlı.

Kırmızı.

Birdenbire, otomatik olarak ayarlanmış bir ses duvarlardan yankılandı ve etimi yırtan cam parçaları gibi tenime girdi.

*"Duvarlar kötölük
konuşur. Kapılar
gerçekleri gizler.
Canavarlar
aldatır. Yılanlar
çarpmıştır.
Yağmurdan korkun.
Kardan saklan.
Adamdan sakının.
Bildiğinizi sanıyorsunuz."*

Gözümü kırptım ve ekran karardı, video sona erdi. Ancak bu El

Diablo'nun dirilişinin sadece başlangıcıydı.

Bölüm 11

-Cruz-

Babamın lanet kurallarına göre yürümekten .

Kırmızı

ışık.

Sola dön.

Yeşil Işık.

Sağa dön.

458 Ferrari'min gaz pedalına bastım. Şanzımanı üçüncü vitese takarak az önce gördüklerimin ve duyduklarımın amansız görüntülerinden kurtulmaya çalıştım. Müziğin sesini sonuna kadar açtım. Adriana'nın gözlerimin önündeki görüntülerini bastıracağı umuduyla. Kalbimin atışını ve kulaklarımın çınlamasını taklit ederek zihnime yüksek sesle ve sertçe vurdu.

Dördüncü vitese geçtim, gece boyunca hızlandım. Saatte yetmiş beş milin üzerinde gidiyor, seksen, doksan, yüz milleri zorluyordum. Bunun olmasına izin verdiğim için çok öfkeliydim. Son hedefime yeterince hızlı varamıyordum, vadi boyunca araç üstüne araç geçiyordum. Yanından hızla geçtiğim her şey büyük bir bulanıklığa dönüşene kadar ayağımı gaza ağır ağır basıyordum.

Şerit

değiştiriyorum.

Arabalardan

kaçmak.

Hiçbir şey beni durduramazdı.

Ben lanet olası bir Martinez'dim ve bunu ilk ve son kez kanıtlayacaktım. Artık mesele babamın güvenini ya da affediciliğini geri kazanmak değildi. Önemli olan, istediğim, ihtiyacım olan, onsuz yapamayacağım tek şey...

İntikam.

Varlığımı duyurmanın zamanı gelmişti. Kimse beni durduramazdı, o bile. Hatta o bile. Umutsuzca elimdeki göreve odaklanmaya çalışırken videonun dakikaları beynimde tekrar tekrar oynadı. Faydasızdı. Tek görebildiğim kız kardeşimin lanet olası bir sandalyeye bağlanmış, gözlerinin kapatılmış ve ağzının tıkanmış olduğuydu.

Kanlı.

Çürük.

Lanet olası kırık.

"Bir gün dürtülerinle hareket etmenin seni sadece ölüme götüreceğini öğreneceksin."

Sadece birkaç gün önce söylediği sözler hafızamda yankılandı. Kendimi neyin içine soktuğumla hiçbir ilgisi olmayan düşüncelerim tarafından rahatsız edildim. Tutulduğu bodrumun tanıdıklığı, Adriana'nın çekirdeğinin derinliklerinden gelen yüksek perdeli ses gibi bana bağıırıyordu. Aklımın bir köşesinde, çok yanıılmış olabileceğimin farkındaydım ama bu, göze almak istediğim bir risk değildi. Kardeşimin hayatı söz konusu olduğunda değil.

Dikkatimi tekrar yola çevirdim, ağaçlar ardı ardına sıralanıyor ve yolumu görmemi zorlaştırıyordu. Arka planda bulanıklaştı ve uzaklarda kayboldu. Damarlarımda dolaşan ve kanımla bir bütün haline gelen adrenaline odaklanarak düşüncelerimi görmezden geldim. İstediğim son şey endişemin korku olarak algılanması ya da daha kötüsü buna hazır olmadığının kanıtlanmasıydı.

Gerçekte ise tek istediğim buydu.

Bir arka sokağa keskin bir sola dönüş yaparak arabamın toprak yola savrulmasına neden oldum. Başka bir viraja girdiğimde lastiklerim çakılları tekmeledi. Müziğin sesini kısarak küçük bir kasabaya girdim. Duyabildiğim tek ses, istikrarsız yolda ilerleyen lastiklerimdi. Sürdükçe hava kararıyor, içimde karışık duygular uyandırıyor.

Ari mi orada olacaktı yoksa onu kaçırın adamlar mı?

Mahalleler daha kırsal ve köhne bir hal almaya başlarken düşüncelerim yüzüncü kezmiş gibi durmaksızın dönüyordu. Bu ürkütücü sessizlik bana hiç yardımcı olmuyordu. Sonunda tüm ağaçlar birdenbire ortadan kalktı ve işte o zaman gerçekten de ne kadar uzakta olduğumu fark ettim.

Hiçbir yerin ortasında.

Tanıdığım evin birkaç ev aşağısında frene basar basmaz kalbim boğazımda oturdum. Kafam bir kez daha o ön kapının ardında neler olabileceğine dair düşüncelerle çılgına dönmüştü. Panjurlar kapalıydı ve böylece dış dünya dışarıya kapanmıştı.

Saniyeler

.

Tutanakl

ar.

Saatler geçebilirdi.

Orada oturup bir sonraki hamlemi düşünürken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Ta ki bedenim sanki bir ip tarafından çekiliyormuş gibi kendi isteğiyle yer değiştirip, hayali çizgiyi geçene kadar...

Doğru ya da
yanlış. Siyah ya
da beyaz.
Cennet ya da
cehennem.

Aşağı mı yukarı mı olduğunu anlayamadan kapının önünde . Bir an bile düşünmeden, dikkatlice kapı kolunu çevirdim ve silahı sıkıca kavrayarak yavaşça açtım. Adım adım geleceğimi karşıladım ve geçmişime veda ettim. Neyin içine girmek üzere olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu, ne yapmak için orada olduğuma dair hiçbir tereddütüm yoktu.

Ama biri benden önce
davrandı. Herhangi biri değil.

El Diablo.

İlk fark ettiğim şey, ön girişten odanın uzak köşesinde bulunan bodrum kapısına kadar uzanan kan izleriydi. Kapı kapalıydı ve aşağıda ne ya da kim olduğunu tahmin etmeme gerek yoktu. Babamın el işçiliğini hissettim. Bunun her yerinde onun adı yazılıydı.

Bu benim gerçek anımdı.

Parlama ve neyden gösterme zamanım geldi. Babaya
boyun eğ ama oğluna itaat et.

Özgür irade çok zor bir karardı, iyiyle kötü arasında seçim yapmak. Arafın kapılarından hevesle geçtim ve zihinsel olarak kendimi kim bilir neye hazırladım.

Dumanın olduğu yerde ateş de vardı.

Botlarımın tabanları ölümlülüğümün eşiğinden geçer geçmez yanmaya başladı. Bir şeytan tarafından ele geçirilmiş bir adam gibi hareket ettim. Mahzende attığım her adımda ayak bileklerimi saran prangaların ağırlığını fiziksel olarak hissediyordum. Baba ve oğul adına sonsuza dek taşıyacağım zincirlere layıktım.

Bir ayak diğerinin önünde.

Dört adım.

Üç adım.

İki adım.

Bir.

O merdivenlerin dibinde durdum, artık onun kusacağı saçma sapan yalanlar, uyacağım emirler, yaşayacağım fanteziler yoktu.

Bu benim ölümündü ve ben bunu kollarımı açarak karşıladım.

Bölüm 12

-Cruz-

"Bilmiyorum! Yemin ederim bilmiyorum!" ayak bilekleri kablolarla kışılere bağlanmış, baş aşağı asılı duran bir adam camı kırarak kadar yüksek sesle bağırdı.

Elleri arkadan bağılydı ve bağlarla sabitlenmişlerdi. Vücudundaki tüm kan yüzüne akarken, babamın elindeki paslı bıçakla açtığı derin kesiklerden daha fazlası sızıyordu. Adam can havliyle dövölmüş gibi görünüyordu ve bu işe yaramayınca derisini kesti.

"Yanlıı cevap Sergey," babam. "Hayır!

Noooooo!"

Saçlarının arkasına tutunarak göğsünün ortasından karnının altına kadar acımasızca kesti.

"Eğer seni çapraz kesersem, bağırsakların dışarı düşer. Seçim senin, benim değil."

"Lütfen... lütfen... Yemin ederim nerede olduğunu bilmiyorum!"

"Bu doğru mu?" diye sordu. "Bana yalan söylemek beni sadece kızdırır ve inan bana Sergey, beni henüz kızgın görmedin."

"Sana doğruyu söylüyorum!"

"Ben de öyle. Şimdi bunu kolay yoldan yapabiliriz ve bana kızımın nerede olduğunu söyleyebilirsin ya da bunu zor yoldan yapabiliriz ve kızımı aldığın için seni lanet bir hayvan gibi deşerim."

"Onu ben almadım! Ben almadım!"

"Sergey," diye seslendi babam sinsi bir ses tonuyla. "Kamera kayıtlarındaki adamı bulmam beş günümü aldı. O gece *seni* malikânenen çıkarken takip ediyordu. Sendin, Sergey. Sadece sendin. Şimdi anneni, erkek kardeşini ve küçük kız kardeşini bulmamın ne kadar süreceğini düşünüyorsun? Ha? Ortaokulda, değil mi? Patronlar Akademisi. Orosu çocuğu, sen izleyip durmam için yalvarırken hepsinin boğazını keseceğim. Durmayacağım. Bir saniye bile. O yüzden tekrar sordurtma bana. *Kızım nerede?*"

"Lütfen... lütfen... Yemin ederim nerede olduğunu bilmiyorum!"

Kestik.

Parmağını keserek kurbanını acı ve üzüntü içinde sersemletti.

"Tanrı şu anda burada değil ama El Diablo'nun burada olduğu kesin. Bana yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum, özellikle de yüzüme karşı!" Bir parmağını daha kesti.

"Arggggghhhh!" Sergey saf bir ıstırap içinde bağırdı, açıkça bayılmamak için mücadele ediyordu.

"Bu bana yine yalan söylediğin ve adamlarımın önünde bana saygısızlık ettiğin için. Sana erkek gibi davranmanı ve kızımın nerede öneririm, çünkü sabırsızlanmaya başladım ve bir sonraki hamlem senin sikine olacak. Artık iyi oynamak istemediğime karar vermeden önce bana saçma yalanlarını söylemeyi bırak."

Sergey çenesi titreyerek, "Dinle," diye ikna etti. "Sana karşı dürüst olacağım.

Tamam mı? Adriana'yı okuldan tanıyordum, onu tanıdığımı biliyorlardı." "Onlar kim?"

"Bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum. Annemi dışarı çıkarmazsam öldüreceklerini ve evimi kullanmalarına izin vereceklerini söylediler. Ben burada değildim. Yapabileceğimi söyleyene kadar geri dönmedim ve döndüğümde gitmişlerdi. Yemin ederim tüm bildiğim bu."

"Neye benziyorlardı?"

"Onlarla sadece telefonda konuştum ve şu ses değiştiricilerden birini kullandılar. Gerçek seslerini duymadım. Lütfen... lütfen... bırakın gideyim!"

"Gitmene izin mi vereyim? Nereye gidiyorsun, Sergey?"

Göğsü kabardı ve burun delikleri . "Lanet olası bir hastaneye! Lütfen! Lütfen!"

Göz ucuyla baktığımda pencerede bir gölge gördüm. Genişçe gülümsedim, gözlerim vahşi ve arsızdı. Kanlarına susamıştım. Kolumu kaldırarak silahımı doğrulttum ve tetiği çektim.

Bang!

O pislik herifi tam gözlerinin ortasından vurarak öldürdüm. Bir andan kısa bir süre içinde, babam da dahil olmak üzere herkes silahını çıkarmıştı. Birkaç gün içinde ikinci kez Glock'unu alnıma doğrulttu.

Kurşun kalbine saplanmış gibi sendeleyerek geri çekilirken gözlerimiz kilitlendi.

Şaşkın bakışları hedefime yöneldi ve ne yaptığımı anında .

Adamları hemen harekete geçti.

Silahlar kurulu ve dolu.

Etrafını iki koruma sarmış, ikisi beni pusuya düşürürken üçü diğer düşmanları aramak için merdivenlerden yukarı koşuyordu.

"Crucifixio." Adım ağzından döküldü. Tek

bir kelime.

On harf.

Benim

adım.

Yeraltı dünyası döndü. Kaos

patlak verdi.

Kıyamet koptu ama aramızdaki yoğun bağ asla kopmadı. Gözlerini gözlerime diktiği andan itibaren zaman durmuş gibiydi, içinde her zaman görmek istediğim duyguyu çözmeye başladı. Saklamaya çalışmadı.

Hayal kırıklığı.

Utanç.

Pişmanlık.

Dua ettiğim her şeyi bana gösterdi. Endişeyle oğlundan geriye kalanları arıyor, yetiştirdiği çocuğu ve benim dönüştüğüm adamı anımsatan bakışlarından başka bir şey görmüyordu. Çocukluğumun gözlerinin önünden geçtiğini hayal ettim.

Her dönüm noktası.

Her başarı.

İlişkimizdeki her bir sütun. Her

basamak taşı.

Her keşif. Her .

Bizi bu dönüm noktasına, aramızdaki her şeyin hızla değiştiği şimdi ve buraya geri götürüyor. Şeytanları ortaya çıktı ve küçük alanı . Her şey ona çok sert çarpmıştı. En kötü kâbusu gözünün önünde canlandı, onu sürükledi ve bunu hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Onun sevgisini ve nefretini hissetmediğim tek bir santim bile yoktu.

Daha fazla dayanamayarak, "Ne yaptın lan sen?" diye ısırdı. *Ne bekliyordu ki?*

Ne yaparsam yapayım kazanamadım. Kaybettim, ama gerçek şu ki... umurumda değildi.

Onun görüşü geçersiz ve hükümsüzdür.

"Senin lanet hayatını kurtardım." O daha tek kelime edemedi Sergey'e doğru yürüdüm ve silahımın namlusunu çenesinin altına yerleştirdim. Demek istediğimi kanıtlıyordum.

Ondan daha iyi olurdum.

"Son şansın, orospu çocuğu."

Benden uzaklaşan Vinny gözlerini yumdu. Glock'u etinin derinliklerine soktum.

"Seninle konuşurken gözlerimin içine bak." O da baktı.

O ana kadar babamın neden hep gözlerine bakmamızı istediğini hiç anlamamıştım. Onlar benim için bir insanın ruhuna açılan pencerelerdi.

"Bir daha düşündüm de." Silahımı ağzına soktum, boğuldu. "Günah işlediğim için beni affet baba." Tetiği çekerek beynini dağıttım.

Oyun oynamaktan bıkmıştım. Almak için

geldiğim şeyi aldım. Onun kanı ellerimde.

Bölüm 13

-Sienna-

İki ay sonra

"Gino Amca! Babamla konuşmak istiyorum!"

"Sienna, onun burada olmadığını sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Eve dönmesi için ne kadar gerekiyorsa o kadar!" Mantıksız davrandığımı biliyordum ama bu saçmalığa daha fazla katlanamazdım. "Atımı neredeyse iki aydır görmedim! Evden çıkmama izin yok! Kendi evimde tutsağım çünkü hiç tanımadığım bir kız bizim mülkümüzde kaçırıldı. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok, her şey Martinez'in ailesiyle ilgili. Şimdi, neden bizim başımıza bile gelmemiş şeyin içine sürükleniyorum?"

"Bunu bilemeyiz Sienna. Adriana henüz bulunamadı."

"Tekrar soruyorum, bu neden benim sorunum?" Sesimin kaltak gibi çıktığını biliyordum ama hayatımın başkalarının sorunları tarafından belirlenmesinden bıkmıştım.

"Bizim bölgemizde oldu."

"Evet! Martinez'e! Bize değil! Massimo'yu görmem gerek, Gino Amca. Ona binmeden hiç bu kadar uzun kalmamıştım."

"Baban siyah aygırınla birinin ilgilendiğinden emin olmak istiyor."

Massimo benim en değerli varlığımı. Tamamen bana ait olan tek şeydi. Babam onu bana ben sekiz yaşındayken verdi, o zamanlar sadece bir taydı. Yürümeye başladığımdan beri ata biniyordum ve sonunda kimsenin benden alamayacağı bir şeye sahip oldum.

"Aynı şey değil Gino Amca, bunu sen de biliyorsun. Massimo benden başka kimseyi sevmez. Tanımadığı biri onu beslemeye kalkarsa çılgına döner. Başka birinin ona binmesine nasıl tepki vereceğini sanıyorsun? Eğer atıma bir şey olursa, babamı asla affetmem! Massimo sahip olduğum tek şey."

"Bu kadar dramatiklik yeter Sienna."

"Dramatik mi?" Daha da sinirlenmiş ve öfkelenmiş bir halde sordum.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Senin baban, amcaların, ailen var."

"Ailemin mafyası var. Önce ben gelmem, mafya gelir."

"Hepsi aynı."

"Bana değil!"

Neden hiç kimse benim tarafımı anlamadı?

Sanki bir duvarla konuşuyor gibiydim. En azından Gino Amca ile hayal kırıklıklarımı ifade edebiliyordum. O benim gerçek amcam değildi ama El Capo'nun sağ koluydu ve bu kan bağından daha kalındı. Eğer babamın yanında değilse, o zaman benim yanımdaydı. Onunla babamdan daha çok vakit geçirirdim. Ben doğduğumda oradaydı ve vaftiz babam unvanını taşıyordu.

İtalyan kültüründe aile her şeydir. Babamın sevgisi ve bağlılığı asla tartışmaya açık değildi. Ben onun tüm dünyasıydım ama *La Famiglia* da öyleydi. El ele giderdik. Herhangi bir durum hakkında ne söylediğimin ya da nasıl hissettiğimin hiçbir önemi yoktu. Günün sonunda, babamın benim için en iyisi olduğunu düşündüğü kararlar, kalbimden ve ruhumdan dökülen her türlü kelimenin veya duygunun üzerindeydi.

Kapana kısılmıştım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İçimdeki tek huzur, on sekizinci yaş gününe daha bir ay olmasıydı. Yasalara göre bir yetişkin olacaktım. El Capo'nun rızası olsun ya da olmasın kendi hayatımın seçimlerini yapabilirdim. O günün hayalini kuruyordum; bir kadın için tatmin olmanın kiminle evli olduğun ve bu adamların adını ve mirasını devam ettirecek bir oğul doğurmak şeklinde gerçekleştiği bu araf hayatından kurtulmanın hayalini kuruyordum.

Onur kuralları.

Lanet olsun. İşte bu. Lanet olsun.

"Sienna, kâğıt oynamak ister misin? Hadi Blackjack oynayalım, gerçekten iyi oynuyorsun."

Omuz silktim, öyleydim.

Sayılar benim , kartları saymayı severdim. "Tek yaptığın beni yatıştırmaya çalışmak."

"Çalışıyor mu?"

"Hayır." *Belki de.*

"Kız arkadaşımı arayabilir miyim? Mezuniyet partimden beri Aurora'yla konuşmadım. Lütfen..."

"Sienna, sen bir hanımefendisinsin. Yalvarma."

"Gino Amca... Babam sabit hattı ve cep telefonumu kapattı. Çalışan tek telefon onun ofisindeki. Onunla Diego arasında ne olduğunu bilmem gerek. Aman Tanrım, ayrıldılar mı? Birlikteler mi? Bunlar en iyi arkadaşın bilmesi gereken şeyler. Sorunları vardı. Muhtemelen öldüğümü düşünüyordur."

"Tanrı , Sienna Kontes Luciano, mi stai dando i capelli grigi,"

"Tanrım, saçlarımı ağartıyorsun." diye yemin etti. "Bütün saçların zaten beyaz, daha fazlasını veremem."

İçini çekti ve cep telefonunu tezgâhın üzerine koydu. "Ben mutfağa gidiyorum. Aç mısın?"

"Evet."

"Yirmi dakika içinde döneceğim." Gülümsedim, başımı salladım.

Bu bizim dinamiğimizdi. Mantık çerçevesinde, Gino Amca her zaman isteklerimi yerine getirirdi. Babam onun kararlarına güvenirdi, ancak bu Gino Amca'nın onaylayacağı şeyleri görmezden geldiği anlamına gelmezdi. Telefon kayıtlarını kontrol eder, hayatımdaki herkesi tanırdı. Arkadaşım olmak için ondan geçmeleri gerekiyordu. Eğer hayır derse, o kişiyi bir daha asla göremezdim.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra telefonunu aldım ve Aurora'nın numarasını çevirdim.

"Alo?"

"Hey!"

"Sienna? Lanet olsun, öldüğünü sanmıştım!"

"Babamın gözetiminde mi? Asla."

"?" "Ev hapsinde."

"Sen ne yaptın? Baban öğrendi mi-" "Tabii ki hayır!

Öğrenseydi gerçekten ölmüş olurum."

"Bu yüzden öyle olduğunu düşünmüştüm! Bunu bana bir daha asla yapma. Santa Maria'da her gün senin için bir mum yakıyorum Sienna. Seni aradım ama telefonun kapalı diyor."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Peki ne oldu? oluyor?" "Bu konuda konuşamam."

"Her şey hakkında konuşuyoruz."

"Biliyorum ama bu konuda

konuşamam." "Neden?"

"Kendi iyiliğin için."
"Baban gibi konuşuyorsun."
"Armut düşermiş." "Sienna, iyi misin?"
"Olabildiğim kadar iyiyim."
"Bir ne zaman dışarı çıkabilirsin?"
"Bilmiyorum. Umarım yakında."
"Peki ya Massimo?"
"Bu yüzden arıyorum. Benim için onu kontrol edebilir misin?"
"Atın benden nefret ediyor."
"Herkesten nefret ediyor, kişisel bir şey değil. Lütfen, gidip iyi olduğundan emin olun."

"Pekala, evet. Bunu yapabilirim. Size nasıl ulaşabilirim?" "Seni haftaya ararım."

"Kimin numarası bu?" "Gino Amca'nın."

"Telefonuma kaydedeceğim."

"Zahmet etmeyin, bir dahaki sefere aradığımda muhtemelen yeni bir numara olacaktır." "Ah dostum, Sienna. Şu anda işler o kadar kötü mü?"

"Öyle de denebilir."

"En azından bana bir şey söyleyecek misin?" "Hayatımdan nefret ediyorum."

Güldü.

Sadece birkaç dakikalığına bile olsa normal hissetmek iyi geldi. Bunlar en iyi arkadaşımınla telefonda konuşurken yaşadığım küçük zevklerdi. Aurora kim olduğumun ve babamın ne iş yaptığının farkındaydı. İtalya ona aitti. Luciano ismi hüküm sürüyordu, tıpkı büyükbabam ve ondan önceki büyük büyükbabam için olduğu gibi. Nesilden nesile babaları.

Para hırsı. Güç.

Hakimiyet.

Hükümet bir boku kontrol etmiyordu, organize suç kontrol ediyordu. "Her neyse, nasılsın? Diego ile aranız iyi mi?"

"Meh. O benim favorim değil."

Sonraki yirmi dakika boyunca bana hayatından bahsetti ve ben de sohbetimizin her saniyesinin tadını çıkardım. Benimle konuşmak güzeldi.

ve hayatım *Lorenzo Luciano, El Capo* tarafından yönetilmiyormuş gibi davranacağım.

Amcam geri geldiğinde kapatmıştık. Kulak misafiri olmasını istemedim ve fırsat verilirse muhtemelen olurdu.

"Hey, bunun için teşekkürler," diyerek minnettarlığımı ifade ettim.

"Ne için teşekkür ediyorsun?" diye nazlanarak bana göz kırptı. "Sadece bir sandviç almaya gittim."

"Sandviçimi göremiyorum."

"Dileğin gerçek oldu. Baban eve geldi ve seni soruyor." "Gerçekten mi?"

"Evet, ofisinde sana ihtiyacı var."

Sonunda onu göreceğim için duyduğum heyecan çok kısa sürdü, kafam karışmış bir şekilde geri çekildim. "Ofisi mi?"

Babamın ofisine gitmekten hiç hayır gelmedi. Oraya sadece başım belaya girdiğinde ya da hoşuma gitmeyecek bir haber aldığında çağrılırdım. O dört duvarın ardında, ofisi her zaman iş demekti.

"Sienna, onu bekletmeyelim."

Kahretsin. Öğrendi mi? Biliyor mu?

Başımı salladım ve Gino Amca'yı odamdan çıkıp koridorda takip ettim. Babamın ofisi diğer kanadında, yatak odama en uzak yerdeydi. Evimiz on dönüm arazi üzerinde on beş bin metrekarelik bir malikaneydi ve gece gündüz güvenlik görevlileri etrafta dolaşırdı. Basın benim hakkımda yanılmamıştı, ben bir mafya prensesi olarak büyüdüm. Babam başka türlü süsünü istemezdi.

Hiçbir şey istemedim. En iyi tasarım kıyafetlere, en pahalı son model ayakkabılara sahiptim. Sahip olduğum mücevherlerin hepsi altınla kaplıydı, dünyanın farklı yerlerindeki evlerimizin süslemeleri de öyle. Bir uçağımız, bir jetimiz, bir helikopterimiz, birkaç yatımız, garajlar dolusu arabamız ve motosikletlerimiz vardı. Lükslerin listesi sonsuzdu. Hayatım abartılıydı, bildiğim tek şey buydu. Babamdan korkmuyordum. Ona saygı duyuyor ve seviyordum. Bana asla zarar vermezdi. En azından fiziksel olarak.

Duygusal olarak bunun kralıydı.

Kasıtlı ya da kötü niyetli değildi. O sadece benim için en iyisini istiyordu, benim de bu kararları verebileceğimi asla fark etmemişti. Çoğunlukla, arada bir küçümseme anları olan sevgi dolu bir ilişkimiz vardı.

Ofisine yaklaştıkça daha da gerginleşiyordum. İçten içe çıldırıyordum. Hazırlıksız yakalanmaktan nefret ederdim. Babamın en büyük sorunu bana karşı aşırı korumacı olma eğilimiydi.

İyi bir örnek olmadığını düşündüğü herkesi "Bu evden sadece iki şekilde çıkabilirler, ya kafalarına silah dayayarak ya da ceset torbasında" diye tehdit ettiğini kaç kez duyduğumu anlatamam.

Arkadaşlarımın onun aracılığıyla aklanması

gerekiyordu. Öğretmenlerim.

Binicilik hocalarım.

Temel olarak, yanımda bulunan herkesin onun tarafından onaylanması gerekiyordu.

Geçmişlerini araştırır, hayatlarının tüm ayrıntılarını bildiğinden emin olurdu. Nerede yaşadıklarını, ailelerinin kimlerle bağları olduğunu. Her şeyi, hatta kan gruplarına kadar.

Bir sonraki hamlesini düşünerek derin bir nefes aldım. Adriana bulunamamıştı. İki aydan biraz fazla bir süredir kayıptı. Gino Amca'nın benimle paylaştığı tek bilgi buydu, babamdan Adriana'yla ilgili herhangi bir bilgi istemekten daha iyisini biliyordum. Bana söylemezdi ve sorduğum için de hayal kırıklığına uğrardı. Bir kadının bu hayattaki rolü, evin annesi ve bakıcısı olmaktı. Bizim evimiz onun her gün geçimini sağlamak için yaptığı işlerin yakınında bile değildi.

Beni yine gönderir mi?

Hayatım boyunca birkaç kez gecenin bir yarısı evimden çıkarken etrafımda korumalardan oluşan bir cephanelik vardı. Geçen yıl ilk kez aynı şekilde altı aylığına ülkeden ayrılmak zorunda kaldım. İtalya'ya dönmem için yeterince güvenli olana kadar New York'ta teyzemin yanında kaldım. Amerika'da anavatanımda sahip olduğumdan çok daha az özgürlüğe sahiptim.

Ofisinin kapısının önüne vardığımızda, Gino Amca kapıyı çalıp orada olduğumuzu haber verirken derin bir nefes daha aldım. İçeri öylece girmeme asla izin verilmezdi, kapıyı çalmak zorundaydım ve onu görmeye geldiğimi bilmek zorundaydı. Ona sürpriz yapamazdım. Bu kapalı kapılar ardında çok şey dönüyordu ve babam bunların asla benim yanımda olmadığından emin oluyordu.

Uymam gereken kurallar vardı.

Hikayenin sonu.

"Entra!" Papà bağırdı, "Girin."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken, son bir ağır nefes aldım. Gino Amca kapıyı açtı, gözlerinde bana güven veren bir parıltı vardı. İçten içe kendimi kaybettiğimin tamamen farkındaydım ama dıştan sakinliğimi koruyordum. Duygularını belli etmemek üzere yetiştirilmişim, özellikle de El Capo söz konusu olduğunda.

Eşikten geçerken gülümseyerek, *"Papà, sono così felice di vederti-"* Adımlarımı durdurdum ve tam kapının yanında durdum. Sonunda onu gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu anlatan cümlemi bitirememiştim.

Hareket yoktu. Nefes

almıyordu.

Nutkum tutulmuştu. Gitmek

üzereydim.

Savaşa.

Bölüm 14

-Sienna-

El Capo açık odanın ortasındaki dikdörtgen maun masanın başında oturuyordu. İçeri girdiğimde masasında oturmak yerine orada oturması hiç iyi olmamıştı. Ancak beni nefessiz bırakan babam ya da hemen tanıdığım adamların yüzleri değildi. Gözlerim bir gangsterden diğerine kaydı.

Campisi.

Nicolasi.

Sinacore.

Rossi.

Beş aile.

El Diablo da dahil.

Martinez, babamın solunda oturuyordu. Dünyanın en güçlü ve nüfuzlu gangsterlerinden hiçbirisi babamın sağında oturan adam kadar dikkatimi çekmemişti. O güzel çocuk suratını anında tokatlamak istediğim lanet bir sırtışı vardı.

Kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki, o anda hiç beklemediğim birini gördüğümde tüm geleceğim başıma yıkıldı.

O. Vardı. Oradaydı.

Acımasızca kendini

beğenmiş.

Affetmeyecek kadar

zeki.

Ölüm belgemi imzalamaya hazırım.

Kendini beğenmiş görüntüsü bana başka bir adamı hatırlatıyordu. Romeo Sinacore, Sinacore'un birkaç kez karşılaştığım çapkın torunuydu. Birinci sınıf bir pislikti. Silahı konuşmayı bitirirken sikinin konuşmasına izin verirdi.

Ta ki babam "Sienna, otur." diyene kadar. Hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Papa'nın bana adımla hitap etmesi hissettiklerimi kanıtlıyordu. Bu ciddiye, yoksa "*Principessa*" derdi.

Tam karşısındaki boş koltuğa başımı sallayarak yavaşça sandalyeye doğru yürüdüm. Koltuğa ulaşmam için on beş adım atmam yeterli oldu. Gözlerimi onunkilere kilitledim, eğer yapmazsam bunu talep edeceğini düşündüm.

"Bugün seni buraya bundan sonra ne olacağını söylemek için çağırdım Sienna."

İşte yine benim adım.

Dinamiğimizin farkında olarak cevap vermedim. Özellikle de onun ofisinde.

İstendiğinde konuşun.

"Buraya sadece ve sadece tek bir sebepten ötürü girmenize izin veriliyor. Size ne olacağı ve ne zaman olacağı konusunda bilgi vereceğim. Size söyleyeceklerim konusunda tartışmaya ya da münakaşaya yer yok. Bu pazarlığa açık bir konu değil. Sizin adınıza karar verildi ve bu iş burada bitiyor. Beni anladınız mı?"

Nasıl mümkün oldu bilmiyorum ama kalbim hızlandı. Tırnaklarımı masanın altındaki avuç içlerime geçirerek umutsuzca duygularımı kontrol altında tutmaya çalıştım ve bayılmamak için kendimi zor tuttum. Oda dönüyor, santim santim bana yaklaşıyordu.

"Evet."

"Seni sevdiğimi biliyorsun ve seni asla üstesinden gelemeyeceğin bir duruma ya da tehlikeye atmam. Yeterince açık olabildim mi?"

"Evet."

"Sienna Contessa Luciano, sen benim kızımsın. Tek çocuğum, kanımdan ve canımdansın. Ailemizi temsil edecek ve doğru olanı yapacaksın. Bu sadece senin ve benim hayatımı etkilemekle kalmıyor, bu odadaki herkesi etkiliyor."

Sertçe yutkundum, tırnaklarımı etime daha derinden geçirdim.

"Bu adamların kim olduğunu biliyorsunuz. İki ay önce evimizde neler olduğunu biliyorsunuz. Yaşadıklarımızdan dolayı, şimdi her zamankinden daha güçlü olduğumuzdan emin olmalıyız. Bunun üstesinden geleceğiz. İhtiyacımız olan şey, bunun bir daha asla yaşanmaması için birlik olmak. Ne Martinez ailesine, ne bizimkine, ne de bu odadaki diğer adamlara. Hepimiz *La Famiglia* için en iyisinin bu olduğu konusunda hemfikiriz Sienna. Bu kişisel değil, işle ilgili."

"Evet," diye beş aile hep bir ağızdan ilan etti.

Papà, "Hayatınız tehlikede ve bu hafife almadığım bir şey," diye haykırdı.

Kusmak istedim.

Kusmam gerekiyordu.

Yemin ederim vücudumdaki her kemikle bir sonraki adımda ne söyleyeceğini biliyordum.

"Sienna, ayağa kalk."

Varlığımın her zerresine yayılan kargaşadan başka bir şey ifade edecek kelime bulamadım.

I. Öyleydi. Öfkeleniyordum.

Baskın bir ses tonuyla, "Hayır" diye karşılık verdim.

Papa tereddüt etmedi, yumruğunu masaya vurdu ve sarsılmama neden oldu.

"Bana karşı gelme! Ben senin babanım, bu bir seçim değil. Bu bir emirdir. Şimdi, ayağa ."

Gözlerim yaşlarla doldu, bunu tutmam ya da ondan saklamam mümkün değildi. Herhangi birinden. Yalnız olmamamız umurumda değildi ve bir oda dolusu adama zayıflığımı gösteriyordum ki bu adamlar herhangi bir duygu göstermeden önce kalplerine bir kurşun yiyebilirlerdi.

"Lütfen," diye cevap verdim titreyen dudaklarımla.

"Yapma bunu." "Sienna, senden bir daha istemeyeceğim."

Ayağa kalkarken yüzümün kenarlarından süzülen gözyaşlarını bir onur nişanı gibi takındım.

Gururla.

Kimse onları benden alamazdı. El Capo bile. "Buraya gel."

"Sana yalvarıyorum... lütfen, baba."

Bir bakışıyla tabutuma son çiviye çaktı. İstemeye istemeye ona doğru ilerledim, ta ki onun ve sağında oturan adamın yanında durana kadar. Babam elimi tuttuğunda gözlerimi kapattım.

"Bunu seni sevdiğim için yapıyorum, şimdi anlamayacaksın ama bir gün anlayacaksın" diye gerekçelendirdi.

El Capo'nun elimi en nefret ettiğim mafya babasının ellerinin arasına koyduğunu hissettiğim an, bunun geri dönüşü yoktu. Papa'yı asla affetmeyecektim.

Hiç.

Çılgılık atma ve kaçma dürtüsüne direnerek yerimde durdum.

"Sienna, gözlerini aç," diye bir kez daha göz ardı edemeyeceğim bir ses tonuyla emretti.

Karşımda duran orospu çocuğuna dik dik bakarak toplayabildiğim kadar nefret gösterdim. O pisliğin parmağıma taktığı elmas yüzüğü gördüğümde, kan tadı alana kadar dilimi ısırdım.

Annemin nişan yüzüğüydü.

Bu orospu çocuğu.

Parmağıma taktıktan sonra elimi dudaklarına götürdü ve öptü. Eğilip kulağıma fısıldamadan önce ağzının çok uzun süre oyalanmasına izin verdi, "Ölüm bizi ayırana kadar. Artık benimsin, *prendes*."

Aniden onu sertçe ittim. Sırıttı.

Piç kurusu.

"Sienna! Nişanlına böyle davranamazsın. Özür dile."

"Capo, özre ihtiyacım yok." Orospu çocuğu beni yırtıcı bir bakışla bir aşağı bir yukarı süzecek kadar taşaklıydı. "Onun alınganlığı hoşuma gidiyor."

"Bunu düşün gecesine bırak. O zamana kadar kızım benimdir."

Benimkini.

Sanki istekleri ve ihtiyaçları olan gerçek bir insan değil de sadece birinin malıymışım gibi.

Kendimi tutamadım ve nefret dolu bir sesle, "Annemi sevdin. Bunu benim için istediğini hep söyledin. Onunla yaşadığın aşkı yaşayacağıma söz vermiştin, bir anlaşma için değil aşk için evleneceğime yemin etmiştin."

"Beni seviyorsun, *prendes*. Sadece henüz bunu

bilmiyorsun." "Senden nefret ediyorum. Senden."

Omuz silkti. "Sevgi ve nefret çok ince bir çizgidir."

"Bu. Bu. Değil. Aşk. Bu. Bu. Bir. Ölüm. Cezasıdır."

"Sienna, yeter!" El Capo kükredi.

Bunun daha da kötüye gidebileceğini düşünmemiştim. Çok yanılmışım.

Babam ekledi: "Gelecek ay doğum gününde evleneceksin."

Alaycı bir nefes verdim. Özgür kalmam gereken gün, öleceğim güne dönüştü.

On sekizinci doğum günüm.

Baş düşmanımın evleneceğim tarih.

Crucifixo Martinez.

El Diablo'nun oğlu.

Bölüm 15

-Cruz-

"Bitirmemiz gereken bir iş var, Gino. Sienna'yı odasına geri götür," diye emretti Luciano.

"*Si*, Luciano."

"Papà-"

"Sienna, nişanlını veda et. Düğün gününe kadar onu bir daha görmeyeceksin."

"Sonra ne olacak?"

"O zaman onun karısı olacaksın ve emirlerine itaat edeceksin." Bana ters ters baktı. "Asla yapmayacağım."

"Sienna..." diye sert bir ses tonuyla uyardı.

"Nerede yaşayacağız?"

"Bunların hiçbiri için endişelenmene gerek yok. Hepsi halledildi."

"Yani sadece kocam ya da hayatım hakkında söz hakkım yok. Evim söz konusu olduğunda da mı bir fikrim yok?"

"*Prences*-"

Sözümü kesti, "Bana öyle dememeni sana kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Benim hesabıma göre, bu sadece dördüncü."

"Her şey için bir cevabın var, değil ?"

"Babana iç dekoratörün numarasını vereceğim ve sen de onu arayıp evimize gidebileceğin ve benim hiç umurumda olmayan saçma sapan detayları çözebileceğin bir zaman ayarlayabilirsin."

"Duydun mu baba? Beni hiç umursamıyor." "Sözlerimi çarpıtma."

"Harika. O zaman benimle hiç konuşmamaya ne dersin?"

"Sienna..." diye tekrarladı babası aynı sert tonda.

"Bu nişan muhteşem bir başlangıç oldu. Evliliğimizin neye benzeyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum," diye karşılık verdi.

"En azından evliliğimizi düşünüyorsun."

Bir adım öne çıkarak yüzüme doğru yaklaştı ve dudaklarına uzanma isteğime direndim. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım Cruz. Seninle sadece başka seçeneğim olmadığı için evleniyorum, ama yemin ederim ki hiçbir zaman senin karın olmayacağım."

El Capo yumruğunu masaya indirdi, hem de birkaç dakika öncesine göre çok daha sert bir şekilde. "Bir daha benim yanımda nişanlığa saygısızlık edemeyeceksin! Seni bundan daha iyi yetiştirdim. Beni anlıyor musun?"

Başı daha fazla derde girmeden öne doğru eğildim ve yanağından öptüm.

Sadece onun duyabileceği şekilde kulağına mırıldanarak, "Bir kez soyadımı taşırsan, bu savaşın yarısıdır. Ben kazandım. Şimdi tüm dikkatini bana verebilir misin? Çünkü tatlım, aramızda bir bağ var. Bunu görüyorsun. Hissediyorsun. Bunu istiyorsun. *Beni*. Ve eğer benim olanı inkâr etmeye devam edersen, tek yapmam gereken bana ait olanı almak... *Seni*."

Hırlayarak sikimin seğirmesine neden oldu. Babası tarafından kafasına bir kurşun yemek istemediğim için son bir kez yanağından öpmeye gittim ama küçük pislik beni omuzlarıyla kontrol edip uzaklaştı.

"Güle güle" demeden.

Kıkırdadım. Adriana kaçırıldığından beri gülmemiştim. Bir saniyeliğine de olsa güzel bir değişiklik olmuştu.

"Seni bir daha gördüğümde, *prendes*, " diyeceksin." Beni görmezden geldi ve gitti. Asla arkasına bakmadan.

Luciano, "Kızım adına özür dilerim," diyerek dikkatimi tekrar adamlara yöneltti.

"Lorenzo, hepimizin kızları var," diye hatırlattı babam ben otururken. "Onları kontrol etmek daha zor. Benimki de aynı şekilde tepki verirdi. Sen onun için en iyi olanı yapıyorsun. Eninde sonunda anlayacak ve bunun için sana teşekkür edecek."

Luciano onun duygularını takdir ederek başını salladı. "Şimdi işimize ve neden burada olduğumuza dönelim. Düğün birinci sayfa haberi olacak, medyada, internet kaynaklarında ve haber kanallarında yer alacak. Buradan Amerika'ya ve aradaki her eyalet ülkeye kadar yüzyılın düğünü olacak."

Papà, "Dedektif Dylan McGraw ile konuştum, Adriana'nın kaçırıldığını ve ne yapmam gerektiğini biliyor" dedi.

Dylan Amca ailemizin yakın bir dostuydu. Babam bana neredeyse yirmi yıl önce sahte ölümüne yardım edenin o olduğunu söylemişti.

"Belli ki kızını kaçıran adamlar, Alejandro, senin hayatta olduğunu biliyorlar, ama dünyanın da bunu öğrenmesine hazır mısın?" Luciano başıyla onu işaret ederek sordu.

"Kızımı eve götürmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Yaşlanıyorum Lorenzo. Elimde kalan tek seçenek bu. Ailemi bu hayata getirmeyi hiç istemedim ama işler bir gecede değişti. Ailelerimizin birleşmesi, onu bulmak için ihtiyacım olan korumayı sağlayacak. Adriana'yı her kim kaçırdıysa artık saklanmadığımı ve hepsinden önemlisi *La Famiglia*'dan biriyle güçlerimi birleştirdiğimi bilecek. Kime bulaştıklarını çok çabuk anlayacaklar. Sadece El Diablo değil. Beş aile."

Nicolasi, "Alejandro, en iyisi bu," diye araya girdi. "Senin yalnız ve zayıf olduğunu düşünüyorlar. Kendini ortaya çıkararak onlara sadece El Capo'yla değil, bunun gerektirdikleriyle de birlik olduğunu göstermiş oluyorsun. Bizimle. *La Famiglia*. Savaş ilan ediyorsun ve biz kazanacağız."

"Kilisede ve resepsiyonda ekstra güvenliğe ihtiyacımız olacak. Sizin ilk özel fotoğrafınızı çekmek isteyen muhabirlerin nasıl bir şov yapacağını tahmin edebiliyorum. Cruz ve Sienna'nın evli bir çift olarak ilk fotoğraflarının üstüne. Yeniden doğuşunun haberi tören sabahı medyada yer alacak Martinez. Carbone seninle çoktan röportaj yaptığı için, diğer muhabirlere bilgi aktarmaktan o sorumlu," diye açıkladı Rossi.

"Kızınızı kaçıran orospu çocuklarını yakalayacağız. Ne yaptıklarını anladıklarında altlarına sıçacaklar. *I figli delle puttane*," dedi Sinacore küçümseyerek, "Orospu çocukları," ellerini masanın üzerine koyarak, "dünyamızdaki gücünüzü hafife aldılar. Son yirmi iki yıldır *ölü* olabilirsiniz ama sen hâlâ El Diablo'sun. Yapabileceklerini düşündükleri için kızınızı aldıklarına inanıyorum. Onlara gerçekten ne kadar yanıldıklarını kanıtlayacağız."

Son iki aydır olduğu gibi konuştukları her şeyi dikkatle dinliyordum. İlk cinayetimi işlediğim gecedan beri babamla aramızdaki ilişki değişmişti. Sanırım büyük bir kısmı benimle gurur duyuyordu, onun hayatını kurtardığım gece ailemize olan sadakatimi kanıtlamıştım. Annem benim bu dünyada olmam fikrinden hoşlanmıyordu ama kız kardeşim hâlâ kayıptı ve şu anda önemli olan tek şey onu eve getirmektir.

İki şeytan bir taneden daha iyiydi.

Ve babamın da belirttiği gibi, yaşılanıyordu. Tahtı tek oğluna devretme vakti gelmişti. Henüz Ari'nin başka bir videosu ya da fidye notu elimize ulaşmamıştı. Bu da bize bunun parayla ilgili olmadığını düşündürdü. Yine de, birkaç fotoğraf gönderdiler. Her biri bir öncekinden daha rahatsız ediciydi. Geçen hafta bir başka şifreli mesaj içeren bir mektupla birlikte bir litre kanını postaladıktan sonra annem neredeyse sinir krizi geçiriyordu.

Başka bir eylem planına ihtiyacımız vardı. Daha fazla kaynak, daha fazla güç. El Diablo eyaletlerde ve Kolombiya'da elinde tutuyordu ama İtalya'da durum farklıydı. Anneme ne yapmam gerektiğini söylediğimizde, bunu sorgulamadı. Dediğim gibi, önemli olan tek şey Adriana'yı eve getirmekti.

Sienna ile evlenmek zorunda kaldığım için memnun olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. *Mafya Prensesi*.

Ben istedim.

I. Aranıyor. Onu.

Kız kardeşim kaçırılmamış olsaydı, Sienna Luciano benim olana kadar durmazdım. Bu sadece süreci hızlandırdı ve ona kur yapma saçmalığını ortadan kaldırdı. Zaten bu konuda hiç iyi değildim. Kim olduğumu biliyordu ve onun kalbini ya da güvenini kazanmak için başka biri gibi davranmama gerek yoktu.

Yalan yok.

Belirsizlik yok.

Beni küçümsemek yok.

Luciano, "Sahte ölümünden önce pek çok düşman edindiğini hepimiz biliyoruz," diye onayladı. "Kızını herkes alabilirdi. Özellikle de için itiraf ettiğin onca isim varken. Bu olay benim evimde gerçekleştiği için kızımın güvenliğinden endişe ediyorum. Ailelerimizin birleşmesinin sadece daha fazla koruma sağlayacağını biliyorum. Tüm gözler üzerimizde olacak ve bu da herhangi birinin bizim olanı tekrar almasını garanti altına alacak."

O haklıydı. Sadece basın bile bu haberle bayram edecekti ve zaman geçtikçe daha da kötüleşecekti. İfşa olmak herkesin bizimle uğraşmak konusunda iki kez düşünmesini sağlayacaktı. Bunun ölümlerine yol açacağından korkacaklardı. Haberleri kendi avantajımıza kullanıyorduk. Varlığımızı duyurmak bize reklam sağlıyordu ve kimse bununla uğraşmak istemezdi.

Mafya sayıca çok güçlüydü. Kimsenin oynamak istemediği bir oyundu. Herkes adınızı ve ona ne eklendiğini bildiğinde değil.

Beş aile.

"Gerçek şu ki, Papa. Senin en büyük zayıflığını buldular. Karın ya da oğlun değildi. Küçük kızınmış. Ailesi olmayan bir adam ruhunu kaybeder, değil mi?"

Gözlerini bana doğru dikti ve ağzımdan çıkan her kelimeyi dikkatle dinledi.

"Kendi etimizi ve kanımızı alan pislik parçalarını bulduğumuzda, ailelerinin her bir üyesini yaptıkları şey için kurutana kadar durmayacağım. Onların kanını ellerimde istiyorum."

Onların ruhları benimdi.

Sinacore sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Bana torunum Romeo'yu hatırlatıyorsun," dedi. "İkiniz de serseri mayınsınız ve kadınlara deli gibi aşkınsınız ama Sienna'ya nasıl baktığınızı görüyorum. Görünüşe göre gözünüz sadece onda. Tek umudum torunumun da sizin gibi yuva kurması, ancak bu konuda fazla ümitli değilim. O sadece bir kadını değil, hepsini istiyor." Başını iki yana salladı.

"Gözünü kırpmadan canınızı almadan önce şarap içen ve yemek yiyen benzer bir güzel çocuk yüzü. O bir mafya Kazanova'sı." Elini havaya kaldırarak parmaklarını birbirine kenetledi. "O torun benim sonum olacak."

"Gelecek için onu aklımda tutacağım," diye söz verdim. "Sahip olduğun en kötü adamları istiyorum."

Sinacore başını salladı. "O zaman Romeo senin adamın."

Bununla birlikte, bu toplantıdaki görevimi inançla konuşarak tamamladım...

"Çünkü burası etini yiyip kemiklerini tükürdüğümüz yerdir."

Bölüm 16

-Sienna-

Bir ay sonra

Herkesin beni tanıdığı prenses gibi görünüyordum.

Tavandan yere kadar uzanan aynanın önünde, annemin beyaz dantel gelinliğini giymiştim.

Elmas nişan yüzüğü bronz tenimde parlıyordu. Kristal tacı başımın üstünde duruyordu.

Ona tıpatıp benziyordum ve istesem de bundan daha fazla nefret edemezdim. Onun hayatını istemiyordum ama yine de koridorda onun adımlarıyla yürümekten başka seçeneğim yoktu. Sonunda onun gibi bir ceset torbasına girmemek için dua ediyordum.

En azından aşk için evlendi ve bunu deneyimleme fırsatı buldu. Öte yandan ben, güç ve kan bağından başka bir şey olmayan bir anlaşma uğruna ölebilirim.

Ona bir çocuk vermek zorunda mıyım? Oğul mu?

Sadece bu düşünce bile midemi bulandırdı.

"Sienna! Bunu gördün mü?" Baş nedimem Aurora, Aziz Andrew Kilisesi'nin özel süitine koşarak sordu. Annemle babamın evlendiği katedralin aynısı.

"Neyi gördün?"

"Düğününüz var! Ön sayfa haberi!"

"Görücü usulü evliliğim," diye düzelttim ve makaleyi elinden aldım.

Haberin başlığı şöyleydi: *"Tüm dünyanın El Diablo olarak tanıdığı Alejandro Martinez yaşıyor! Oğlu Crucifixio Martinez bugün Aziz Andrew Katedrali'nde Mafya Prensesi Sienna Contessa Luciano ile evlenecek."*

"Ugh..." Karnımı tuttum. "Hasta olacağım." Yüksek sesle okumaya devam ettim, *"Ölüsünün dirisinden daha değerli olduğu bir dünyada, El Diablo neredeyse yirmi üç yıl sonra mezarından kalkıp"*

hep istediği ailesi için sahte ölümünü halka anlatacak. Tanrım, ne kadar asil bir davranış." Gözlerimi devirdim. *"Aşkı organize suça tercih etmek.* Bu benim görücü usulü evliliğimle mi ilgili yoksa bu adamı Şeytan yerine Tanrı olarak göstermekle mi?"

"Bunun romantik olduğunu kabul etmelisin! Karısı ve çocukları için her şeyden vazgeçti."

"Aurora, gözlerini aç. Mafya hayatı adına işlediği suçların romantik hiçbir yanı yok." Devam ettim, *"El Diablo bugünün dünyaya dönüşünü duyurmak için mükemmel bir fırsat olduğuna karar verdi. Babasının aynadaki görüntüsü olan oğlu, Lorenzo Luciano'nun kızıyla bu sabah, on sekizinci yaş gününde evleniyor. Düğünlerine beş yüzden fazla davetlinin katılacağı söylendi. Beş yüz konuk mu? Ölümümle ilgili bir gösteri yapıyorlar!"*

"Kızım, sen daha kiliseyi görmedin. Baban bu tören için hiçbir masraftan kaçınmadı. Resepsiyonun neye benzeyeceğini hayal bile edemiyorum çünkü kilisede her şey altınla süslenmiş."

Karnımı daha sıkı tuttum. "Sanırım kusacağım. Bunu yapamam. Onunla evlenemem. Ondan hoşlanmıyorum bile Aurora. Umarım kiliseye giderken karşıdan karşıya geçerken bir araba onu ezer. Nişanlımın hastaneye umuyorum! Böyle bir şey olamaz! Onunla evlenemem! Ondan nefret ediyorum!"

"Şşşt... Tanrı'nın evinde küfür ediyorsun, Sienna."

"Sikimde bile değil! Tanrı şu anda nerede? Bana göz kulak olmadığı kesin!"

"Ay, Sienna!" Vücudunun üzerinde haç işareti yaptı. "Bunu kastetmiyorsun."

Tavana bakarak camdaki mozaik melekleri seyrettim. "Neden bunun başıma gelmesine izin veriyorsun? Yeterince acı çekmedim mi? Annemi benden aldın!"

"Sienna, *per favore*," diye yalvardı,

"Lütfen." "Dışarıda kaç muhafız var?"

"Bebeğim, kaçamazsın. Kilisenin her köşesini saran bir adam filosu var. Fark edilmemenin imkanı yok. Bugünün önemli parçası sensin, herkes senin ilk kez ortaya çıkmanı bekliyor. Ayrıca Cruz'un annesi de buraya geliyor."

"Cruz'un annesi mi? Ne bok buraya geliyor?"

"Sienna, ağzını topla! Kiliseye girmeden önce günah çıkartman gerekecek."

"Aurora, benimkini ye-"

"Sienna, sonunda seninle tanışmak çok güzel."

Bakışlarımız tanımadığım bir kadının durduğu kapıya kaydı. İpek, yumuşak sarı bir elbise giymişti. Saçları, minyon ve güzel yüzünü çerçeveyen birkaç bukleye tutturulmuştu. En çok dikkatimi çeken, Adriana'nın sahip boğucu gözleriydi. Onu mezuniyet partimde, ağabeyiyle tartışırken gördüğüm o kısa anı hatırladım.

Şimdi buluşma zamanı...

Anneleri.

Müstakbel kayınvalidem benden birkaç adım ötede duruyordu ve tek yapmak istediğim cehennemden çıkmış bir yarasa gibi oradan kaçmaktı. Onunla tanışmama, kim olduğunu bilmeme gerek yoktu, benim gözümde bu gerçek bir evlilik değildi. Onunla ya da söyleyecekleriyle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Asla annemin yerini alamazdı. Şimdi olmaz.

Hiçbir zaman.

"canına," diye nefes aldı gelinliğime bakarken.

Babam bir kez daha annemin gelinliği ve düğünleri için hiçbir masraftan kaçınmadı. Çok hızlı bir flört dönemi geçirmişler, babam altı ay çıktıktan sonra anneme evlenme teklif etmiş. El Capo ondan on yedi yaş büyüktü ve evlilik cüzdanını imzalamaya gidene kadar bunu bilmiyordu. Çok şaşırmıştı.

Fakir büyümüş, çok mütevazı bir başlangıç yapmış. Bir arkadaşı aracılığıyla onunla tanıştığında, ona ilk görüşte aşk olduğunu söyledi. Birkaç hafta içinde ona elmas bir kolye, bir araba aldı, ailesinin evini ve borçlarını ödedi, adeta sevgisini satın aldı. Ona var olduğunu bilmediği bir hayat gösterdi. Gerçi mesele para değildi, ona sıırıslıkam aşıktı. Ona istediği her şeyi verdi, ben de dahil.

Bir kız bebek.

Ben sadece sekiz yaşındayken öldü, bu yüzden babam cenazesinden birkaç gün sonra bana bir midilli aldı. Ölmeden önce Mamà'dan bir hediye olduğunu söyledi.

Bayan Martinez düşüncelerimi bölerek, "Çok güzelsin," dedi. "Resimler sana hakkını vermiyor Sienna."

"Bu anlaşmadan mutlu olacağımı umarak kıcıımı mı öpmeye çalışıyorsun?"

"Sienna!" Aurora azarladı. "Çok özür dilerim Bayan Martinez. Normalde çok saygılı bir kızdır."

"Her şey yolunda." Gülümsedi. "Anlıyorum. Bu düğün ya da sizin deyiminizle bu düzenleme herkes için zor olurdu. İnan bana, senin yerinde olsaydım ben de aynı şekilde hissederdim."

"O zaman lütfen bunu durdurumama yardım et. Oğlunuzla evlenmek istemiyorum. Ailenin bir parçası olmak istemiyorum. Benimkinin bir parçası olmak bile istemiyorum. Bu hayattan nefret ediyorum. Hiçbir parçası olmak istemiyorum."

"Aurora." Kapıyı açtı. "Bizi birkaç dakika yalnız bırakabilir misin?"

"Tabii ki." En iyi arkadaşımın gözleri benimkilerle yargılayıcı bir ifadeyle buluştu. "Kibar ve nazik ol. Ciddiyim Sienna. Bu onun suçu değil."

Cevap vermedim, çünkü çoğunlukla haklıydı. Bu onun hatası değildi ama benim de hatam olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu. Aurora'nın gitmek için benden uzaklaşmasını ve kapıyı arkasından kapatmasını izledim.

"Ugh!" Kağıdı sehpanın üzerine fırlattım ve kanepeye oturdum. Öne doğru eğilerek, çarpan başımı ellerimin arasına aldım.

"Kimse beni anlamıyor. Hiçbir konuda söz sahibi olmadan büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz. Ne giyeceğime, kiminle konuşacağıma, nereye gideceğime, ne yapacağıma. Bana söz verdi, Bayan Martinez! Babam aşk için evleneceğime yemin etti. Bana yalan söyledi. Beni başka bir iş teklifiymişim gibi sattı. Masaya getirilecek başka bir malmışım gibi. Ben bir insanım. Aile bağlarımızı geliştirmek için ilk fırsatta ödüllendirebileceği bir kupa değil. Daha fazla güç. Onun için önemli olan tek şey bu. Bıktım bundan! Bu hiç adil değil. Etrafımda beni koruyan erkeklerle dolaşmak zorunda olmadığım, sevgi ve mutluluk dolu normal bir hayat istiyorum."

Gözyaşlarım yüzümün kenarlarından aşağı kaydı. Bir sanatçının üç saat boyunca uğraştığı makyajımı mahvetmem umurumda değildi, duygularımı bir dakika daha dizginleyemedim. Yıllardır bastırılmış hayal kırıklığım hiçbir pişmanlık duymadan dışarı akıyordu.

Birbiri ardına.

"şu anda hangi misafirlerin ya da ailenin burada olduğunu bile bilmiyorum. Renk düzenimin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Süslemeler. Pasta. Yemekler. Siktiğimin DJ'i. *Hiçbir şey bilmiyorum.* Hiçbir şey bilmiyorum. Kocamı ben seçmedim."

Açıkça ellerime kapanıp hıçkırdı. "Hiç söz hakkım yoktu. Evimi bile seçemedim!"

Daha çok ağladım.
Vücudum titriyor.
Kalbim paramparça
oldu.

El Capo kırmıştı.

Bölüm 17

-Sienna-

Yanıma oturduğunu ve elini sırtıma koyduğunu hissettim. Rahatlatıcı bir hareketle aşağı yukarı ovalamaya başladı.

"Çok üzgünüm, tatlım. Çok üzgünüm..."

Bana bu sözleri söylediğini duymak ve gerçekten bunları kastettiğini hissetmek, hiç tahmin etmediğim bir şekilde tepki vermeme neden oldu. Döndüm ve sarılma ihtiyacıyla kollarımı boynuna doladım.

Konfor.

Sevgiler.

Anlamak.

Teyzelerim, kuzenlerim, ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok ailem vardı. Yine de bu yabancı, sesinin samimiyetiyle bana derin bir bağ hissettirdi. Annemi özledim. Keşke burada olsaydı. Bunun olmasına asla izin vermezdi.

Hiç.

Ne söylediğimi bilmeden hissettiklerimi tekrarladım: "Annemi özlüyorum. Onu o kadar çok özlüyorum ki nefes almak bile acı veriyor. Keşke burada olsaydı. Hâlâ hayatta olsaydı bunların olmayacağını biliyorum. Buna izin vermezdi. Bunun için babamı asla affetmeyeceğim, Bayan Martinez! O benim her şeyim ve şu anda ondan çok nefret ediyorum. Bunu bana neden yapıyor? Neden *La Famiglia*'dan daha önemli ya da değerli olamıyorum? Annem bu hayat yüzünden öldü ve o burada beni isteyerek bu hayatın içine atıyor. Anlamıyorum, anlamak istiyorum, tüm hayatımı anlamaya çalışarak geçirdim."

Acımı hissederek bana daha sıkı sarıldı. Açıkça paylaştı: "Hayatını anlamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ben senin gibi büyümedim. Benim ailem tam tersiydi. Kaç kez hüngür hüngür ağladığımı, annemin kendine gelmesi için Tanrı'ya dua ettiğimi anlatamam. Her zaman üzgündü, her zaman ağlardı, her zaman zihninde karanlık bir yerdeydi. Hak ettiğim gibi bir ebeveyn olacağına dair söz üstüne söz veriyordu. İhtiyacım olan ve tüm kalbim ve ruhumla istediğim kişi. Depresyondan muzdaripti ve

Çoğu zaman onu komada bırakan haplar. Ve dürüst olmak gerekirse, bence bu şekilde olmasını tercih ediyordu. Olmadığı biri gibi davranmak zorunda kalmıyordu. Gözlerimin içine bakmaktan nefret ederdi."

Kendimi geri çektim ve bakışlarımız birleşti. Sevgi dolu bir gülümsemeyle bir Q-Tip aldı ve makyaj temizleyicisine batırdıktan sonra yüzüme yaklaştırdı. Ağlamalarımın yarattığı felaketi dikkatle sildi. Beni temizledi ve gözyaşlarımı fırçaladı.

"Neden?"

"Beni görmek ona azap veriyordu. Ona kötü seçimlerini hatırlattım."

"Annene ne oldu?"

Melankolik bir ifadeyle, "Bir gece çok fazla hap aldı, kollarımda uyuyakaldı ve bir daha hiç uyanmadı," diye cevap verdi.

Cevabını beklemeden geri çekildim. "Çok özür dilerim."

"Farklı dünyalardan geliyor olabiliriz Sienna ama yaşadıklarını tahmin çok daha iyi anlıyorum."

"Peki ya baban?"

"Onunla hiç tanışmadım. Ben doğmadan önce bizi terk etmiş. Onun hayatının . Bu yüzden bana bakmaktan bu kadar nefret ediyordu."

Başımı eğdim ve onun da üzüntüsünü hissederek iç çektim. Bana güven veren bir gülümsemeyle saçımın bir tutamını kulağımın arkasına yerleştirdikten sonra kirli kulak çubuğunu sehpanın üzerine bıraktı. Ardından pudrayı alarak yanaklarıma yumuşak bir şekilde bastırdı.

"Çocuklarıma, aileme bir şey olmasına izin vermeden önce kendime hep öleceğimi söyledim. Beni kendi çocuğuyum gibi yetiştiren adamın ellerine bırakıldım. Onun hakkında yanılmışım. Onun niyetleri. İstismarı..."

Ona bununla ne demek istediğini sormak istedim ama zorlamak istemedim. En derin, en karanlık gerçeklerini benimle paylaşıyordu ve şu an için bu kadarı yeterliydi.

"O öldükten sonra sistemin içine atıldım ve hayatım beklenmedik bir şekilde değişti. Bale hayatımı kurtardı. Bir prima balerindim. Julliard'da okudum ve New York'taki Amerikan Bale Tiyatrosu'nun sahnesinde performans sergiledim. Kuğu Gölü'nde Büyük Elma'dan Londra'ya kadar dans ettim ve orada on yıl boyunca dansla yaşadım ve nefes aldım. Ta ki kocam hayatımda belki de yüzüncü kez imdadıma yetişene kadar."

"El Diablo mu? Seni o mu kurtardı?"

Farımı ve göz kalemimi düzeltirken soğukkanlılığı gerildi.

"Kocam hakkında ne düşündüğünüzü ancak hayal edebilirim. Dünyanın gözünde o bir şeytandı, ama benim o benim meleğim oldu. Beni kurtardı. Birçok kez."

Dünyanın nasıl döndüğü komikti. Pek çok kişi için kocası bir şekilde tasvir edilirken, onun için bambaşka biriydi.

"Bir ailem olmasının sebebi o. Üvey kız kardeşimle de onun sayesinde tanıştım. Şöyle diyelim, gerçek babam ortalıkta dolaşıyordu. Annem diğer kadındı. Bir ilişkisi vardı."

"Ona ne oldu?"

"O sırada eşikle birlikte bir araba kazasında öldü. Üvey kız kardeşim Briggs de onlarla birlikte araçtaydı. Hayatta kalan tek kişi o oldu ve Martinez onu büyüttü."

Kaşlarımı indirdim, kafam karıştı.

"Gerçek babam Alejandro'nun kız kardeşiyle evliydi." "Kız kardeşi de mi öldü?"

"Mmm hmm...Martinez'in yeğeni Briggs dışında yaşayan bir ailesi yok. Sanırım bu yüzden Cruz'un senin ailenle evlenmesine bu kadar hevesli. Yozlaşmış olabilir ama soyunuz için aile her şeyden önce gelir ve Cruz'a bizim sahip olmadığımız geniş aileyi büyük bir şekilde veriyor. Her zaman sahip olmasını istediği aileyi. Kuzey Carolina'da yaşayan üvey kız kardeşim dışında çocuklarımın bizden başka kimsesi yok. Alejandro sahte bir ölüm numarası yaptığından beri istediğim kadar yakın değiliz."

"Belki artık bir şeyler değişir."

"Umarım öyledir. Gerçi Briggs ve kocası Austin gerçeği biliyor. Çocukları da öyle. İtalya'da bizimle birçok yaz geçirdiler. Adriana'nın kaçırıldığı gece, yaşadıkları Oak Island'dan eve uçuyordum. Son iki haftayı onların evinde geçirdim."

Başımı tekrar yana eğdim. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?"

Gülümsedi ve bu onun gözlerini aydınlattı. "Çünkü yalnız olmadığını bilmeni istiyorum. Annem öldükten sonra bir insanın en büyük acıyı yaşadığını sanıyordum ama yanılmışım. Kızımın kaçırılması bunu on kat aştı. Bunu kimsenin yaşamasını istemem ve düğün gününüzde ve doğum gününüzde size biraz olsun teselli ve anlayış sunabilirsem, bugünlük rolümü oynamış olurum."

"Oh..."

"Oh?"

"Birinin benim tarafımı tutması çok garip. Hiç kimse yapmaz. Babamın ailesindeki herkes bu hayatın bir parçası. Çoğu görücü usulüyle evlenmiş. Annemin tarafında ise hepsinin geçimini o sağlıyor, yani bu haklı..." Omuz silktim. "Bana karşı güdülerini."

"Para pek çok şeyi satın alabilir."

"Tüm kötülüklerin kaynağı olmasının bir sebebi var. Ama kızınızı bulacaklarına inanıyorum. Onu eve getireceklerini biliyorum. Endişelenmene gerek yok. Özellikle de şimdi, benim görücü usulü evliliğim, onu kaçıranların karşılaşacakları sonuçlardan korkmalarına neden olacak."

"Senin ağzından Tanrı'nın kulaklarına. Bu evlilik senin için bir lanet olabilir ama benim için, bizim için bir lütuf. Adriana'yı bulmak için son umudumuz. Anlıyor musun?"

Ne yaptığımı gerçekten düşünmek için bir an bile zaman ayırmadım. Neden evlendiğimizi, sonucun ne olacağını.

"Bunun karşılığını size asla ödeyemeyeceğim ama lütfen oğlumun iyi bir adam olduğunu bilin. Seni koruyacaktır ve eğer ona bir şans verirsen seni sevecektir. Eğer şimdiden sevmiyorsa."

"Beni tanımıyor bile."

"Haklısın. Seninle yeni tanışmış olmama rağmen seni şimdiden seviyorum. İnanılmaz bir kalbi olan yaşlı bir ruhsun. Gözlerindeki nezaketi görebiliyorum. Baban hakkında söylediklerine rağmen, sesinde ona duyduğun sevgiyi hâlâ duyabiliyorum."

"Biliyorum ve bunu kendi avantajına kullanıyor. Babamı seviyor ve ona saygı duyuyorum."

Ancak o ve El Capo tamamen farklı iki adam olabilir."

"Anlıyorum. Kocam da aynı şekilde olabiliyor. Bilmenizi isterim ki kızım kaçırdığından bu yana ilk kez geleceğe dair iyimser hissediyorum. Sadece Adriana'yı geri almak için değil, muhtemelen zaman içinde başka bir kızım daha olacak."

"Bunu mu demek istiyorsun?" "Tüm kalbimle."

"İhtiyacım olursa sana gelebilir miyim... yani... sadece... *birisine* sahip olmak isterim... bilirsin... *birisi*. Babamla mutlu değilim ve bazen sanki sahip olduğum tek şey oymuş gibi hissediyorum. Mantıklı konuşuyor muyum bilmiyorum."

"Elbette." Parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. "Beni istediğin her şekilde hayatında olmaktan onur duyarım."

"Bu anlaşımdan hâlâ memnun olmadığımı bilmeni istiyorum. Yine de, destek ve yardım için hayatımda olabileceğini bilmek"

anlayış... bu benim için işleri biraz daha kolaylaştırıyor."

"Oğlum sana eşim diyebildiği için çok şanslı. Ve inan bana, öyle bir zaman gelecek ki sen de ona kocam diyecek kadar kutsanacaksın."

"Bütün bunları bilmiyorum. Şu anda ondan nefret ediyorum."

Bir kahkaha attı. "Martinez erkeklerinin böyle bir etkisi var.

Bu ikisi söz konusu olduğunda Sienna, sana bir tavsiyede bulunmama izin ver." "Öyle mi? Neymiş o?"

"Siz ne kadar zorlarsanız, onlar da o kadar sert karşılık verecektir."

Başımı salladım. "Bunu sineye çekmeyeceğim Bayan Martinez, ona boyun eğmeyeceğim."

"Lütfen bana Lexi deyin ve oğlumun bunu isteyeceğini sanmıyorum." "O zaman benden ne istiyor?"

"Siz. Hepiniz. Sadece evlilik cüzdanında değil." "O zaman kaba bir uyanış yaşayacak."

Güldü. "Bırak sana kendini kanıtlasın Sienna. Söz veriyorum, onu içeri aldığı anda artık kendini o kadar da yalnız hissetmeyeceksin."

"Onunla evleniyorum çünkü buna mecburum. Üzgünüm Lexi, ama bunu istemiyorum. Ve sana yalan söyleyip bu konuşma fikrimi değiştirecekmiş gibi davranmayacağım."

"Biliyorum. Biraz zaman ver." "Şu anda sahip olduğum tek şey bu."

"İşte." Tezgâhtan aynayı aldı ve tuttu. "Muhteşem bir gelin."

"Tüm bunlar için teşekkür ederim."

"Hayır, Sienna. Teşekkür ederim. Her şey için."

Aynada kendime baktım, arkamdan bakan kadına baktım.

Ben.

Sienna Contessa Luciano, Sienna olmaya çok az kalmıştı Contessa Martinez.

Mafya mafya karısına.

Bölüm 18

-Sienna-

"*Principessa*," diye nefes aldı babam odama girerken. "*Il mio amore, assomigli esattamente a tua madre*," dedi içtenlikle, "Aşkım, tıpkı annene benziyorsun," diyerek ellerimi şefkatle kucakladı.

Başımı salladım, özgürlüğümünden vazgeçtim. Sesimi duyurmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Son bir ayımı tam olarak bunu yaparak geçirdim ama boşuna. Ne zaman bu konuyu açsam, mantığımı havaya kaldırdığı bir parmakla susturuyordu. Beni susturmakta hiç zorlanmadı.

"Mutlu yıllar Sienna. Benim küçük kızım artık o kadar da küçük değil. Şu haline bak. Çok güzelsin. Gerçek bir *Principessa* karşımda duruyor."

Herhangi bir duygu belirtisi göstermediğimde, bakışlarında annemin vefatından beri görmediğim bir hüznle derin bir iç çekti.

"Lütfen benim için gülümse," diye yalvardı ve ben de hislerimi saklamadım. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı, o zaten en önemli olan her şeyi almıştı.

"Bana yapmak istemediğim bir şeyi yaptırırken gülümsememi nasıl beklersin?"

"Çünkü ben sadece senin için en iyi olanı yapıyorum." "Hayır. *La Famiglia* için en iyisini yapıyorsun." "Sienna, bu doğru değil."

"Benim için."

"Seni incitecek hiçbir şey yapmam. Yaşlanıyorum Sienna. Sana bakabilecek, seni koruyabilecek ve sana göz kulak olabilecek bir adamın ellerinde olduğunu bilmem gerekiyor."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, koruyabilirim."

"Senin bir kocaya ihtiyacın var."

"Bir kocadan önce aşka ihtiyacım var." "Aşk sonra gelecek."

"Ya da asla."

"Sienna, sen her zaman güçlü bir iradeye sahip oldun. Bunu benden aldın. Annen de kolay lokma değildi ama-"

"Annem, bu görücü usulü evliliğe asla izin vermezdi."

"Annen de en az senin kadar sertti. Son derece kalın kafalıydı ve zaman zaman kararlarım karşı çıkardı. Ancak sonunda yapılması gerektiğini söylediğinde her zaman bir nedeni olurdu. Ben ileriye düşünürüm Sienna. Özellikle de konu sen ya da ailemiz olduğunda. Bu hiçbir şekilde hafife alarak yaptığım bir seçim değildi ve bu evliliğe karşı çıktığını bilmek beni öldürüyor. Bu konuda bana itaat etmelisin. Yaptığım her şey *senin* için ve senin iyiliğin için. Bana bunu bildiğini söyle?"

"Mmm hmm..."

"*Sienna, per favore. Sembri così triste,*" diye onayladı, "Lütfen, çok üzgün görünüyorsun."

"Bunu yapmak istemiyorum. Lütfen, baba, bunu bana neden yapıyorsun?"

"Çünkü şimdi benden nefret edip hâlâ hayatta olmanı, beni sevip düğünün yerine cenazeni planlamak zorunda kalmana tercih ederim."

"Anlamıyorum. Tehlikede miyim? Sırada benim için gelen biri mi var?"

Başını salladı ve beni kollarına çekti. "Seni güvende tutmak için ebediyen cehennemde çürürüm Sienna."

"Biliyorum, baba. Bana olan aşkın sorgulanamaz. Gerekirse benim için öleceğini biliyorum. On sekiz yıl boyunca beni güvende tutmuşken evlenme ihtiyacını anlamamamın bir başka nedeni de bu. Neden şimdi? Bana bir şey söylemediğini hissediyorum ve güvenliğim söz konusu olduğu için bu beni üzüyor. Bilmem gerekmez mi?"

Arkasına yaslandı ve gözlerimin derinliklerine baktı. "Alejandro çok güçlü bir adamdır. Onu yıllardır tanırım. Neyi savunduğunu ve kimin yanında durduğunu biliyorum. Oğlu her geçen gün kendini daha fazla kanıtıyor. Bana onun yaşındaki halimi hatırlatıyor. Ailemizde ihtiyacımız olan kişi bu. Bir sırdaş, bir müttefik, sizin için bir koca ve çocuklarınız için bir baba olarak."

Çocuklar mı? Ne be?

Ben daha cevap veremeden ekledi: "Cruz'un sadakati, adanmışlığı ve korkusuzluğu kısa süre içinde onda gördüğüm özelliklerden sadece birkaçı. Adam sınır tanımıyor. Hevesli, istekli ve zeki. Her gün neler yapabileceğini kanıtıyor. Cruz sizin için, onurumuz ve kurallarımız için doğru olanı yapacaktır. Bizim tarafımızda olmasını istediğim kişi o."

"Peki ya ben? Hmmm? Peki ya benim ne düşündüğüm?"

"Bugün hayatının geri kalanının ilk günü. Crucifixio'ya bir şans vermeni istiyorum."

"Ne için bir şans? Ben zaten onunla evleniyorum. Hiç uğraşmasına gerek yok. Onun soyadını taşıyacağım. Onun evinde yaşayacağım. Onun yatağında uyuyacağım. Kanunen onun karısı olacağım. Beni ona teslim ediyorsun."

"Senin güvenliğin karşılığında ona en değerli varlığımı veriyorum Sienna. Bugün bunu böyle görmeyebilirsin ama sözümü unutma, bir gün bunu anlayacaksın. Baban olarak benim görevim, alıştığın hayatı yaşamayı sağlamak. Doğduğun günden beri, istediğin her şeye sahip olduğundan emin oldum. Cruz sana hak ettiğin hayatı verecek. Sana vermek için çok çalıştığım hayatı."

"Onu sevdiğim sürece işsiz ve fakir bir adamla bile evlenirim."

"Principessa, onu sevmeyi öğreneceksiniz. İşler girdiğinde, Savaşlarınızı ne zaman seçeceğinizi bilmelisiniz, Sienna Contessa Luciano. Evlilik zor iştir. Kolay değildir. İkisi arasındaki farkı bilmen için seni yetiştirdim. Sen babasına iyi bakan akıllı bir kızsın ama artık enerjini kocana ve onunla bir aile kurmaya harcamanın zamanı geldi."

Gözlerim büyüdü. "Baba... ciddi olamazsın? Onu tanımıyorum bile."

"Sienna, hayattaki en güzel hediye kendi çocuklarına sahip olmaktır." "Hamile kalmamı beklediğini mi söylüyorsun?"

Bakışlarındaki parıltı sorumu yanıtladı.

"Baba! ama! Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Bu sadece görücü usulü bir evlilik değil, şimdi de görücü usulü çocuk sahibi olacağımı mı varsayıyorsun? Bu çok saçma!"

"Principessa, ben artık gençleşmiyorum. Bir balayı bebeği kızım ve yakında doğacak oğlum için en güzel hediye olacaktır."

"Çocuklar mı? Çoğul olarak mı? Birden fazla mı?" "Evlilikle birlikte bir aile gelir."

"Doğum gününü bile bilmiyorum! Göbek adını bilmiyorum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onu iki kez gördüm. *İki kez*, baba! Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Yapılacak en doğru şey bu. Bana itaat edeceksin. Ben senin babanı Sienna.

Baban. Yeterince açık konuşabildim mi?"

Gözlerim yaşlarla doldu. Ona ulaşmanın hiçbir yolu yoktu. Söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey günün sonucunu değiştiremezdi. Hayatımın kontrolü hiçbir zaman bende olmamıştı ve hiçbir zaman da olmayacağı açıktı.

Bundan nefret ettim.

Sanki bir piyondan, bir eşten, lanet olası bir bebek yapıcıdan başka bir şey değilmişim gibi bu duruma sokulmaktan nefret ediyordum! Sadece Crucifixio Martinez'e duyduğum köklü öfkeyi tetikliyordu.

Orospu çocuğu.

Babama duyduğum saygı neyse de, bu kocam için geçerli değildi. Cruz'a hiçbir şey borçlu değildim ve tüm bu olanlarda benim parmağım olmasının bedelini ödemek üzereydi.

"Capo," diye araya girdi Gino Amca. "Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız."

Başını salladı. "Dönüştüğünüz kadınla ne kadar gurur duyduğumu söylemeden bu odadan ayrılmak istemiyorum, Principessa. Annen de gurur duyardı. Bana kızgın olduğunuzu biliyorum. Anlıyorum. Buna izin vereceğim. Bu gün benim için de kolay değil. Seni başka bir adama vermek zorundayım. Bu günün bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim. Bu ev sensiz bomboş olacak Sienna."

Bir an ona çok kızabilirdim ama sonra öyle bir şey söylerdi ki dizlerimin bağı çözülür, yüreğim sızlardı. Onu severdim. O iyi bir adamdı, en iyi adamdı.

Benim

için.

Mamà.

Adamları

"Kızım olduğun için onur duyuyorum ve sana minnettarım. Uzun zamandır hayatımda sürekli var oldun ve artık evimizde olmayacaksın."

Orada olmamamın sebebinin o olduğunu söylemek istedim.

"Bununla birlikte, başka bir adamın evinde yaşıyor olsan da, hala benim kızım olduğun ve her zaman yanında olacağım konusunda seni temin etmek istiyorum. Ne olursa olsun."

"Ya Cruz hakkında yanılıyorsan? Ne? Onu tanımıyorsun bile.

Ya o-"

"Eğer size herhangi bir şekilde zarar verirse Principessa, bana hesap vermek zorunda kalacak ve bana güven Sienna, Cruz akıllı bir adam. Beni düşman olarak görmek istemez." Durakladı ve sözlerinin iyice yerleşmesine izin verdi. "Bu evliliğe bir hapis cezası olarak değil, bakım konusunda endişelenmek zorunda kalmadan hayallerinin peşinden gidebileceğin bir fırsat olarak bakmalısın."

Hayallerim bu günden kaçmak.

"Keşke annen şu anda burada olup seni görebilseydi. Onun yerine sana önerebileceğim tek şey bu." Yavaşça, yüzüm anneme dönük olana kadar vücudumu çevirdi.

boy aynası.

Arkamdan boynuma zarif bir elmas haç yerleştirirken gözlerimiz camın yansımasında birleşti.

"İlk doğum gününde annen bunu sana almıştı. Bunu sana düğün gününde vermek istediğini söyledi."

Hafif bir nefes aldım, olayların bu şekilde gelişmesi karşısında afallamıştım, sanki aniden yanımdaymış gibi hissediyordum.

"Teşekkür ederim, baba."

Hayatımda ilk kez gözlerinin taze yaşlarla dolduğunu gördüm. Bugüne kadar babamın gözlerinden bir damla bile yaş aktığını görmemiştim. Annemin cenazesinde bile. Yüzündeki bu ifadeyi sonsuza dek hatırlayacağım. Mezarıma götüreceğim bir görüntüydü.

Orada ne kadar süre durduğumuzu bilmiyorum, aynadaki yansımamda kayboldum. Benim için bu gerçek bir düğün değildi. Zorla kabul ettirildiğim görücü usulü bir evlilikti. Yine de ona göre tam tersiydi. Bu, kelimelerin ve anlamın her boyutuyla gerçek bir düğün ve evlilikti. Beni gerçekten de benim için en iyisi olduğuna inandığı bir adama veriyordu.

Bir

sağlayıcı.

Bir bakıcı.

Bir koca.

Dudakları titredi ve bunu saklamadan gözyaşlarının vakur bakışlarından gevşekçe akmasına izin verdi. Hiç tahmin etmediğim bir şekilde kalbimi kırdı. Babamı ağlarken görmek duygusal olarak hazır olduğum bir duygu değildi. Onu böyle görmektense kızgın görmeyi tercih ederdim.

"Lütfen ağlama, baba."

"Bana söz ver, kocan için kalbinde bir yer bulmaya çalışacaksın."

"Bu hiç adil değil." Başımı salladım. "Bana bunu soramazsın."

"Sorabilirim ve soruyorum."

"Baba..."

"Bana söz ver Sienna. Kelimeleri söylediğini duymam gerek."

"Özür dilerim, baba. Sana başka bir şey verebilirim ama lütfen benden yalan söylememi isteme. Ben bunu istemiyorum. Onu sevmiyorum ve bu durumdan memnunmuşum gibi davranamam çünkü değilim."

"O iyi bir adam."

"Nasıl? Sana ve *La Famiglia*'ya hesap verdiği için mi?"

Sorumu duymazdan geldi. *"Ti amo con tutto il mio cuore, Principessa," dedi, "sizi tüm kalbimle seviyorum."* Bana son bir kez baktıktan sonra öne doğru eğildi ve omzumu öptü.

Konuşmamızın burada biteceğini düşünmüştüm. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tatlı ve şefkatli bir anla bitmesini isterdi.

Yanılmışım.

Bunun yerine, bu sefer yüzüm ona dönük olana kadar beni tekrar döndürdü. Ben daha tek kelime edemediğim peçemi kaldırıp yüzümün önüne koydu.

Baba-kız anımızı sonlandırırken ekledi, "Senin deyimimle bu görücü usulü evlilik konusunda kendi fikrini söylemene izin vereceğim ama sakın bir an bile 'Evet' dediğin andan itibaren Cruz'un karısı olmanı beklemediğimi düşünme. Geleneği biliyorsun Sienna. Yarın sabah, ona verebileceğim en büyük hediye aldığını duymayı bekliyorum..."

Gözlerimi kapattım, kapamak zorundaydım. Ne söyleyeceğini biliyordum.

"Sen."

Bölüm 19

-Cruz-

Odayı ölçülü bir kontrolle taradım, kilisenin önünde ve ortasında verdiğim pozu gören göz denizine baktım. Korumaların yerlerinde olduğundan ve kameraların katedralin her köşesinde doğru hizalandığından emin oldum. O gün için ekstra önlemler almıştık.

El Diablo sürprizinin yeniden ortaya çıkması ve düğünümüz arasında çok dikkatli olamazdık. Kilisenin dışındaki muhabirlerin sayısı çılgıncaydı. Tabii ki babam kiliseye ön kapıdan girmekte ısrarlıydı, fark edilmeyebileceği arka kapıdan değil. Basın soru üstüne soru sorarak peşini bırakmadı.

"Neden kendi ölümünü taklit ettin?"

"Kendini gösterebilecek tepkilerden korkuyor musun?" "Bunca yıl sonra ortaya çıkarak ölmek mi istiyorsun?"

"Neden burası? Neden şimdi?"

Her birine geldiğinde cevap verdi. Ailesine saygılarını sunmayı ihmal etmedi ve tek oğlunun büyük gününü kutlamak için saklandığı yerden çıktığını açıkladı. Dünyanın onun ölümüyle ilgili gerçeği öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Gazeteciler, şeytan olarak tanınmasına rağmen aşk için bu kadar fedakârlık yapmasına hayret ediyorlardı. Her gazete bizim istediklerimizi yazardı. Haber kanallarını organize suçtan faydalanma umuduyla yanımıza çekerdik. Adriana'yı kaçıran adamların El Diablo'nun bir kahraman gibi görünmesinden korkmaları için ortalığı karıştırdık. Tabii ki babam kameralara oynadı, bir çılgınlık yarattı ve medya buna doyamadı.

Törenimize katılan insanların çoğunu duvardaki bir delikten tanı mıyordum.

Ama Luciano'ya güvenmiştim.

Yakında kayınpederim olacak.

Önemli olan erkeklerin yüzlerini tanıdım, sadece onlar önemliydi. İddialı bir ifadeyle, konuklara o günkü niyetim hakkında hiçbir şüphe bırakmadım.

İşte oradaydım.

Sayfaları çeviriyor, hayatımın sonraki bölümlerini açıyorum. Son bir aydır Adriana'yla ilgili başka bir gelişme olmamıştı. Cevapları aradım ve başlangıçta sahip olduğumdan daha fazla soruyla sonuçlandım. Başardığım tek şey etrafımdaki karanlığa yerleşmek oldu. Her gün kimin peşinden gideceğime dair emirleri bekleyerek yaşadım. Toplamaya devam ettiğim ruhlarda tatmin buluyordum.

Ellerime bulaşan düşman kanı en çok haz şeydi. Dört ay içinde, eskiden olduğum kişinin uzak bir anısıyken, dönüştüğüm acımasız adamı kucakladım.

Pişmanlık

yok.

Acımak yok.

İkinci bir şans yok.

Bana söyleneni yaptım.

Öldürün.

Aidatımı ödüyordum. El Diablo'nun oğlu olduğum için, sıradaki yerim diğer delilerden daha ileride başlıyordu. Yine de, Şeytan'ın oğlu olduğum için benden daha fazlası bekleniyordu. Kendimi tutmadım, içimde yoktu. Eğer ölümün gölgesindeki vadide yürüyeceksem, o zaman hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin yoluma çıkmayacağından emin olacaktım.

Yürüdüğüm ayakkabılar kanla kaplanmıştı.

Giydiğim takım elbiseler güç ve prestijle kaplıydı. Bir odaya girdiğimde saygı beklerdim.

La Familia adına işlediğim günahlar onların olduğu kadar benim de yararımaydı.

İzledim.

Dinledim.

Öğrendim.

Bana ait olan tahtı ele geçirmenin benim için ne kadar kolay olduğunu hemen anladım.

O. Öyleydi.

Benimkiydi.

Başlık.

Otorite.

Lanet sürünün alfası.

Ben kurttum ya da aslandım, bu sadece günün hangi gün olduğuna bağlıydı. Orada durdum ve onun varlığına kadar yaşadığım hayatı düşündüm.

ruhumu kavradı. Nişanlım sanki sadece ve sadece benim için yaratılmış gibi koridorda yürümeye başladı. Birdenbire, konu ona geldiğinde bir kez daha ezici bir görev duygusu hissettim.

Sienna Contessa Luciano, yakında Bayan Martinez olacak.

Karım.

Kâfirlerle dolu bir odada ne kadar muhteşem olduğunu hayranlıkla izledim. Kilisedeki herkesten nasıl da farklıydı. Göz kamaştırıcıydı, hiç çaba sarf etmeden ciğerlerimdeki tüm havayı çalıyordu. Koyu, siyah saçları, güzel yüzünü çerçeveleyen gevşek buklelerle başının üzerinde yukarı doğru tutturulmuştu. Beyaz dantel gelinliğinin yakası önden düşüktü ve tatlı vücudunu kusursuz bir şekilde çerçeveliyordu. Gelinlik, minyon vücudunun kıvrımlarını vurguluyordu. Arkasında en az yirmi metre uzunluğunda bir tren uzanıyordu.

Şık görünüyordu.

Düzgün.

Saf.

Benimkini.

Büyülenmişim. Sadece o anda değil, onu ilk gördüğüm andan itibaren. Babam bana annemle tanıştığı andan itibaren onun doğru kişi olduğunu anladığını söylerdi. Bunun nasıl mümkün olduğunu ya da ilk görüşte aşkı deneyimleme şansım olup olmadığını hiçbir zaman tam olarak anlayamadım.

Benim vardı.

Ya hepsini ya da hiçbirini istemek.

Göz açıp kapayıncaya kadar, sanki onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi ona karşı derin bir bağ hissettim. Küstah ağzı ve meleksi aurasıyla içimden çıkardığı duyguları bir an bile sorgulamadım. Tüm bunların altında, bir azize olarak kamufle edilmiş bir cadalozdu. Onun varlığında hissettiğim manyetik çekimi inkar etmek mümkün değildi.

Onun üzerindeki ani sahiplenme duygum çok zordu. Aklından kalbine, cennet gibi bedenindeki her deliğe sahip olma arzusu. Attığı her bilinçli adım onu geleceğimize daha da yaklaşıtıyordu.

Benim için.

Bir noktada babasının onu bana doğru sürüklemeye başladığı belliydi. Luciano Sienna'ya evleneceğimizi haber verdiğinden beri onu görmemiştim. Ancak bu onu düşünmeme engel olmuyordu. Onun davetkâr ipeksi tenini hissetmek için yanıp tutuşuyordum, onun baştan çıkarıcı kokusunu özlüyordum, bacaklarının arasındakiler için açlık çeken bir adamdım.

Cazibe.

Şehvet.

Onu içeriden, dışarıdan tanıma özlemi.

Bana ait olan başka bir şeye daha sahip olmak için gün saydım.

Onu.

O da hissetti.

Bu yüzden yüzündeki kaynayan bakışlar açıkça bana yönelmişti. Bunu gururla taşıyordu. Olacaklara karşı meydan okuması.

Evliliğimiz.

Bu onun

kalkanıydı.

Koruması.

Taşaklarım büyüklüğünde bir duvar ördü.

Sienna'nın isyankâr gelişi onu gözümde çok daha cazip hale getirdi. Onu kırmak için sabırsızlanıyordum. Ona sahip olmak. Ruhuna sahip olmak. Yakında, kimin sorumlu olduğunu anlayacaktı.

Ben.

Kocası.

Kedi fare oyunu oynamak isteseydi, aslan kesilir saldırırdım.

Önümde durduğunda ve atılacak başka adım kalmadığında Luciano peçesini kaldırdı ve ben de nefesimi içime çektim. Yüz hatları ifadesinin ötesinde daha da belirginleşti. Dudaklarını ve iri kahverengi gözlerini tamamen ortaya çıkardı. Baştan çıkarıcı, intikamcı bakışlarındaki öfkeyle karışık hüznün gerçekliğini ortaya çıkardı. Bekleyen nikâhımız yüzünden ölümle pençelesen bir hayal gibiydi.

Bir mafya prensesi, iki basit kelimeyle kraliçe olmak üzereydim, "Evet."

Bundan kurtulamayacaktı, izin veremezdim.

Babası kulağına duyamadığım bir şeyler fısıldadı, sonra da benim kulağıma mırıldandı: "Sana kanımı veriyorum, seninkini döktürme bana."

Başımı salladım, bunu bir anda söylediğinin tamamen farkındaydım.

Her iki pembe yanağını da öptükten sonra Sienna'nın ellerini sıkıca benim ellerime . Onu bana teslim ederken, kelimenin tam anlamıyla babasının ellerinden benim ellerime geçiyordu. Bu benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyordu.

Mutluluk anım, ne kadar kötü titrediğini, öfkелendiğini ve çok kızdığını fark ettiğimde kısa kesildi. Soğukkanlılığı, tek kelime etmesine gerek kalmadan nasıl hissettiğini tam olarak ifade ediyordu. Yardım edemedim ama onun tepkisini

eğlendiriyordu. Benden nefret ettiği çok açıktı ve istesem de daha az umursayamazdım. Benimle evlenmek istememesi umurumda olmamasına rağmen, ona rakibi olmadığını göstermek istedim.

Aramızda bir tür köprü kurmaya yönelik son girişimimde, smokin ceketimin cebinden çıkardığım mendili ona uzattım.

"Yüzündeki çatık kaşları silmek için," diye dert yandım.

"Bunu neden yapayım ki?" diye inatla karşı çıktı. "Bu benim cenazem gibi hissettiriyor."

Rahip rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. Koroların armonileri arka planda yankılanırken bizi duyabilen tek kişi oydu.

"Dikkatli ol, tatlım. Sözlerin beyaz gelinliğine ihanet ediyor."

"Aslında hayır. Elbisem de en az bu tören kadar aldatıcı ama merak etmeyin. Bu sadece buzdağının görünen kısmı. Burada, Tanrı'nın evinde, en büyük ahlaksızlığı yapacağım. Sana ettiğim yeminler. Bunlar en büyük günahlarım olacak."

Onu göğsüme doğru çektim ve dudaklarından şaşkın bir nefes kaçtı. Kulağına eğildim, tereddüt etmedim. Sıkılmış çenemin arasından evliliğimizin gerçekliğini haykırdım.

"Sen benim karım olacaksın. Ben de senin kocan olacağım. Kanunen. Tanrı'nın gözünde. Kutsal birlikteliğimiz gerçek olacak. Bu yüzden bir an bile yeminlerimizin yalan olacağını ve hiçbir şey ifade etmeyeceğini düşünme. Özellikle de *benim için*."

Bölüm 20

-Cruz-

Hırlayarak beni itmeye çalıştı ama ben tereddüt etmedim. Bunun yerine ona çok daha sıkı sarıldım ve kimin sorumlu olduğunu kanıtladım. *Bana* cevap verdi.

Tam tersi değil.

Ama Sienna benim merhametimi istemedi. Anlayış.

Gerçekler.

Ben kötü

adamdım.

Onun düşmanı.

Ne eksik ne fazla.

Bana karşı olan bariz küçümsemesinin, konu ona geldiğinde zaten ince olan sabrımın bir savaşa yol açmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Öfkemden bahsetmiyorum bile. Benden bir tepki bekliyordu ve vereceğim yanıt hiç hoşuna gitmeyecekti. Onun öfke nöbetlerine tahammülüm bir yere kadar.

Tüm bu insanların önünde saygısızlığını sürdürmesine izin verirsem, kapalı kapılar ardında bana nasıl davranmayı düşüneceğini hayal bile edemezdim. Buna burada bir son vermeliydim. Beni aşağılaması sakın karşılayacağım bir şey değildi. Eğer tavrını bir an önce değiştirmezse, bu kiliseyi ateşe vermek için çoktan yanıp tutuşmaya başlamıştım.

Bakışlarını benimkilerden ayırıp sunağın önündeki rahibin arkasında asılı duran haça dikti. Ne yaptığını biliyordum ama İsa bile onu benden kurtaramazdı.

Sonraki bir saat boyunca geleneksel İtalyan düğün törenimizi yaptık. İnatçı gelinim konsantre bakışlarını papazın üzerinde tuttu, bakışları ileride, vücudu gergin, bir kez bile bana bakmadı. Hiçbir önemim yokmuş gibi davranıyordu. Sadece kontrol edilemez çılgınlığımı körüklüyor, altındaki zeminde bir delik açıyordu. Rahibin her duası içimde hissettiğim gerilimi daha da artırıyor, damarlarımda zonkluyor, onun karşılaşmak istemediği yanıma ortaya çıkarıyordu.

En azından bu kadar erken değil.

"Sienna, damadın yemin törenine geçmeden önce annen için bir mum yakmak istedi."

Papazın söyledikleri karşısında şaşırarak geri çekildi. "Neden?"

"Onun kutsamasını istiyorum."

Tam bu cümle ağzından çıktığında, gözleri nihayet benimkilerle kilitlendi.

"Neden olsun ki?" diye sordu sadece benim duyabildiğim alçak bir sesle.

"Benim rızamı önemsemiyorsun."

"Yine de ."

"Ve sen kazandığını sanıyorsun."

"Sanmıyorum. Ben biliyorum. Benim olmak üzeresin."

"Kağıt üzerinde."

"Evet, *bu geceye* kadar."

Çenesini sıkarak bana ters ters baktı.

Rahip bir kez daha boğazını temizledi ve mum yakmaya devam etti. Yeminlere geldiğinde, kadının ruh hali daha da kötüleşmişti.

"Crucifixio, lütfen benden sonra tekrar et."

Kimsenin ardından tekrarlamama gerek yoktu, ne istediğimi biliyordum. O başlamadan önce çenesini kavradım ve gözlerimin içine bakmasını sağladım.

"Ben, Crucifixio Martinez, seni, Sienna Luciano'yu, bugünden itibaren, daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, *ölüm bizi ayırana kadar* sevmek ve beslemek üzere eşim olarak kabul ediyorum."

Duymak istese de istemese de her kelimeyi kastederek.

-Sienna-

Bayılacaktım.

Bunu yapamam! Bunu yapamam! Bunu yapamam!

İçten içe bunu yapamazdım.

Kaçsam beni yakalar mıydı? Çıglık atsam kimse umursar mı? Dua etsem...

Tanrı beni dinler ve buradan götürür mü?

Kiliseye adım attığım andan itibaren her şey birbiri ardına geldi.

Bazılarını tanıdığım, bazılarını tanımadığım konuklar katıldı.

Tüm ailem ve arkadaşlarım.

La Famiglia.

Güvenlik görevlileri.

Politikacılar.

Basın.

Snap. Snap. Şak. Fotoğrafçılar tıkladı. Eğer kameraman kamerasını bir kez daha suratıma dayarsa, onu kıracaktım.

Unutmaktan başka bir şey istemediğim bir günün görüntülerini neden isteyeyim ki?

Bu gösterişli tören babama küçük bir servete mal olmuş olmalı. On altıncı yaş günüm ve mezuniyet partilerimin abartılı olduğunu düşünürdüm, bu çilenin yanında bir yerleri yoktu.

Ne. Ne. Sikeyim.

Hayatımın son bir saatine dayanarak, resepsiyonun hiç istemediğim bir zenginlik ve güç bolluğu olacağını biliyordum. Kalabalıktan bunalmıştım. Babam ve *La Famiglia* tarafından boğuluyordum, nişanlığımın yeminlerinde boğuluyordum.

Ve şimdi.

Uyanmıştım. Tek yapmak istediğim yüzünü dağıtmakken, bunları ona tekrar etme sırası bendeydi.

I. Nefret. Ondan.

Kutsal olması gereken yalanlar üzerine yalanlar beyan etmeye başladığında bayıldığımdan oldukça eminim.

Bu nasıl oluyordu?

Rahip, "Sienna, lütfen benden sonra tekrar et," diye anons etti.

Çenemi Cruz'un elinden çekip almaya çalıştım ama orospu çocuğu elini boynumun arkasına kaydırđı. Beni yerime kilitledi.

Hareket

edemiyordum.

Konuşamadım.

Piç kurusu gözlerimin onunkilerde kalmasını sağlayacaktı.

"Ben, Sienna Luciano, seni, Crucifixio Martinez'i, bugünden itibaren, daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar sevmek ve beslemek üzere eşim olarak kabul ediyorum."

İçimden gelmeyen yeminleri tekrarlırsam, az önce bana yemin eden adamdan daha iyi olamazdım. *La Famiglia* adına başka günahlar da işleyebilirdim ama bunları ben üstlenmeliydim.

Kalbimde.

Ruhum.

Ben de günahkâr

olurdum.

Reddettim.

Bağırarak, ona "Hayır!" demek için ağzımı açtım ama dudaklarım kıpırdamadı. Saf bir panik halinde öylece durdum ve mafya karısı olmama saniyeler kalan bu andan korkmaktan başka bir şey yapamadım.

Hayır! Yapamam. Yapamam. Yapamam!

"Sienna..." diye ikna etti rahip. "Crucifixio Martinez'i kocan olarak kabul ediyor musun?"

Başımı salladım. "BEN... BEN..."

"Princesa..." Cruz takdir etmediğim bir sesle uyardı. Bana kim olduğunu ve neyi savunduğunu hızla hatırlattı. Babamın gırtlğından çok kez duyduğum o "dediğimi yap" sert mafya ses tonuyla.

Kaşlarımı çatarak ateş püskürdüm, "Yaparım-"

Cruz, katedralin tonozlu tavanlarında ve vitraylarında yankılanan sert bir ses tonuyla, "İşte," diye araya girdi. "'Kabul ediyorum' dedi. Devam et."

Geriye doğru sarsıldım, bu iki kelimeyi tekrar tekrar duydum, zihnimde hızla koştum. Vücudumdaki her kemiğı titretiyor, ruhumu, bağımsızlığı ve kararlılığı eziyorlardı.

Etrafımdaki her şey paramparça oldu, azizlerden ve meleklerden yapılmış iskambil kâğıtlarından bir ev gibi yıkıldı. Hayatımı, geleceğimi, ölümümü bu gangstere zincirledi.

Bir kez daha sesimi buldum. İfade ediyorum, "Ben-"

"Daha kaç kez tekrarlamam gerekiyor, Peder? Devam ,
Şimdi."

"Cruz, lütfen..." diye fısıldadı. "Sana yalvarıyorum. Bırak gideyim."

Rahip kendisine emredileni yaptı. "Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum.
Öpüşebilirsiniz-"

Yeni evli kocamın gövdesinde derin bir hırıltı patladı, ardından boynumun
köşesini kuvvetle kavradı. Beni kendisine doğru çekerken öne doğru
tökezledim, ayağımı tutmaya çalıştım ama ellerim onun sert göğsüne düştü.

Şeytan benimle yarı yolda bile buluşmadı.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde, ağzı beklemediğim ani bir tutkuyla
benimkine çarptı. Bizi tek bir kişi haline getirdi. Beklenmedik darbenin
etkisiyle başım geriye savruldu, onun hareketleri ve utanmaz cesareti
karşısında şaşkına döndüm.

Beni öptüğünde dudaklarım anında yandı. Dilini ağzıma sokarak, sanki
babamın önünde ya da aile ve arkadaşlarla ağzına kadar dolu bir kilisede
değilmişiz gibi dudaklarımın her santimini yalayıp yuttu.

Snap. Snap. Snap.

Muhabirler, fotoğrafçılar, herkes kaybetti. Bu onların para atışıydı.
Bekledikleri şey buydu ve Cruz onları hayal kırıklığına uğratmadı.

Şiddetli bir kavrayışla elini saçlarıma daldırdı ve istemeden de olsa kafa
derime gelen darbeden dolayı irkildim. Başımı eğerek, saldırısını uzatabileceği
ve şişmiş ağzıma karşı saldırısını derinleştirebileceği bir yere yerleştirdi.

Bu bir öpücük
değildi. *Bu bir*
iddiaydı. İlkel.

Heady.

Her yönden baskın. Bu
bana göre değildi.

O. Oldu. Onun içindi. Onun içindi.

Ve ben kimsenin malı değildim.

Kimsenin değil.

Kendini aniden bu durumda bulan her saygılı kadının yapacağını yaptım
Dilini kadar sert ısırdım. Tadını alana kadar.

Kan.

BÖLÜM III

Bölüm 21

-Cruz-

Benimle taşak geçme.

Onun yumuşak
dili.

Kokusu.

Vücudu benimkine doğru bastırdı.

Onu ilk kez hissederek yüksek sesle inledim. Bir kilisede, ailesinin, arkadaşlarının ya da babasının arasında olmamız umurumda bile değildi.

El Capo.

O artık benimdi.

Kimsenin onayı ya da fikri olmadan istediğimi yapabiliyordum ve daha yeni başlıyordum. O, Cennet Bahçesi'ndeki yasak meyvenin tadıydı.

Sienna Contessa Martinez benim en tatlı günahımdı.

Onunla bir çeşit bağ kurmanın özlemiyle, bildiğim tek yolla dudaklarına sahip çıktım. Sanki hayatım buna bağlıymış gibi onu öperek.

Acil.

Güçlü.

Çok yoğun.

Her şey vardı.

O her şeydi.

Hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğum su, solumak için ihtiyaç duyduğum hava, her şeyden çok arzuladığım aşk. Evliliğimizin bütünlüğü taşa bağlanmıştı ve onun bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Karım olduğu anda geçmişi sona erdi.

Önemli olan tek şey geleceğimizdi ve şimdi bana bağlı olan kaderini kabullenmeyi ve aynı hızda yürümeyi çabucak öğrenecekti. Ellerimi kafa derisine sokarak dilini emdim ve tarifsiz tadının tadını çıkardım. Onun ciyaklamasını duyana kadar, küstah hareketlerimin yansımalarına hazır değildim.

Sertçe ısırdı.

Metalik kanımın tadı anında ağzımıza doldu. dölüm gibi yuttuğunu bildiğim için sikim seğirdi. Buna hastalıklı ya da sapkın diyebilirsiniz ama umurumda bile değildi.

Hırladım, aniden geri çekildim ve saçlarını ensesinden tutup çektim. Hâlâ ağzımdan birkaç santim uzaktaydı, dudaklarıma karşı nefes nefese kalmış, çılgınca sıkı tutuşumdan kurtulmaya çalışıyordu. İkimizin de vücudu inkâr edilemez bir arzuyla titriyordu. Kararlılığının parçası etrafımı sarmıştı.

Kulaklarımda çınladığını
duyabiliyordum. Kemiklerimde
hissedebiliyordum.

Konu ben olduğumda güvenli bir şekilde ördüğü duvarları yıkıyordu. Yemin ederim sinir sistemimin her parçası kırılıyor, kapanıyor, bırakın ayakta durmayı, görmemi bile zorlaştırıyordu.

Onun itaatsizliği miydi bilmiyorum.

Aramızdaki tartışmalar ön sevişme gibiydi. Ya da onun artık Bayan Martinez olduğu gerçeği.

Heyecan vericiydi.

Öforik, içinde yüksek.

Ben onu göğsümde daha sıkı tutarken o kucağımda zayıf bir şekilde çırpındı. İkimiz de nefessiz kalmıştık.

"Senden önce ben kendimi yok edeceğim. Beni anlıyor ?"

Sinir bozucu bir şekilde inledi. Söylediklerimden mi yoksa bunun gerçek olduğunu bilmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Ya da muhtemelen ben izin vermedikçe hiçbir yere gidemeyeceğini bilmesinden. Gözlerini kapatarak nefesini ve tüm düşüncelerini kontrol etmeye çalıştı.

Özellikle de duygusuzca lime lime ettiğim lanet kalbini.

Tutuşumu gevşetip dudaklarımı yavaşça onunkilere değdirdim. Onu son bir kez daha hissetmek istiyordum. Gözleri birden açıldı ve ben bunu daha gerçekleşmeden gördüm. Zorla, tüm gücüyle beni itti. Kontrolün onda olduğunu hissetmesine izin verdim, en azından bunu yapabilirdim.

Gitmesine izin verdim.

Hiç tereddüt etmedi, elbisesini aldı ve benim ayaklarım onun arkasında tepinirken kiliseden dışarı çıktı. Saf adrenalin ve başlattığı şeyin öfkesiyle hareket ediyordu.

Aramızda topyekün bir savaş.

Katedralden çıktıktan sonra gazeteciler ve kameralar sardı. Akbabalar gibi etrafımızı sardılar.

"Bayan Martinez! Nereye gidiyorsunuz?" diye bağırdı biri.

"Mafya kraliçesi olmak nasıl bir duygu?" diye bağırdı bir başkası.

Işıklar, kamera, hareket.

Güvenlik görevlileri onun alanını işgal etmiş, hayvanları ellerinden geldiğince engellemişlerdi. Ellerini önüne koyarak yanıp sönen parlak ışıkların arasından görmeye çalıştı. Kendi gücümü kontrol edemediğim için onu onlardan amaçladığımdan çok daha sert bir şekilde uzaklaştırdım. Bizi oradan çıkarmaya ihtiyacım vardı ve bunun burada bitmeyeceğinin tamamen farkındaydım.

Bizi beton merdivenlerden aceleyle indirirken, o benim adımlarıma ayak uydurmaya çalıştı, ben ise bizi kilisenin önünde bekleyen limuzine doğru aceleyle götürdüm. Topuklarının çıkardığı tıkırtı sesi, attığı her adımda içimin derinliklerine işliyordu. Zihnimde patlak veren kaosa teker teker ekleniyordu.

Arabamın üzerine hızla çıkarken, "Çok hızlı gidiyorsun," diye yalvardı. "Beni düşüreceksin."

"Asla düşmeyeceksin, seni her zaman yakalayacağım."

"Ne kadar asilsin." Kolunu zorla tuttuğum yerden çekerek, "Sen gerçek misin? Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Kocan!"

Snap. Snap. Snap.

"Allah kahretsin!" Yüzümdeki kamerayı yırttım ve ona bağlı adamla birlikte gözümün önünden fırlattım. Tekrar koluna tutunarak hırladım, "Hayır. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Şimdi olmaz."

Bana ters ters baktı, bana karşı fiziksel bir güç mücadelesini kazanamayacağını biliyordu.

"Bırak-"

Limuzinin kapısını açtım ve kapıyı arkasından çarparak onu içeri attım. Koşarak diğer tarafa geçtim ve "Git! Şimdi!" diye emrettim.

Şoför gaza basarak yaptı.

Bizi biraz yalnız bırakmak için bölmeyi kapattığım anda Sienna kendini kaybetti.

"Siktir git!" diye bağırdı. Bana saldırdı ve başıma bela olacağını bildiğimi kanıtladı.

"Senden nefret ediyorum! Beni duyuyor musun? Senden nefret ediyorum!" diye kükreyerek göğsüne vurdu. "Her şeyi mahvettin! Bugün benim doğum günüm! Bu hayatı geride bırakmam gerekiyordu ve şimdi senin yüzünden sıkışıp kaldım! Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Ve bunun için senden ne kadar nefret ettiğimin! Seni bencil piç kurusu!"

Yüzüme doğru bir yumruk savurdu, ancak bileğinden tutarak önünü kestim. Öfkesinin verdiği ivmeyi kullanarak onu göğsüme doğru döndürdüm. Sallanan kollarını bastırarak onu yerinde tuttum.

"Sakin ol lan," diye ısırdım.

"Bunu bana neden yapıyorsun? Ha? Neden istemediğim bir hayat için beni cezalandırıyorsun? Sana bakmaya bile tahammül edemezken sana güvenmemi istiyorsun!"

Bacaklarını çırptı, vücudunu sağa sola kurtulmaya çalıştı. Güçlü kucağıma karşı müthiş bir mücadele verdi.

"Asla senin karın olamayacağım! Bu gece bana dokunmana izin vermem için bana tecavüz etmen gerekecek!"

Sözleri içime bir bıçak gibi saplandı. Hançeri tam kalbime sapladı.

"Prenses-"

"Bana öyle deme dedim! Ben prenses değilim. Kraliçe değilim. Bir mafya karısından başka bir şey değilim! Ne kadar kaldı? Beni aldatmana ne kadar var? Bana vurmana? Her emir ve komutunu dinlemediğimde bana haddimi bildirmene?"

"Tanrım, sakın ol!"

"Asla! Söyle bana! Beni öldürtmene ve babam yüzünden annem gibi ölmeme daha ne kadar var bilmek istiyorum?"

Yüzümü buruşturdum, onun gerçekleri itiraf ettiğini duymak hiç beklediğim bir şey değildi, hele ki şu anda.

"Seni koruyacağım!"

"Saçmalık! Kız kardeşine yaptığın gibi mi? Kendi etinden ve kanından! Onu koruyamadın bile! Nerede o, ha? Biliyorum! Muhtemelen şu anda bir çukurda ölüdür, ama seninle bu hayatı yaşamaktan daha iyidir!"

Kötü niyetli dili öfkemi körükledi ve kıcını savurarak onu deri koltuğa geri çarptım. Vücudu ve kafası yüzeye çarpar çarpamaz tısladı. Sargılıydı. Yine de geri adım atmadı. İçgüdüsel olarak verdiği savaş ya da kaç tepkisi devreye girdi ve karım şunu seçti...

Dövüş.

Sonraki birkaç dakikayı, ben sadece bu güç mücadelesinin bitmesini isteyene kadar ikimiz de diğerinin üzerinde kontrol sahibi olmaya geçirdik.

"Sienna, dur! Bana bak! Sadece bana bak!"

Gözlerini sıkıca kapattı, yüzünü ve vücudunu sert bir şekilde benimkinden uzaklaştırdı. Ellerini başının üzerine getirerek, üzerine tırmanmadan önce onları yerine kilitledim. Onu aşağıda tutarak, minyon gövdesinin üzerine çıktım ve üzerinde gezindim.

İçinde bulunduğumuz ani durumun farkına vararak bakışları açıldı. "Burası benim başka bir parçamı çaldığın yer mi?"

Gözlerimi ona diktim, kim olduğumu ve neler yapabileceğimi düşündüğüne dair şiddetli anlayışı beni parçaladı.

"Gerçekten seni ilk kez bir limuzinin arkasında becereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Burası ile yatak arasında ne fark var? Her iki yerde de seni istemiyorum."

Aklımın sınırındaydım. Bir erkek ancak sınırlarına ulaşana kadar zorlanabilirdi. Sıkı kavrayışım bileklerinden boğazına doğru uçtu ve gözleri büyüdü. Altımda yatıyordu, bolca nefes alıyordu, duygusal ve fiziksel olarak tükenmişti. Bir an için nefesimi kesmesine izin verdim.

Benim gözümde hâlâ çok güzeldi.

Bir saniye daha geçmeden, onun sıkıntılı bakışlarının derinliklerine baktım. Bakışlarını kendi bakışlarımla yakaladım.

"Eğer bana bir daha sesini yükseltirsen ya da kız kardeşimden bir kez daha bahsedersen, hayatını cehenneme çeviririm. Beni kışkırtma, Sin. Çünkü bunu sadece bir kez yapacaksın."

İnfazla konuşarak savaşımıza son verdim, "Bir saatten az süredir karımsın. Düşmanım olma Sienna. Senin için öldüreceğim. Senin için ölürüm. Ama bir saniye bile seni *benden* koruyacağımı düşünme."

Bölüm 22

-Sienna-

Senin için öldüreceğim. Senin için ölürüm. Ama bir saniye bile seni kendimden koruyacağımı düşünme."

Sözleri kafamın içinde bozuk bir plak gibi tekrarlanıyordu. Tam da beklediğim gibi, DJ resepsiyona geldiğimizi anons ettiği andan itibaren kendimi kaybettim. Bizi Bay ve Bayan Crucifixio Martinez olarak ilan ettiğini duymak kalbime saplanan sağlam bir kurşun gibiydi. Artık adımın bir önemi yoktu, hele de El Diablo'nunkine bağlıyken.

Karı koca olarak ilk kez ailemin düğün şarkısı olan Jerry Vale'in *Al-Di-Va'sı* eşliğinde dans ettik. Oradaydım ama değildim. İçimde hiç mücadele kalmamıştı. Kaybetmişim. Oyun bitti.

O kazandı.

Ben.

Babamla birlikte Al Martino'nun *Daddy's Little Girl* şarkısında dans ettik.

Cruz, annesiyle birlikte Andrea Bocelli'nin yer aldığı Celine Dion'un *The Prayers* şarkısında dans etti.

Sanırım Cruz'un babası beni dansa kaldırdığında yine bayılmışım.

"Oğlum senin için doğru olanı yapacaktır," dedi gerçek bir samimiyetle.

Ona cehenneme gitmesini söylemek istedim ama bunun benim çıkarıma olmadığına karar verdim. El Capo, ortaklarından birine saygısızlık ettiğimi öğrenirse, bunun sonunu asla duyamazdım.

"Mmm hmm," diye mırıldandım, başımı salladım.

"Bir gün onu seveceksin. Sana söz veriyorum."

Gözlerinin derinliklerine baktım. "Bana özgürlüğümün sözünü verebilir misin?" "Cruz, seni rehin tutmayacak. Sana karısı gibi davranacak."

"Soyadım artık Martinez, bu bile beni istemediğim bir hayata mahkum ediyor."

"Hayat adil değil. Eylemlerin sonuçları vardır, Sienna."

"bakmayın ama kızınızın kaçırılmasının benimle hiçbir ilgisi yok. Bu olayda ben de en az onun kadar mağdurum."

"Sevdiklerimiz günahlarımızın bedelini öder."

"Evet, bunu sekiz yaşındayken öğrendim ve annem bunu hayatıyla ödedi."

"Anlıyorum. Annem de kendi parasıyla ödedi."

Bunu benimle paylaşmasına şaşırarak geriye doğru sallandım.

"Hepimizin şeytanları var. Cruz sizi koruyabilir ama sizinkileri kovalayamaz. Onları gömmek senin elinde."

"Seninkini gömdün mü?"

"İblisler hakkında şöyle bir şey var Sienna. Onları gömebilirsin ama benim gibi... yeniden ortaya çıkarlar." Şarkı sona ererken beni döndürdü. "Dans için teşekkür ederim."

Resepsiyon hiç aksamadan devam etti. Herkes hayatımın en mutlu günü olması gereken günü kutladı. İçkiler akıyor, müzik bangır bangır çalıyor ve katılan herkes saatler ilerledikçe daha da yüksek sesle konuşmaya devam ediyordu. Bize içinde kan parasından başka bir şey olmayan kartlar veriyorlardı.

Erkekler, ben törenden kaçtıktan sonra babamın davranışım için özür dilemek zorunda kalmasıyla ilgili şakalar yaptılar. Vücudundaki haç işaretini göstermeden önce kızının annesi gibi bir meleğe benzediğine dair bir şeyler söyledi. Şakasını şöyle bitirdi: "Ama ateşi yüzde yüz on Sicilyalıydı. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet. Cruz'un elleri onunla dolu."

Herkes güldü ve her şey unutuldu.

Birkaç cümleyle, her duyguyu yok saydı. İçtim... çok.

Yapmak zorundaydım. Bu gece hayatta kalmamın tek yolu buydu. Kadeh kadeh şampanya boğazımdan aşağı döküldü. Bir kişinin daha "Balayı bebeği" dediğini duyarsam, partide gevşekçe akan ses tellerimle tüm cam şişeleri kırana kadar çığlık atacaktım. Pastayı kestik, o beni besledi, ben de aynısını yaptım. Sadece benden beklenenleri yerine getiriyordum.

Çiçeğimi fırlattım, Aurora yakaladı. Babam jartiyerimin alınmasına izin vermediği için şükreliyordum. Cruz'un atma zamanı geldiğinde, erkeklere atması için ona bir tane verildi. Kendi düğün gecemden çok idam sehпасına hazırlanıyormuşum gibi hissettim.

Ailem ve arkadaşlarım babamla birlikte vedalaştılar. Yemin ederim, sanki göz açıp kapayıncaya kadar saatler geçmiş gibiydi. Ne olduğunu anlamadan özel bir asansörle balayı süitine çıkıyorduk. Hayatımdaki her şey bir anda zifiri karanlığa bürünmüştü.

Demir kapılar kayarak açıldı ve hayatım boyunca gördüğüm en büyük, en gösterişli oda ortaya çıktı. Alan muazzamdı, güllerle kaplıydı. Kırmızı yapraklar ve vazo vazo çiçeklerle kaplanmamış bir alan yoktu. Cruz'un arkamdan süite adım attığını bilerek içeri girdim. Onun her adım atışını duyduğumda, kalbimin atışını ve kulaklarımın çınlamasını taklit ediyordum.

Uyuşmuştu

m.

Kırılmış.

Soğutulmuş şampanya şişesine sığınarak şişeyi açtım.

Cruz'un emredici varlığı anında duvarlarda yankılandı. "Yeterince içtin."

"mi?" Tek gözümü kapatıp ona odaklandım. "Hayır. Seni hâlâ görebiliyorum." Şişeyi dudaklarıma götürüp yudumladım.

Üç.

Beş.

Yedi yudum.

Cruz elimden çekip alana kadar. "Yeterince içtiğini söyledim."

"Oh, efendim... kocamdan çok babam gibi davranıyorsunuz." "İstersen seni dizime yatırıp kışına şaplak atabilirim."

"Bence bundan çok hoşlanacak olan sensin." "Bunun için yalvarmanı duymaktan hoşlanacağım kadar değil."

"Yalvardığımı duyacağın tek şey benden çaldığın özgürlüğüm olacak."

"Senden bir şey aldığımı düşünmeni komik buluyorum. Bunun benim için de görücü usulü bir evlilik olduğunu düşünürsek."

Yüzümü buruşturdum, elimde değildi. Evliliğimize görücü usulü dediğini ilk kez duyuyordum. Belki de kanımda dolaşan içkiden kaynaklanıyordu ama nikâhımızı onun için hiçbir şey ifade etmeyen iki anlamsız kelimeye indirgemesi kendime olan saygımı zedeliyordu. Bunları kendim defalarca söylemiş olsam bile.

Tamam, Sienna, kesinlikle içmeyi bırakmalısın.

Yatak odasına doğru ilerlerken kara tahtaya çakılmış çiviler gibi duvarlarda kayıyordu. Eşikte durduğumda, aniden yatak odasındaki

beyaz ipek geceliğimi yatağın üstüne bırakmış olmalıyım.

"Ben de bu odayı benim için dekore ettiğini sanıyordum. Bundan sonra ne olacağını bilmek ister misin Cruz?" Onunla yüzleşmek için döndüm.

Son birkaç dakika içinde smokin ceketini çıkarmış olmalıydı, ceket kanepenin arkasından sarkıyordu. Kravatı da boynunda gevşek bir şekilde asılı dururken gömleğinin üst düğmeleri de açıktı. Duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

O kadar büyük bir güç ve otorite yayıyordu ki, kendimi nefesimi çekerken buldum.

Kahretsin... Ne kadar içtim ben?

Kalçalarım sıkıştı, boğazımdaki ani yumruyu yuttum. Aklımdan geçenleri okuyarak sinsice sırıttı.

Ona aval aval baktığımı fark etmemiş gibi davranarak düşüncelerimden sıyrıldım. "Teyzelerimin yarın sabah buraya girip yataktaki beyaz keten çarşafı soyması İtalyan mafyasının geleneğidir. Nedenini tahmin edebilir misin?"

Boncuk gibi gözlerini bana dikti, nereye varmaya çalıştığımı merak ediyordu. "Gelinin bakir kanının nikâh masasını ıslattığından emin olmaları gerekiyor.

çarşafı."

Bunu söylememi beklemediği için geri çekildi.

"Çok ürkütücü, değil mi? Kim bulmuş bunu? Oh, biliyorum! *La Famiglia*'ya hava atmak isteyen bir mafya babası, böylece sahip olduğunu düşündüğü bir başkası üzerinde cesaretini kanıtlayabilecekti. Görüyorsun, artık sadece bir mülk olarak ucuzladım. Beni de vurabilirdin. Her düşmanın benim senin en büyük zayıflığın olduğumu bilecek. Beni sevdiğin, bana saygı duyduğun ya da bana değer verdiğin için değil. Sadece senin sahip olduğun şeyi istedikleri için. Bu sadece benimle sınırlı kalmayacak, Crucifixio. Çocukların da dahil olmak üzere senden her şeyini alacaklar."

"Çocuklarımız. Ben asla-"

"Bana böyle bir şeyin olmasına asla izin vermeyeceğini söyleme Cruz. Ben aptal ya da saf değilim. Sen bu hayatın içine doğmuş bir kadınla evlendin. Bu konuda senden daha çok şey biliyorum. Sence baban neden sahte ölüm düzenledi? Bu dünyada bir aile yetiştiremezsin ve eninde sonunda teminat olarak kullanılacaklarını düşünemezsin. Artık benim hayatım seninkinden daha değerli. Görüyorsun, öldürülen kişi gitmiştir, işi bitmiştir. Gömülürler. Küller küllere, tozlar tozlara. Sadece çürüyüp giden bir ceset. Geride kalan insanlar kayıplarının yasını tutarlar. Bu pişmanlıklar mafya hayatının sonuçlarıdır. Ölüm kolaydır, kocacığım. Zor olan bu dünyada yaşamaktır."

İtiraf ettiğim şeyden dolayı herhangi bir duygu hissettiyse bile, bunu en ufak bir şekilde ifade etmedi.

Ondan bir tür tepki bekleyerek ekledim: "Bunu ilk elden deneyimledim. Gözlerimin önünde annemin ölümünü izledim."

"Biliyorum."

"Oh, şimdi mi?"

"Senin hakkında her şeyi bilmeye özen gösteriyorum."

"Hmm... Anlıyorum... Babam size bombalı aracın benim için olduğunu da söyledi mi?"

Hiçbir şey.

Etkisi yok.

Yüzündeki nötr ifade aklımı başımdan almıştı. Bana o şekilde bakmasına dayanamıyordum. Bu bana babamın benzer durumlarda ne düşündüğünü bilmek istediğim zamanları hatırlattı. Görmek istediğim hiçbir şeyi bana göstermedi. Tartışma ne kadar güçlü ve hararetli olursa, soğukkanlılığını o kadar iyi kontrol ederdi.

Yıkamak istediğim lanet bir duvar. En kötü kabusum gerçekleşmişti, bir mafyayla evlenmişim.

"Orada öylece durup *kendin* mi olacaksın?"

"Ne yapmamı istiyorsun Sienna? Seni şımartmamı mı, empati kurmamı mı, olduğum kişi olduğum için özür dilememi mi? Bunların hiçbirini yapmayacağım. Yaşadığımız hayat bu ve senin aksine ben elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. İşte bu yüzden seni eşim olarak istedim."

"Ne?"

"Beni duydun."

"Az önce bunun senin için de görücü usulü bir evlilik olduğunu söyledin."

"Sözlerimi tekrarlamana gerek yok, ne söylediğimi biliyorum. Ama madem tekrar duymak istiyorsun, bu evlilik benim fikrimdi."

Nefesim kesildi. "Yalan söylüyorsun."

"Sana yalan söylemenin bir anlamı yok. Sen zaten benim karımsın." Gözlerim büyüdü. "Anlamıyorum."

"O zaman dikkatini ver. Açıkça seninle konuşuyorum." "Dinle, pislik-"

"Seninle böyle mi konuşuyorum Sienna? Sana şu anda öfkeli bir orospu diyebilirdim çünkü öyle davranıyorsun ama demedim."

"Az önce yaptın."

"Demek istediğimi kanıtlamak için."

"Hangisi?"

"Görmek istemiyorsan bana saygılı davran-"

"El Diablo?"

Bölüm 23

-Sienna-

Yine sinsice sırtıttı ve ben de ona sik deme isteğime direndim. "Hoşuna gitse de gitmese de ben senin kocanım ve bana iyi davranılmasını bekliyorum. nezaketle."

"Yoksa ne olur? Senden korkmuyorum."

Birdenbire ileri atıldı, ben de geri sıçradım.

Lanet olası pislik!

Ukala bir ses tonuyla, "Bundan emin misin, Sin?" diye alay etti. "Bu bir refleksti."

"Her zaman böyle şımarık mısın?"

Omuz silktilim. "Her zaman bu kadar taş kalpli bir piç misin?" "Bana daha kötü şeyler de söylendi."

"Oh...Biliyorum. İnan bana, akademimdeki her kız Crucifixio Martinez'in kim olduğunu biliyordu. Kendini beğenmiş şöhretin seni ileriye taşıyor ve şimdi seninle tanıştığımıza göre... boynuzların kesinlikle uyduğunu söyleyebilirim."

Parmakları ağzına doğru hareket ederken bir kahkaha attı. Başparmağı alt dudağını ileri geri sürtmeye başladı, yüzünde sadece merak okunuyordu. Duruşumu inceliyor, ne düşündüğümü, ne hissettiğimi bilmek istiyordu. Bakışları hızla yırtıcı bir hal aldı ve birden nefes almakta zorlandım.

"Bana öyle bakmayı kes." "Ne gibi?"

"Sanki külotumun içine girmek istiyorsun da. İçime girmene asla izin vermeyeceğim."

"İradenizi benim itibarıma karşı gerçekten sınamak mı istiyorsunuz?"

"Ugh! Harika. Düğün gecemiz ve sen şimdiden fahişelerinden ." Gözlerimi devirdim. "Bugün evlendiğinizi biliyorlar mı?"

"Kıskançlık sana yakışmıyor Sienna."

"Ben kıskanç değilim. Sikinle ne yaptığın umurumda değil."

"Hmm..."

"Ne? Bilmiyorum."

"Hangisinin beni daha çok eğlendirdiğinden emin değilim, aletim hakkında konuşman mı yoksa senin umursadığın şeyi benim umursadığımı düşünmen mi?"

Egosunu okşamaya devam etmek istemedim, bu yüzden konuyu gerçekten bilmek istediğim şeye geri çevirdim. "Peki, açıkla bakalım. Anlaşmalı evliliğimiz senin fikrin miydi?"

"Yaptıklarım için size herhangi bir açıklama borçlu olduğumdan değil, ama lütfen dediğinizde sadece bir kez cevap vereceğim."

"Aman Tanrım. Ciddi olamazsın."

Beni görmezden gelerek duvarı itti. Sanki kişiliğimle ilgili her şeyi zaten biliyormuş gibiydi. Görmezden gelinmekten nefret ederdim.

Barda kendine bir içki koymasını izledim ve sonunda derin bir iç çekerek "Lütfen" dedim.

Gözlerimiz birleşti.

"Bu o kadar zor muydu?"

"Acı verici. Bana cevap verecek misin yoksa orada öylece durup kına mı yakacaksın?" "Yaptığım şey bu mu?"

"Ne oluyor be? Her şeye bir soruyla cevap vermek zorunda mısın? Sadece benimkine cevap ver."

Bardağı dudaklarına götürerek bir içti. "Elbette Cruz, acele etme."

"Bir şey için acelen mi var?" "Evet, lanet cevabın."

Bir kahkaha daha attı. "İş ilişkilerim hakkında bilgi sahibi olmakta ısrar edeceksen bu alıngan tavrın üzerinde çalışman gerekecek."

"Ve size bir soru sorulduğunda nasıl yanıt vereceğiniz üzerinde çalışmanız gerekecek."

Bardağı yere bıraktı ve sonunda, "Seni istiyorum Sienna. Bu kadar basit."

"Ve ne? Babam beni kızını istemeye cesaret eden ilk gangsterle evlendirmeye hevesli miydi?"

"Ben senin değerini biliyorum, o da benimkini biliyor. Konuşma bitmiştir."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi odanın içinde gezdirdim. "Ben de daha yeni başladığınızı sanıyordum."

"Buraya gel."

Ona yan gözle baktım. "Hayır."

"Sana bir daha sormayacağım. *Buraya gel.*" "Hayır, ben köpek değilim."

"Hâlâ bir sürtük gibi davrandığın düşünülürse, bu tartışılabilir."

"Ölüm belgemde soyadının imzası bir sürtük gibi davranmazdım. Şimdi sana bağlı olduğum için kaderimden nasıl bu kadar emin olduğumu anlatacağım. Annemin bana son sözü "*kaç*" oldu. Anlamadım ama bana söyleneni yaptım. Koşabildiğim kadar hızlı bir şekilde evimize geri döndüm. Babam beni sana teslim etmeden önce yaşadığım eve. Ondan ayrılmaya dayanamadı. Annem o beton duvarların arkasında yaşıyordu. Ölümünden sonra bile, onun varlığı hala oradaydı. O biliyordu, Cruz. O limuzinde bir bomba olduğunu biliyordu. Benimle olmaması gerekiyordu, okula tek başıma gitmem gerekiyordu." O günü dün gibi hatırlıyordum. Her şey gözlerimin önünde cereyan etmişti.

Bana doğru bir adım attı. Ancak ben elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Benim için öldüğünü bilmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Benim için hayatını verdi. Birimizi öldürene kadar asla durmayacaklarını biliyordu, bu yüzden benim yerime onun ölmesini sağladı. Şimdi tek yapabileceğim onun kaderiyle tanışma sırası bana gelene kadar beklemek. Ne düşünüyorsun, Cruz? Ha?" Meydan okudum. "Başka bir araba bombalaması mı olacak? Bir kez ölümden kaçtım ve ikimiz de ölümün bundan hoşlanmadığını biliyoruz. Bir daha o kadar şanslı olacağımı sanmıyorum."

"Sienna-"

"Yapma. Bana kontrolün dışında olan şeyler için söz vermeye cüret etme. Ben zayıf değilim, kocacığım. Bana sağlayacağın korumayla ilgili saçma yalanlarını duymak istemiyorum. Babamın annemin etrafında gece gündüz onlarca koruması vardı ve annem bizim mülkümüzde öldü. O yüzden seni de mafya hayatını da sikeyim. Bunu ben istemedim. Ben istemedim. Bayan Martinez unvanı, senin ölümün yüzünden geleceğime mal oldu. İstedğin bu, değil mi? *Beni mi?* Bakire kanımı mı?" Elbisemin fermuarını açtım ve ayaklarımın dibinde birikti. "Bunun için ipek bir gecelik giymeme gerek yok." Acımasızca elbisemi ona doğru tekmeledim.

Bu saçmalığı aşmıştım. Hayatımın bazı yönlerini kontrol altında tuttuğum sürece ona istediğini verirdim.

Korseme kalmıştım.

Külot.

Uyluk hizasında

çoraplar. Topuklu.

Gözleri beni içine çekti ve dürtülerim duraksamadı. Aksine, yüzündeki ifade ona gününü gösterme isteğini artırdı. Ondan daha fazla olmasa bile, benim de en az onun kadar güçlü olabileceğimi kanıtlamak.

Yavaşça yatağın kenarına oturdum ve baştan çıkarıcı bir şekilde ortaya doğru ilerledim. Ürkütücü, hipnotize edici yeşil gözleri yüzümden hiç ayrılmadı.

Midem bulandı.

Kalbim düştü.

Bana doğru yürümeye başladığında. Cruz yürümedi, kasıla kasıla yürüdü.

Kararlıydı.

Okunuşu.

Şeytanın her parçasına benziyor.

Ta ki yatağın ayak ucunda, tam karşımda durana kadar. Başını yana eğerek uğursuz bakışlarını benimkilere dikti. Görünüşü şimdi tamamen farklı bir tavır almıştı. Hızlı bir hareketle ayak bileklerimden tuttu ve bedenimi kabaca kendisine doğru sürükledi.

Sessizliğimi bozan kaba kuvvetine hazırlıksız yakalanarak irkildim. Bir saniyeden kısa bir süre içinde bacaklarımı ayırdı ve kabaca kalçalarımı kavradı. Kıçım şimdi yatağın kenarındaydı, beni istediği yere yerleştirdi...

Aleti göbeğime değiyordu.

Göğsüm kabardı. Şehvet ve nefret arasında çok ince bir çizgide yürümeye başlamıştım. Ama geri adım atmayacaktım. Onu kışkırtarak kendimi neye bulaştırdığımı biliyordum. Günün sonunda, onun şeytanlarını sempatisine tercih ederdim. Onun iyiliğini istemedim. Benim gözümde sonsuza dek düşmanım olacaktı.

O bir eş istiyordu, ben de ona bir fahişe verirdim.

"Becer beni Cruz, böylece kanım *La Famiglia*'ya olan sadakatini kanıtlayabilir."

Öne doğru eğilmeden önce bir kaşını kaldırdı. Ağzı dudaklarımdan birkaç santim uzaktayken, "İstediğin bu mu, Sin?" diye mırıldandı.

Başımı daha dik tuttum. "Sanki istemediğimi söylesem senin için fark eder. Yap artık şunu. Benden bir şey daha çal, ama bir saniye bile çılgılık atmazsam ya da merhamet için yalvarmazsam bunun tecavüz olmadığını düşünme. Zayıf yönlerimi asla görmeyeceksin. *Asla*."

Göğsünün derinliklerinden gelen bir hırıltıyla doğrulup pantolonunun fermuarına uzandı. Başımı çevirdim, gözlerimi sıkıca kapattım. Zihinsel olarak kendimi vücuduma yapacağı saldırıya hazırlıyordum. Bildiğim acı

Geliyorum. Çarşafı yumruklayarak alt dudağımı kan tadı gelene kadar ısırdım. Benim için çok kutsal olan bir şeyi daha elimden alıyordu.

Ruhum.

Yaşadığım onca şeyden sonra, o hep benimdi. Elimde kalan tek şeydi. Elllerinde daha fazla kanla sonsuza dek yanacağı cehennemi memnuniyetle karşıladım.

Benimkini.

"Sienna, seninle konuşurken gözlerimin içine bak."

İstemeye istemeye yaptım. Gördüklerim karşısında şaşkına döndüm.

Elinde bir çakı vardı.

"Ne yapıyorsun-"

Kabaca, bıçağı içinde kaydırdı. "Aman Tanrım! Delirdin mi sen?"

Kolunu bedenlerimizin yan tarafına doğru kaldırarak elini hızla yanımızdaki çarşafın üzerine koydu.

"Eğer *La Famiglia* kan istiyorsa, o zaman benim kanımı alacaklar."

Yüksek sesle soludum, benim için yaptığı şey karşısında şok olmuştum. Konuşmak için ağzımı açtım ama telefonu çaldı.

"Ne?" diye kükreyerek cevap verdi. "Evet... mmm hmm... Otuz dakika içinde orada olacağım." Telefonu kapattı, bana tekrar bakmadan önce telefonunu pantolonunun cebine geri koydu.

Yakışıklı yüzünde daha önce hiç görmediğim bir tiksinti ifadesiyle, "Ben bir eş istiyorum, lanet olası bir fahişe değil. Senin rızan olmadan seni asla becermem."

"BEN...BEN...BEN..."

Üzerimden indi ve ben anında onun dokunuşunun yokluğunu hissettim. Sıcaklığını.

Nefretini.

Yoksa bu aşk mıydı?

"Ben pek çok şeyim Sienna. Ama lanet bir tecavüzcü değilim." Yorganı bedenime fırlattı. "Ve bir daha sakın bana öyleymişim gibi davranma. Tabii merhamet dileyene kadar amını ne kadar ıslatabileceğimi sana kanıtlamamı istemiyorsan."

"Cruz, ben-"

Kasıtlı olarak geri , bakışları her anlatıyordu. "İstediğinizi aldınız, Princesa. Gitmem için. Artık tamamen yalnız olacaksın, böylece acınası acıma partine devam edebilirsin."

Her Şey çok hızlı oldu, bir dakika önce oradaydı ve bir dakika sonra hıŖımla ıktı. Kapıyı arkasından çarparak. Ne kadar süre yatakta donmuŖ bir Şekilde yattığımı bilmiyorum. Düğün gecemde ŖmŖ ve terk edilmiŖtim. Kafamın içinde dönüp dururken saatler gemiŖ olabilirdi.

Dualarım oldu. Ben
kazandım.
Gitti.
Ama neden sanki...

Onun yerine ben mi kaybettim?

Bölüm 24

-Cruz-

Üç ay sonra

"Yemin ederim nerede olduğunu bilmiyorum!" diye bağırdı kurbanım, sanki hayatı buna bağılıymış gibi çılgılık atıyordu.

Öyle oldu.

Orospu çocuklarına işkence etmek hiç kolaylaşmadı ve yaptığım şeyin gerçek sadist eyleminden bahsetmiyorum, bunu nasıl yaptığımdan bahsediyorum. Yanımda birkaç adamla gelirdim ama lanet bir silahla yapabileceğim çok şey vardı.

Yaratıcı olmak zorundaydım. Adamlarımdan biri olan Carlo, o bok çuvalını bir sandalyeye bağlarken, ben de birkaç araba aküsünü bağlantı kablolarıyla birbirine bağladım. Seçeneklerim sınırlıydı, onun dükkanındaydık ve bulabildiğim tek şey buydu. Carlo orospu çocuğunun üzerine bir kova su döktükten sonra, yıpranmış bağlantı kablosunun ucunu kullanarak onu şokladım.

Bu, filmlerde gördüğünüz gibi bir şey değildi, bu, suyun içinden geçen yoğun voltaj nedeniyle etini yakıyordu. Metali eritecek kadar sıcaktı. Onu öldürmemek için dikkatli olmalıydım, kalp krizinden ölmeden önce vücudunun herhangi bir yerine dokunmak için belki bir saniyem vardı. Aletinden başladım ve yukarı doğru ilerledim. Kendi dilini yutmasını ya da şokların etkisiyle dişlerinin kırılmasını engelleyen ağzındaki tıkacı söktüm.

"Lütfen! Yemin ederim!" diye bağırdı. "Tek duyduğum İtalya'dan götürüldüğü! Onu nereye götürdüklerini bilmiyorum!"

"Yanlış cevap."

Ağzını tekrar tıkadım ama bu sefer kabloyu tam boğazının üzerine yerleştirdim. Adem elmasının tam üstüne. Ağzı köpürürken vücudu kasıldı, kontrolsüzce titredi.

La Familia, Sienna ve hala Adriana'yı bulmaya çalışmak arasında tükenmenin ötesindeydim. Her gün sanki bir hedef diğerine yol açıyormuş gibi hissediyordum. Azrail gölgelerde gizlenirken her nefesimin son nefesim olabileceğinin tamamen farkındaydım. Sadece varlığını belli etmek için bekliyordu.

Günahlarımın bedelini eninde sonunda ödeyecektim ama umurumda bile değildi. Acıdan, itaatten ve güçten beslenen sadist bir orospu çocuğuna dönüşmüştüm. Birinin kafasına kurşun sıkmak çok kolaydı, kovalamacadan, işkenceden, merhametim için yalvaranlardan zevk alıyordum.

Bende hiç yoktu.

Her lanet dağa tırmandım ve her lanet mağarada kız kardeşimi kaçırان adamları aradım. Her zaman kendime onların hala var olduğunu ve kız kardeşimin henüz en yüksek teklifi verene satılmadığını söylemeye çalıştım.

Evlere baskın

yaptım.

İşletmeler.

Lanet mülklerin üstünde mülkler.

Elimden geldiğince çok bilgi toplayarak sonunda kendi kuyruğumuzu kovalamaktan başka bir yere varamadık. Eğitimli kuduz bir köpek gibi düşmanların kokusunu alıyordum. Puştları konuşturmak için gereken her türlü önlemi aldım.

Tüm bunların en çılgınca yanı, bu acımasız saldırıların neredeyse ev gibi hissettirmesiydi. Mafya olmak, iyi bir insan olmaktan çok daha kolaydı.

Kalbim soğudu. Ruhum

karardı.

Geleceğim hiçbir şekilde vaat edilmedi.

Bu hayat, evimin ön kapısından içeri girdiğimde hiçbir şeyin anlam ifade etmediği noktaya kadar beni mahvetti. Zihnim, artık sahip olduğum hayatlarla birlikte her zaman savaş alanındaydı. Normal hayata yeniden uyum sağlamak yutulması en zor haptı. Günün her saatinde "öldür ya da öldürül" zihniyetini kapatmak çok zordu.

En küçük şeyler bile şiddetli tepki vermemi tetikliyordu. Tek yapmam gereken bir anlık muhakeme hatasıydı ve Glock'um suratınızdaydı. Ari kaçırıldığından beri son altı ay boyunca kanla yaşadım ve nefes aldım, sürekli saldırılarla uğraştım.

Bombal

ar.

Kurşunl

ar.

Düşmanları

öldürdüm.

Adamlarımı

kaybettim.

Yaşadığım uzun şiddet dönemleri psikolojik bir dayak gibiydi. Sürekli şüpheli, gergin ve kolay öfkelenen biriydim. Daha önce sinirlerimin kötü olduğunu düşünüyorsanız, ne yazık ki yanılıyorsunuz. Gece boyunca birkaç kez uyanır, silahımı bulamadığım için çıldırırdım. Sahip olduğum savaş ya da kaç zihniyeti, sadece savaşımaya dönüştü.

Artık benim hayatımdı.

Her zaman diğer ayakkabının düşmesini beklerdim, her zaman tetikte olurum, her zaman göremediğim şeyi öldürmek için beklerdim. Bu girişimlerin hepsi aynı şeyi gerektiriyordu, incelik ve gizlilik benzeri yetenekler. Hiçbir şeyden korkmayan bir grup acımasız orospu çocuğunun başında ben vardım. İnsanoğlunun bildiği en kötü durumları yaratıyor ve daha fazlası için geri geliyordum.

Günlük.

Bu dünyanın bir parçası olmak için insanlığa veda ettim. Hayatta kalabilmemin tek yolu buydu. Zar zor uyuyordum ve uyuduğumda da huzursuz bir uykudaydım. Bunca yıl sonra, babamın neden huzur bulmak için gözlerini yeterince uzun süre kapatamadığını nihayet anladım. Şeytanları ona izin vermiyordu.

Çok fazla can alındı.

Ellerinde çok fazla kan var.

Düşmanlarını gömmedi, sadece onların ruhlarını aldı.

Günler uzundu ve geceler daha da uzundu. Hiçbir zaman evde değildim ve evde olduğumda da lanet olası kaltak karım tam olarak böyleydi. Nasıl mümkün oldu bilmiyorum ama son üç aydır benden hayal çok daha fazla nefret ediyordu.

Sadece varlığım bile onu gecenin içindeki bir kurt gibi boğazıma saldırttı. Tanrım, ona doğru baksam bile ağzı bir karış açılacaktı ve onu susturmak mümkün değildi.

Küfür ediyor.

Nerede olduğumu bilmek istiyordu. Durmadan kavga ettik.

Beni çizdiği o lanet gangsterden başka bir şey olmadığını kendine kanıtlamaya çalıştığı çok açıktı. Eve düzenli olarak kıyafetlerimde başkasının kanıyla gelmemin bir faydası olmadı.

Baş belası İtalyan karımın yaptığı tek şey yemek pişirmektir. Ocağın üzerinde sürekli beni bekleyen bir tabak yemek olurdu. Benim yanımda asla yemek yemezdi. Ancak, akşam yemeği her zaman servis edilirdi.

Çoğu zaman, o uyurken onu izledim. Umutsuzca onun huzurlu, aydınlık çerçevesinden bir çeşit sığınak bulmayı arzuladım

yatağa uzanırdım. Karyolaya en yakın sandalyede oturdum. Ona sarılma arzusuyla savaşıp, vücuduna tekrar tekrar sahip olmak istediğimi söyledim. Tüm gece boyunca onu becermek, sonra fırtınayı tekrar atlatmadan önce onu tutmak.

Ona tapıyorum.

Gelecek günler için onu mahvettiğimin tamamen bilincindeydim ve bunu yaparken umurumda bile değildi. Ama bu yeterli değildi... asla yeterli olmayacaktı. Aramızdaki hiçbir şey yeterli olmayacaktı.

Her geçen gün onu daha çok özliyordum.

Geçen ay boyunca onu evin farklı yerlerinde uyurken bulmaya başladım. Rastgele bir gecede onu kanepeden kaldırdım, kollarımı boynunda hissederek hissetmez kriz geçireceğini düşündüm. Beni şaşırttı ama öyle olmadı. Onu göğsüme yaslardım ve merdivenlerden yatak odamıza taşıdım. Henüz aynı yatakta uyumamıştık ama o gecedan beri onu oraya götürüyordum.

Bu konuda hiç konuşmadık, aslında bahsetmedi bile. Bu konuyu kendi başına açmasına izin vermeye karar verdim. Sienna hakkında çabucak öğrendiğim bir şey varsa, o da bir sorunu varsa bunu dile getirmesiydi. Bekledim ama tek kelime etmedi. Aksini söyleyene kadar onu yatağımıza taşıdım ve uyurken ona göz kulak oldum.

Aramızdaki bağ karanlıktan kaynaklanıyordu ama yine de o benim karanlık hayatımda bir ışık oldu.

Onun dudaklarını.

Onun büyük

kahverengi gözleri. Saf

kalbi.

Onun ruhunu istedim. Benim olmalıydı.

Ona karşı duyduğum hayal kırıklığı, her geçen gün kanıma işleyen öfkeyi daha da artırıyordu.

Önümdeki piç uykuya dalmaya başladı ve beni olmak istediğim yer yerine şimdiki zamana geri sürükledi.

Sienna ile, karımla.

Yüzünü zorla kavradım ve ağzındaki tıkaçı yırttım. "Hayır, hayır, hayır... Bu kadar çabuk ölemezsin." Tereddüt etmedim, kışını hayata döndürmem gerekiyordu, bu yüzden onu diz kapağından vurdum. Bilincini kaybetmiş bir halde sıçradı ve kanlı bir cinayet çığlığı attı.

Onun cinayeti.

"Onu İtalya'dan ne zaman çıkardılar?" Kırmızıdan başka bir şey görmediğim için öfkelen dim.

Parlak.

Öfkeli.

Parlak kırmızı.

"Bir ay! Sanırım bir ay! Tek bildiğim bu! Lütfen! Yemin tüm bildiğim bu!"

"Nereye? Seni pislik! Onu nereye götürdüler?" "Sana bildiğim her şeyi anlattım!"

Son sözünü söylemeye fırsat bulamadan bir kurşun kalçama isabet etti ve beni yere düşürdü.

Düşünecek zaman yoktu.

Nefes alacak zaman yoktu.

Oradan çıkmak için zaman yok.

"Orospu çocuğu," diye kaşlarımı çattım, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde öfke hissediyordum.

Zaman aniden yavaşlamak için o anı seçmiş gibiydi. Devam eden her şey ağır çekimdeydi.

Sarsıldım, silahımı doğrudan sorumlu kişiye doğrulttum ve kışlarına ateş ederek yere serdim.

Bang!

Alnına sıktığım tek bir kurşunla beynini . Elde ettiğim bir başka çalıntı hayat üzerine düşünecek vaktim . Hemen midem bulandı. Ölümlülüğümün son parçası da göz göre göre elimden alınmıştı.

İlk defa genç bir kadını öldürdüm.

Bölüm 25

-Cruz-

"Hayıııııııı!" diye bağırdı kurbanım. "Karım! Lanet olası karım!"

"Kahretsin!" Carlo panikledi ve bakışlarını bana çevirdi. "Onu görmedim patron. Yemin ederim-"

Silahımı kaldırıp, sıradaki adamı indirdim. Göğsüne isabet eden bir kurşun vücudunun geriye doğru fırlamasına neden oldu. "Bu altımı korumadığın için."

"Efendim, üzgünüm-"

Kalbine yakın bir kurşun daha. "Saçmalıklarını kendine sakla! O kadın hayatıma mal olabilirdi!"

"Patron-"

Son atış kafasındaydı. Vücudu tek bir yere düştü.

Hata yok.

Bir tane bile yok.

Hayatıyla ödedi.

"Allah kahretsin!" Hayal kırıklıklarımı haykırdım, Carlo benim esas adamım olmak için çok fazlaydı.

"Seni öldüreceğim!" diye tehdit etti düşmanım, yanan ateşime daha da gaz katarak. "Beni duyuyor musun? Seni öldüreceğim-"

Glock'umu bir kez daha kaldırarak onu kalbinden vurdum. Başım çarpıyor, bacağım zonkluyor, lanet olası vicdanım beni canlı canlı yiyordu. Bu lanet dramatiğin ötesindeydim.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde üç kişiyi soğukkanlılıkla öldürdüm. Dükkânın ortasındaki masaya doğru topallayarak, bacağımdaki deliği incelemek için dikkatlice oturdum.

"Tanrı aşkına," diye kendi kendime söylenerek kravatımı çözdüm. Onu turnike olarak kullanarak bacağıma sardım. Kurşun bacağımın yan tarafına isabet etmişti, muhtemelen dikiş atılması gerekiyordu ama şu anda bunun için sabrım yoktu. Çok sinirlenmişim.

Kelimenin tam anlamıyla ateş.

Daha sonra eve gittiğimde bununla ilgilenecektim. O yöne doğru gittiğimi düşünürken telefonum çaldı ve dikkatimi çekti.

"Evet," diye cevap verdim. Bu lanet cihaz hiç durmadan çalışıyordu.

"Benimle bağda buluş," diye emretti Luciano hattın diğer ucundan. "Yirmi dakika," diye karşılık verdim. "Bu pisliği temizleyecek birine ihtiyacım var.

bu çocuğunun dükkanı."

"Adresi mesaj at, birini göndereyim."

Telefonu kapattım ve ona bulunduğum yerin koordinatlarını gönderdim.

Bu benim hayatımdı, bana nerede ve ne zaman ihtiyaç duyulursa duyulsun başka hiçbir şeyin önemi yoktu, karımın bile. La Familia önce gelirdi. Kız kardeşimi bulmak için feda ettiğim şey buydu.

Onun hayatına karşılık benim hayatım.

Tünel görüşü sayesinde arabama ulaştım ve içeri girdim. Orta konsolu açarak, bu gibi durumlar için sakladığım birkaç ağır kesici hapyı aldım ve motoru çalıştırmadan önce su içmeden hepsini yuttum. Direksiyonu sola kırarak, bulunduğum yoldan yasadışı bir U dönüşü yaptım ve Luciano'nun Sicilya'daki en iyi şarap imalathanelerinden birinin bulunduğu endüstriyel depoya doğru sürdüm.

El Capo'nun adının geçtiği hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığını çabucak öğrendim. Adının besin zincirinin en tepesinde kalmasını sağlamak için neyi ya da kimi öldürmek zorunda kalırsa kalsın, paranın satın alabileceği en iyisiydi. Bir numara olarak kalma konusundaki azmine hayran kaldım.

Bu da beni bu noktaya getirdi.

Hiçliğin ortasındaki تنها üzüm bağına vardığımda arabamı park ettim ve içeri girdim. Bok gibi karanlıktı ve önümü zar zor görebiliyordum ama tesisin açık alanına adımımı attığımda spot ışıkları hemen yandı. Görüşümü kör ediyordu.

Elimi gözlerime götürerek, "El Capo, burada mısınız?" diye bağırdım.

Birkaç saniye içinde, deponun uzak köşesindeki dikdörtgen bir masanın ucunda oturan bir gölge gördüm.

"Papà," diye seslendim, orada tek başına oturan baskın duruşunu hemen tanıdım.

"Otur, Crucifixio."

Tereddütle başımı salladım.

Adriana kaçırıldığından beri babam ve ben ilk kez yalnızdık. Genellikle annemle ya da Lorenzo'yla, bazen de beş aileyle birlikte olurduk. Şimdi daha da kötüydü çünkü evde yaşamıyordum ve

Sienna ile kendi evimiz. *La Familia*'nın düğün hediyesi olarak verdiği üç bin metrekarelik bir çiftlik.

Masaya yaklaştığımda, diğer uçta tam karşısındaki koltuğu işaret etti. Bana masanın başına oturmamı söylemesine şaşırmadığımı söylemek hafif kalırdı.

Bana söyleneni yaptım, ellerimi önüme koydum. Kim bilir ne olacağını tahmin ederek. El Capo'ya babamdan daha çok cevap verdim. Hayatını diriltmiş olmasına rağmen, sürüye liderlik etmiyordu. Hâlâ her karara katılıyordu ama bu anlamda *La Familia*'nın bir parçası değildi. Sadece onların desteğine sahipti.

Mafyadan öylece ayrılamazdınız, bir kere girdiniz mi ömür boyu kalırdınız. Ancak, El Diablo rolü artık aynı değildi. Yaşlıydı, akıllıydı, bedelini ödemişti. Adamlar ona saygı duyuyordu, *nokta*. Artık kimseye kendini kanıtlamak zorunda değildi. Sadece varlığı bile otorite sağlıyordu.

Lafı dolandırmadı, doğrudan korumamız gereken noktaya geldi. "Bacağına ne oldu?"

"Casualty. Yeni bir esas ihtiyacım var."

İnce açıklamamı anlayarak başını salladı. "Karşına oturup bu hayatı senin için istediğimi söyleyecek değilim Cruz. Bu dünyayı senden, annenden ve Ari'den uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım." Durakladı, açıkça Ari'yi düşünüyordu. "Kızım... ama işte buradayız. Kız kardeşini terk ettiğin an ailemizin geleceği sonsuza dek değişti ve şimdi yapabileceğim tek şey seni elimden geldiğince korumak. Ben bu hayatın içine doğdum, benden öncekiler gibi babamın yerini doldurmak benim mirasımdı."

Nereye varacağını bilmeden anlattıklarını dinledim.

"Martinez kanı sadece şiddeti ve intikamı bilir ve ben de mirasınızın gidişatını değiştirmek için sahte bir ölüm düzenledim. Sonunda, ne olursa olsun şeytan kazandı. Belki de yaşadığım yozlaşmış hayat, öldürdüğüm adamlar ve yok ettiğim aileler için bu benim cezamdır." Kızgınlık ve utanca benzeyen bir ifadeyle başını salladı. Bana daha önce hiç göstermediği bir şekilde geçmişiyse meşgul olduğu belliydi.

En hafif tabiriyle kafa karıştırıcıydı.

Neden bana duygularını gösteriyordu?

"Dürüst bir baba olmak istedim," diye gerekçelendirerek düşüncelerimi kırdı. "Onurlu bir koca, sevgisiyle tövbe edebilecek bir adam

ve ailesinin bağıllığı. Yanılmışım. Kaderi değiştiremem. Yaptığım tek şey onu kızdırmak oldu. Günahlarımın bedeli senin bu dünyadaki ruhun oldu ve verdiğim kararlarla yaşamak ve bir gün huzur bulman için dua etmek zorundayım. Yirmi yılı aşkın bir süre boyunca bunu kendim bulmaya çalıştım ama seni cehennemin derinliklerine çekmek için."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, ne hissedeceğimi zar zor biliyordum. Ne kadar çok hayat toplarsam, bir şeyler hissetmek o kadar zorlaşıyordu. Genç bir kadının hayatını çalmak omuzlarıma ağır geliyordu.

Burası erkeklerin dünyasıydı, yüzyıllar boyunca kadınlar ve çocuklar savaştan korunmuştu. Artık bunun bir önemi olmamasından nefret ediyordum.

Adamım

.

Kadın.

Kız.

Oğlan

.

Çocuk

.

Bu mafya hayatında her şey mübahtı.

"Annemin haçını sana vermemem gerektiğini bilmeliydim. Bunun bir koruma olduğunu düşünürdüm, çok geç olana kadar bir lanet olduğunu asla fark etmezdim."

Parmaklarımın arasında tuttum, hiç çıkarmadım.

"Tam bu kirli dünyadan kurtulduğumu düşünürken, sen beni içine çekiyorsun."

Dürüstlüğüne gölge düşürmemek için gerçeği söyledim: "İstediğimi elde ettim. *Senin* gibi olmam an meselesiydi."

"Biliyorum." Başını salladı. "Doğduğun andan beri biliyorum. Bu yüzden seni bundan uzak tutmak için çok uğraştım. Kendi geleceğimi kontrol edemediğim gibi senin geleceğini de kontrol edemem. Yapabileceğim tek şey, bilinmeyen bir hayat yaşamak için ihtiyaç duyduğun desteğe sahip olduğundan emin olmak. Bunu sen seçtin, yani artık bu senin dünyan. Ben cezamı çektim. Uzun zaman önce istifa ettim. Ne ekersen onu biçersin yükünü taşıma sırası sende."

"Anlamıyorum."

Luciano, yanında Gino, bir elinde bıçağa benzeyen bir şey, diğerinde şarap kadehi olduğu halde, sanki bir işaretmiş gibi odaya girdi. Her iki parça da eski, aile yadigarı eşyalar gibi görünüyordu. Bu eserlerin arkasında bir anlam ve tarih vardı. O kadarını biliyordum.

Başını sallayarak ayağa kalkmamı emretti.

Ayağa kalktım.

El Capo önümde durduktan sonra, "Bu hayata geldin ama canlı çıkamayacaksın. Bu aileden ayrılmanın tek yolu gömülmeştir."

Gözlerimi kısımtım.

Sonrasında yaşananlar ancak dini bir deneyim olarak tanımlanabilir. Bir kilisede büyüdüm, ailem bu konuda ısrarcıydı.

Ben daha fazla düşünmeden Luciano etti: "Kendini kanıtladın Crucifixio. Biz esir alırız ve mazeret kabul etmeyiz. Bu öğleden sonrayı tam da istediğimiz gibi idare ettin."

"Bu bir test miydi?"

"Bugün yaşananlar doğru bir seçim yaptığımızı kanıtlıyor. Önce koruyun ve ortadan kaldırın, koşulları daha sonra sorgulayın."

Yine ne diyeceğimi bilemedim ve sessiz kaldım. Böylesi daha iyiydi.

"Ailelerimizin bir araya gelmesinin bir sebebi var. Ben size kanımı verdim," diye itiraf etti Luciano.

Beni gafil avlayarak, yavaş ve kasıtlı bir hareketle keskin bıçağı üst dudağının üzerinden çaprazlamasına kaydırıldı. "Şimdi sen de bana seninkini vereceksin." diye ekledi.

Tepki vermek istememe rağmen, EL Capo bıçağı üst dudağıma da götürürken hareketsiz kaldım. Bir başka hızlı ve ani hareketle, bir uçtan diğerine bir kesik attı.

"Bu bıçağın ve bu kadehin bir parçası oldunuz. Senden önceki birçok adamın listesiyle birlikte." Hızla şarabı içti. Kadehin kenarında kanını bıraktı. "Bu an hakkında asla konuşmayacaksın, bu birliğimizin yazılı olmayan birçok kuralından biridir. Bu kabul törenini mezara kadar taşıyacaksın."

"Neye inisiyasyon?"

Bardağı bana uzattı.

Gözlerim aniden kayınpederimin yanında duran babamla birleşti. Elinde bir aziz kartı vardı, *Pietrelcina'lı Pio*. Acının, ıstırapın ve iyileşmenin koruyucu azizi. İncil dersinde onun hakkında bir şeyler öğrendiğimi hatırlıyordum.

Babam Luciano'nun elindeki bıçağı kaptı, azizi ateşe verdi ve kartı bıçağına kaynakladı. Düşünmek için zaman yoktu, dürtüler, kararlar benim adıma çoktan verilmişti.

El Capo okurken, "Bu aziz nasıl yanarsa, senin ruhun da öyle yanacak. Canlı girersiniz, ölü çıkarsınız. Bu kan artık tek bir aile olduğumuz anlamına geliyor. Silah ve bıçakla yaşarsınız, silah ve bıçakla ölürsünüz. Bebekken vaftiz edildiniz, bunu aileniz yaptı. Ama şimdi, bu kez, mafya kanıyla vaftiz ediliyorsun." Bana kadehi uzattı. "İç bakalım."

Bana söyleneni yaptım. Luciano'nun kanının kaldığı yerden şarabı içtim. İçgüdülerime karşı savaşıarak, babam kızgın bıçağı üst dudağıma doğru kaldırdığında bir santim bile kıpırdamaya cesaret edemedim.

Yanan bıçak ağzıma değdiği anda elimi yumruk yaparak tısladım. Kesiğı aziz adına kanımızla mühürledi.

"Artık bizden birisin," diye haykırdı babam. "Hâlâ hayatta olduğumu açıkladığım gün ölümüm yeniden diriltildi. Bu asla benimle ilgili değildi, Crucifixio. Şeytan senin tarafından diriltildi, oğlum."

O ortaya çıkınca bakışlarımız bir oldu.

"Sen artık El Diablo'sun."

Bölüm 26

-Sienna-

Bir saniye daha.
Dakika.
Saat.
Gündüz ve gece...
Cehennem kadar
yalnız.

Evliliğimizin son üç ayı yavaş ve istikrarlı bir tempoda geçti. Düğün gecemizde beni terk ettiği andan itibaren her anı hissettim. Kendi evimde bir tutsaktım. Hiçbir bağıllık hissetmediğim bir evde. Muhtemelen bunun La Familia'dan bir hediye olduğunu bildiğim içindi.

Sadece bu düşünce bile gözlerimi devirmeme neden oldu. Varlığımın her yönünü bir an bile düşünmeden kontrol ediyorlardı. Şimdi, bu beton duvarların ardında, hayatımdan ne kadar nefret ettiğimi düşünmek için zamanım vardı. Etrafımda güvenlik görevlilerinden oluşan bir cephanelik olmadan hiçbir yere gidemiyordum. Ve o zaman bile uzağa gidemiyordum. Adriana hâlâ bulunamamıştı, bu yüzden onun kaçırılması benim bu devasa malikâneye hapsedilmem anlamına geliyordu.

Bir çiftliğimiz vardı ama
hayvanımız yoktu. Arazimiz vardı
ama ailemiz yoktu.
İsteyebileceğimiz her şey elimizin altında ama aramızda sevgi yok
Biz.

Yaşayan, nefes alan bir kabustu. Dışarı çıkabilmek istiyordum.
ve öldürülme ya da kaçırılma endişesi olmadan tek başıma güneşin tadını çıkarabilirim.

Babam beni kontrol etmek için her gün arardı ve haftada en az bir ya da iki kez ziyaretime gelmeyi ihmal etmezdi. Kendisiyle ilgilenildiği ve endişelenmemem gerektiği konusunda bana sürekli güvence verirdi. Gerçi tam da bunu yapmak için dünya kadar zamanım vardı. Lexi de beni sık sık ziyarete gelirdi, yakınlaşmıştık. Evliliğim hakkında konuşmazdık, çoğunlukla yemek yaparak vakit geçirirdik.

Birbirimizi bu dünyanın gerçekliğinden uzaklaştırmak. O kızını özledi, ben de annemi. Birbirimizde teselli bulduk.

Ancak, asıl özlem duyduğum şey Massimo'ydu, atım. Bu, ona binmeden geçirdiğim en uzun süreydi ve Cruz'a karşı duyduğum nefreti daha da tetikledi. Massimo benim gerçeklikten kaçışımı, mutlu yerimdi. Şiddetin ya da kan dökmenin olmadığı, annemin ya da içine doğduğum hayatın hatıralarının olmadığı yer. Etrafımı kasıp bir dünyada sadece huzur vardı. Tüm hayatım lanet olası cesetlerden oluşan büyük bir yığındı. Cruz ne zaman eve kanlar içinde gelse, bana bu gerçeği hatırlatıyordu.

"Sienna, zavallı kocan! Karılık görevlerini nasıl yerine getirmezsın?" Tiyatro salonunda benimle birlikte oturan Aurora azarladı.

The Real Housewives'ın reality şov maratonunu yapıyorduk ama aslında sadece dedikodu yapıyor ve hasret gideriyorduk. bu yana Diego ile birlikte tüm Avrupa'yı geziyordu ve onu ilk kez görüyor ya da konuşuyordum.

"Aman Tanrım! Şimdi de sen! Aurora, benim tarafımda olman gerekiyordu." "Her zaman ve sonsuza dek senin tarafındayım. Ama... senin ne olduğunu gördün mü?"

kocan nasıl görünüyor? Ona nasıl karşı koyabilirsin? Tam bir aygır."

"Benim zaten bir atım var, başka bir taneye ihtiyacım yok."

"Cruz da muhtemelen öyle asılmıştır."

"Aurora!"

"Ne? Bana numara yapmaya çalışma Sienna. Zirveye çıktığını biliyorum."

Ona yan gözle baktım.

"Ne? Duştayken bile mi?"

Güldüm, değildi. En iyi arkadaşım her zaman her şeyi daha iyi ve son derece eğlenceli hale getirirdi.

"Aurora, o hiç burada değil."

"Oh... Seni görüyorum, kızım. O zaman bunu

düşündün mü?" "Ben öyle bir şey demedim."

"Buna yoktu. Seni tanıyorum Sienna Martinez-" "Vay

canına, bu çok tuhaftı."

"Garip olan neydi?"

"Bana Sienna Martinez dedin."

"Biliyorum, artık senin adın."

"Evet, sanırım. Bilmiyorum, bana böyle seslendiğini duymak çok garipti."

"Belki de kendine daha sık böyle hitap etmeye başlamalısın. Bilirsin işte..."
Koluyla havada bir tur attı. "Ona binerken."

"Aurora!" Ona şakacı bir tokat attım.

"Sienna, bu kadar masumiyet saçmalığı yeter. Buna inanmıyorum. Onu çıplak düşündüğünü biliyorum. Nereden bildiğimi bilmek ister misin?"

"Nasıl?"

"Çünkü şu anda bunu düşünüyorsun! Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum. Ondan nefret ediyor olabilirsin, ama bu ondan etkilendiğin gerçeğini değiştirmez. Etkilenmemek için kör olman gerekir ve o zaman bile kızım, onun sesi... aman Tanrım! Benimle edepsiz konuş, bebeğim!"

"Aman Tanrım." Başımı sallayarak alnıma dokundum. "Seninle ciddi bir konuşma yapamam."

"Bu konuşmanın nesi ciddi değil? Evliliğinizi tamamlamadınız. Zavallı kocan."

"Her neyse. Fahişelerine fazla mesai yaptırıyorum."

"Bunu bilmiyorsun Sienna. Sadece kendi güvensizliğine dayanarak onun yan parçaları olduğunu varsayıyorsun."

"Bu doğru değil."

"O zaman bunu neye ?" "Ailemdeki tüm mafyalara."

"Yani." Omuz silktili. "Belki de farklıdır. Ailesi mutlu bir evliliği varmış gibi görünüyor. Yani, onun için ölü numarası yaptı. Merhaba! İyi bir aile ahlakı, bebeğim."

"Erkeklerin ahlakı yoktur."

"Ama onurları vardır."

Dudağımı ısırđım, haklıydı.

"Bana biraz toprak vermelisin Sienna. O buradayken sürekli kavga ettiğimizi söylediğini biliyorum ama eğer bu doğruysa neden ona yemek hazırlayıp duruyorsun? Belli ki ona karşı bir şeyler hissediyorsun."

Mutluluğu yemek yapmakta buldum, bu bana annemden miras kalan bir özellikti. Ben İtalyan'dım, yaptığımız şey buydu ve bundan keyif alırdık. Ben de çok iyi bir aşçıydım. Çocukluğumda evimde her zaman babam için yemek yapardım. Bu annemin onun için her zaman yaptığı bir şeydi ve zamansız ölümünden sonra bu rolü ben üstlendim. Bir hizmetçimiz, aşçımız ve tam bir personelimiz vardı ama ben evin kadını rolünü oynamaya alışmıştım.

Her akşam yemek pişiriyor, Cruz'a ocakta bir tabak yemek bırakıyordum. Bunu yaptığımın farkında bile değildim çünkü bunu babam için çok uzun zamandır yapıyordum.

Uzun zaman sonra bu doğal bir şey gibi göründü ve rutinimizin bir parçası haline geldi. Uyandığımda lavaboda boş bir tabak bulurdum. Yemek hala ocaktayken eve gelmediğini anlıyordum. Onun için endişelendiğim en uzun günlerdi.

Eğer iyiye.

Yaralı.

Yaşıyor.

Ben sadece bir insandım, endişelenmem gayet doğaldı. En azından kendime böyle söyledim.

"Bilmiyorum. Ben iki kişiye ya da bir ev dolusu amcaya yemek yapmaya alışkınım. Denesem bile bir kişiye nasıl yemek yapacağımı bilemem."

"Sen koca bir yalancısın. Burnunun uzadığını görebiliyorum. Bugün bana söylediğin tüm yalanlar için yarın günah çıkarmaya gitmek zorunda kalacaksın."

İçimi çektim, çok acımasızdı. "İyi, tamam mı? Onun için yemek yapmayı seviyorum," diye ilk kez yüksek sesle ve kendime itiraf ettim. "Bunu söylediğime inanamıyorum."

Alay etti, "Ama neden, eğer ondan nefret ediyorsan? Oh! Biliyorum! Taşaklarını boş tutamadığın için mi karnını tok tutarak bunu telafi ediyorsun?"

Bir kahkaha patlattım ve kanepenin arkasına düştüm. Kendinden memnun bir şekilde gülümsedi.

"Ne derler bilirsin Sienna. Evinde pırzola yiyen bir adam, ne kadar aç olursa olsun fast food sosislilerine razı olmaz."

"Kim demiş bunu?"

"Senin gibi her şeyin yarısına sahip olan bilge kadınlar. Neyse, pisliğe geri dönelim. Başka neler oluyor? Huh?"

"Şey... bir şey var."

"Tanrım, kızım, bütün gün buradaydım. Dökül artık, malları beklerken yaşılanıyorum. Ne?"

"Şey, ne zaman başladığını bilmiyorum ama birkaç haftadır devam ediyor."

Bir parça daha patlamış mısır yedi, tüm dikkati bana odaklanmıştı.

"Bir gece kanepede uyuyakalmışım ve oldukça ağır uyumuş olmalıyım çünkü hareket ettirildiğimi hatırlamıyorum."

"Taşındı mı? Ne demek taşındı?"

"Yatağımda uyurken uyandım."

"Cruz seni etkiledi mi?"

"Evet." diye cevap verdiğimde yüzündeki ifade şaşkınlığa dönüştü.

Bölüm 27

-Sienna-

"Ertesi sabah seninle birlikte mi uyandı?" "Hayır."

"Tamam... Seni yatağa kadar taşıyıp taşımadığını sordun mu?" "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Tekrar olacağını düşünmemiştim."

"Ama oldu mu?"

Başımı salladım.

"Ne zaman?"

"O zamandan beri her gece. Yani, gerçekten eve geldiği zaman."

Nefes nefese kaldı. "Sienna! Sonunda bana bunu söylemek için bütün öğleden sonra bekledin!

Nasıl ?"

Kıkırdadım.

"O zamandan beri seninle yatakta uyandı mı?"

"Hayır, aynı yatakta uyumadık ama..." "Bir ama var mı? Popo seksi gibi mi?"

"Aurora! Hayır!"

"Lanet olsun."

"Sanırım beni uyurken izliyor."

Başını yana eğdi. "Yine mi geldin?" "Evet, garip, değil mi?"

Tek başıma yattığım gecelerde onun varlığını hissettiğime yemin edebilirim. Sık sık uyandığımda sanki yakınımıdaymış ve ben uyurken beni izliyormuş gibi hissederdim. Beni odamıza taşıdığı gecelerde bile, benimle yatağa girmesini bekledim.

Hiç yapmadı.

zaman kapıyı arkasından kapatarak giderdi. Bazen gece yine panik içinde uyanır, yatağın üzerinde dimdik otururdum. Sadece

orada olmayan bir adamın illüzyonuyla yüzüme tokat attı. Bu beni rahatsız etti.

Hem de çok.

"Bunlardan herhangi biri hakkında ona bir söylediniz mi?" "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Sanırım..." "Durmasını istemiyorum" demeden önce bir an düşündüm.

Tekrar nefes aldı, bu sefer daha yüksek sesle.

"Biliyorum, değil mi? Benim neyim var böyle? Ondan nefret ediyorum." "Nefret gerçekten güçlü bir kelime."

"Aurora, biz her zaman kavga ederiz."

O yanımdayken, ki bu nadiren olurdu, kedi köpek gibi kavga ederdik. Kavgayı başlatan hep bendim ama kendime engel olamıyordum. Sinirliydim, terk edilmiş hissediyordum ve her geçen dakika daha da depresifleşiyordum. Kimse kız kardeşinin ne zaman bulunacağını bilmiyordu. Ona ne zaman işlerin nasıl gittiğini sorsam, beni susturuyor ve başından savıyordu. Beni ilgilendirmediğini söylüyordu.

Bu sadece ona olan düşmanlığımı körükledi. "Bu dövüşmek değil Sienna."

"Değil mi?"

"Hayır. Bu lanet olası bir ön sevişme ve sonunda bunu yaptığınız gün, kahretsin! Çok ateşli olacak! Duymak için sabırsızlanıyorum! Senin için çok heyecanlıyım! İlk orgazmınızı yaşayana kadar bekleyin! Ve duyduğumuza göre kocan nasıl kat kat orgazm olacağını biliyormuş."

"Beni rahatsız eden bir başka şey de bu. Bu kadar çok kadınla birlikte olmasından nefret ediyorum. Birçoğunu tanıyorum."

"O bir erkek."

"Biliyorum, ama de... bu beni rahatsız ediyor." "Bunun için onu cezalandırıyor musun?"

"Hayır. Bekle." Havaya baktım. "Öyle ?"

"Sanki onu bir şey için cezalandırıyor gibisiniz. Belki de bunu çözmeniz gerekiyordur. Ancak, Tanrı aşkına, kocanla konuş! Artık evlisin Sienna. Bunu kabullenmeye ve orta yolu bulmaya çalışabilirsin. Onu tanımaya çalış. Arkadaş olun. En iyi evlilikler arkadaşlık olarak başlar. Ona bir şans vermeli ve onu kendinizden uzaklaştırmayı bırakmalısınız, yoksa mutsuz ve yalnız bir hayat yaşamaya devam edersiniz. Tabii o

Babana ya da ona yakın birine ihanet edersen, Cruz'a     r boyu baēlı kalırsın." Baēını salladı, ne demek istediēini anlatmaya çalışıyordu.

"Bu evlilikten kurtulamayacaksın, bu yığın onun karısı olmaya  alışabilirsin. Bu şekilde devam edemezsin, bu saēlıklı deēil. Sadece kendini erken bir mezara g    yorsun ve duygusal olarak konuşuyorum."

Bu evde yaşamak bana zarar vermeye başlamıştı. Tek başıma olmaktan ne kadar nefret ettiēimi hiç fark etmemiştim. Okul, Aurora ya da Massimo gibi dikkatimi daēıtacak şeyler olmadan, etrafımda insanların yokluēunu gerçekten fark ettim. Bir süre sonra kendimi sohbet etmeye ve insanlarla iletişim kurmaya can atarken buldum.

G  nlerimi amaçsızca, belki Cruz'u bulurum umuduyla arazide dolaşarak geçirdim. Belki konuşabiliriz diye, her ne kadar tek yaptıēımız tartışmak gibi görünse de. Onu neredeyse hiç görmüyordum. Günler geçtikçe daha az geliyor, nereye gittiēini ya da ne zaman d  neceēini hiç söylemiyordu.

Haklı olduēunu bildiēim için hırıltılı bir nefes aldım. "Aşka inanıp inanmadıēımı bilmiyorum Aurora."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Eēer sevgi her şeyin üstesinden gelebilseydi, annem   lmezdi."

"Oh, bebeēim..." Bana sıkıca sarıldı. "Bazen iyi insanların başına kötü şeyler gelir. Bu aşka olan inancını kaybettiēin anlamına gelmez."

"Sevdiēim birini bir daha böyle kaybedemem. İlk seferinde hayatta kalmamın tek nedeni babamın yanında olmak zorunda olmamdı. Kocama bir şey olursa benim yanımda kim olacak?"

"Sienna, kalbimi kırıyorsun. Bana sahip olacaksın. Ve eēer çocuklarınız olursa-"

Kendimi geri çektim. "Hayır, Aurora. Bu dünyaya  ocuk getiremem. Reddediyorum."

"Hayatı yaşamayı bırakamazsınız. Dünya   zerindeki her bir insanın başına boktan şeyler gelme ihtimali var. şu anda dışarıda yürürken bana bir araba çarpabilir. Hayat herkes için zor. İnsanlar her gün   l  yor. Hayatın döngüsü bu. Tanıdıēım en güçlü kadınlardan birisin Sienna Contessa Martinez. Hiç kimseye ya da hiçbir şeye teslim olmuyorsun."

Baēımı salladım, bunu duymaya ihtiya ım vardı. "Seni seviyorum."

"Gördün m  ... aşk o kadar da korkutucu deēil. Eēer izin verirseniz çok güzeldir."

O gittikten sonra günün geri kalanında Aurora'nın söylediklerini düşündüm. Cruz ve benim hiç konuřmadıēımız her şeyi düşündüm. Ne dahil

düğün gecemizde oldu. Tam da tahmin ettiğim gibi, ertesi sabah ben balkonda kahvaltı ederken teyzelerim hışımla süite girdiler. Onlardan habersiz, birkaç metre ötede yine tek başıma oturuyordum. Çarşafı sıyırdılar, sürekli kıkırdıyorlardı. Kocamın ne kadar yakışıklı olduğu ve birlikte nasıl bir gece geçirdiğimizi ancak hayal edebilecekleri hakkında bir şeyler söylediler.

"Ah, genç ve aşık olmak."

Her şey bir alaydı, bir ilişki ve evlilik sahtekârlığıydı. Törenimizden başlayarak. İhtiyacım olan ya da istediğim her şey bu cehennemin kapılarına teslim edildi. Cruz bana iyi bakıldığından emin olsa da, ona hiçbir şeye mal olmayacak tek arzumu asla yerine getirmedi.

Arkadaşlık.

Ona karşı her zaman tam bir sürtük gibi davranırsan neden senin yanında olmak istesin ki Sienna?

En iyi arkadaşımın bir öğleden sonra geçirdiğime inanamıyordum ve şimdi her şeyi sorguluyorum. Özellikle de ona karşı hissettiklerimi. Gerçekten tek istediğim ya da ihtiyacım olan şey, kelimeler konuşulmasa bile bana eşlik etmesiydi.

En iyi kararına rağmen, vücudum hala çoğu gece uyandı. Orada olduğunu, beni uyurken izlediğini düşünerek. Onu orada otururken yakalamak için gözlerimi her açtığımda, orada değildi.

Sanırım izolasyon size gerçekten istediğiniz şeyi hayal ettirebilirdi ve ben hala onu istiyordum. Aynı zamanda, benim yanımdayken ondan nefret ediyordum. Duygularım çok karışık ve karmakarışık.

Tanımak istemediğim bir adamı neden özledim? Yoksa özledim mi?

İşin üzücü tarafı, hayatımda ilk kez kendimi güvende hissediyordum. Onun yanında.

Bu da her şeyden çok kafamı karıştırdı.

Ne oluyor lan?

Ne yaptığımı bilmeden ofisinin önünden geçtim. Oraya girmemem gerektiğinin bilincindeydim ama yine de girdim. Onun alanına adım attığım andan itibaren beklemediğim bir şekilde rahatlardım. Oda anında bir tür memnuniyet sağladı. Güçlü kokusu geniş alanın her yarığına sinmişti.

Neden birden onu özledim?

Onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi düşünürken neden kokusu beni rahatlatıyordu?

Neden? Neden mi? Neden?

Parmaklarımı usulca masasında, sandalyesinde, duvarlarda ve pencerelerde gezdirdim. Odanın ortasındaki siyah deri koltuğuna dokunana kadar kutsal mekânında dolaştım. Aksanlı yastığı burnuma götürerek onun misk kokulu kolonyasını içime çektim. Bir gece önce bu kanepede uyumuş olmalıydı, buram buram onun kokuyordu.

Bana ne oldu bilmiyorum ama uzandım. Onu orada, beni düşünürken hayal ettim. Üzerimdeki battaniyeyi çekiştirerek başımı az önce kokladığım yastığa koydum ve kitabımı okumaya başladım. Düşüncelerime musallat olan duygulardan ve sorulardan kaçıyordum.

Bir aşk hikâyesinin kapıldığımda her zaman olduğu gibi gün hızla geceye döndü. Gözlerim çırpınarak kapanmaya başladı ve kendimden geçtim. Sadece bir kez daha, onun beni izlediğini hayal etmek için.

Ancak bu sefer, ölü uykusundan doğruca ayağa fırlamadım. Bunun yerine, bakışlarım içgüdüsel olarak açıldı.

Panik

yok.

Çılgınlık

yok.

Belirsizlik yok.

Göz göze

geldik... Onunla.

Bölüm 28

-Sienna-

Soru üzerine soru zihnimi parçalıyor, düşüncelerimi neden bu kadar kırık görüldüğüne dair aşağı doğru bir spirale fırlatıyordu.

Saçları sanki kafatasından koparılmaya çalışılmış gibi dağınıktı. Hâlâ takım elbise ceketini giyyordu, muhtemelen düğmeli gömleğindeki kanı örtmeye çalışıyordu. Kan çanağına dönmüş, karanlık, genişlemiş bakışlarıyla bana inatçı duygularla bakıyordu. Bu öğleden sonra Aurora ile konuştuğum tüm güvensizliklerimi pençeliyordu.

Bir an için gözlerimin bana oyun oynadığını düşündüm. Bana daha önce hiç yapmadığı şekilde tüm duygularını gösteriyordu. Bu anın peşini bırakmayı reddettim, aşırı aktif hayal gücümü elimden geldiğince rahatlatmaya çalıştım, sinir bozucu davranışları için nedenler ve bahaneler uydurdum. Tüm bunlar çok bunaltıcı ve kafa karıştırıcıydı.

Benim yattığım kanepeye en yakın koltukta oturuyordu. Vücudu öne doğru sarkmış, dirsekleri dizlerinde, elleri dua eder gibi önündeydi. Ellerinin arasında bir şişe burbon duruyordu. Soğuk tavrının ardında, asla yüksek sesle söylemeyeceği bir şeyle içten içe mücadele ettiğini anlayabiliyordum.

Özellikle *de benim için*.

Gözlerim dudağının üst kısmındaki yanık kesiğe kayar kaymaz anladım.

"Artık de onlardan birisin, değil mi?"

Hareket etmedi.

Gergin değildi.

Tek bir ses bile çıkarmadı.

Sessizliği kulaklarımı sağır edercesine çok şey anlatıyordu.

"Neden?" Bilmek istediğim için sordum. Cevap vermesi için diken üstünde bekliyordum.

beri *La Famiglia*'nın kuruluşu hakkındaki söylentileri duyardım.

Büyükannem bir keresinde bana bunun sadece söylenti olduğunu söylemişti.

bir kocakarı masalındaki kesinlik. Şu ana kadar inanmamıştım. "Ne yaptığını anlıyor musun Cruz? Artık asla gidemezsin.

Her bir parçanıza tamamen sahipler. Damarlarında onların kanı akıyor. Sonsuza dek onlardan birisiniz. Geri dönüşü yok, artık ömür boyu onlara bağlısın. Neden? Lütfen, bana bir açıklama yap. Ruhunu neden böyle isteyerek verdiğini bilmek zorundayım. Ne için?"

"Odaklanmayı kaybettiğim gün, kız kardeşimi kaybettim. Sana çekildim Sienna. Seni ilk gördüğüm andan beri öyleyim. Bundan nefret ediyorum çünkü Adriana'yı savunmasız bıraktı. Bu hatayı ikinci kez yapmayacağım. Ne olursa olsun, onu bulmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Bundan daha fazlası var, bunu gözlerinde görebiliyorum."

"Haklısın. Ben bir Martinez'im. Bu benim kanımda var. Kim olduğum için bahane üretmeyeceğim, *sana* bile."

"Peki ya benim hayatım ne olacak? Şimdi ben de sıkıştım."

"Senin hayatın benim . *Ölüm bizi ayırana kadar*. Bu dünyadan nefret ediyormuş gibi davranabilirsin ama ben gerçeği biliyorum. Bunu senin gözlerinde de görebiliyorum Sienna. Senin kanın da tıpkı benimki gibi. Normal bir çocukluk geçirmedik. *Siktir et normali*. Bu dünyadan nefret ettiğini düşünmenin tek sebebi babanın anneni güvende tutmaması. Annen onun gözetiminde öldü. Bu nefret değil." İnançla konuştu, "Bu korku."

Geri adım atmadım ve daha fazla gerçeği ortaya çıkardım: "İkisi de benim için aynı anlama geliyor."

"Bu doğru mu?" "Evet."

"Saçmalık. Seni uyurken görüyorum. Seni huzur içinde görüyorum. Dışarıda güneşte, havuzda, gül bahçende gülümsediğini görüyorum. Yemek yaparken, yatağını toplarken, koridorda yürürken düğün şarkımızı mırıldandığını duyuyorum. Kitap okurken ya da film izlerken gülüyorsun. Ben. Görüyorum. Seni görüyorum. Sienna Martinez. Benden nefret ediyor olabilirsin ama benden korkmuyorsun... yani evet, ikisi tamamen farklı şeyler."

Ona seslendim, "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Cevabını zaten bildiğiniz aptalca sorular sormayın Princessa."

Bu adamın cesareti!

Kanepeden atladım. "İ Beni izliyorsun!"

İçki şişesini odanın öbür ucuna fırlatarak, yüzü bana birkaç santim kala öne doğru atıldı. Güçlü nasırlı eli, küçük bedenime doğru uzanırken otoritesiyle boğazımı kavradı. Bardak paramparça oldu.

uzak duvara arpdı ve iimin derinliklerinde gümbürdeyen bir çarpma sesi çıkardı. Sanki onunla çarpışan benmişim gibi.

Aramızdaki dinamik her zaman ateş ve buz gibiydi ve çoğu zaman hangimizin hangi tarafta durduğunu bilmiyordum.

"Bana sesini ykseltmemen gerektiğini sana daha kaç kez hatırlatmam gerekiyor? En sabırlı erkek bile seni susturmak için sikini ağzına sokardı!"

Tepkisi beni zerre kadar korkutmadı. Babamın yemeği düzgün hazırlanmadığında masaları devirdiğini görmüştüm.

"Bu bir tehdit mi? Senden korkmuyorum," diye vurguladım daha dik durarak. "Bu çok açık."

Göğsü öfkeyle kabarırken sıcak nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Kavrayışı hafifçe sıkılaştı ve sonra gevşedi. fkesinden ve ani hareketlerinden sağ bacağındaki derme çatma bandajdan kan aktığını fark ettim. Bakışlarım aceleyle pantolonunun kenarındaki yırtığa kaydđ.

"Ne oldu?"

Başını iki yana eğerek boynumu bıraktđ. "Lanet olası kötü bir gün."

Bu üç küçük kelimenin sonuçlarını anlayarak irkildim. Tepkimi kontrol edemeyen bedenim kendiliğinden hareket ederek önünde dizlerimin üzerine kt.

"Ne oluyor lan?" diye homurdandı, cesur hamlem karşısında geri çekilmişti. "Aman Tanrım." Yarasına uzandım. "Vuruldun mu?"

Duygularının daha fazla görülmesine ya da duyulmasına izin vermeyerek kabaca benden uzaklaştı ve kapıya doğru yürüdü.

"Bu seni hiç ."

"Beni mi?" Ayağa kalkıp onun topallayarak odadan çıkışını izlerken tersledim.

Bunu bir saniye daha yapamazdım. İtme ve ekme.

Topyekn savaş.

Son üç ayda bastırılmış bir sürü hayal kırıklığı. Mesafesi.

Kızgınlığı.

Onun anarşik hayatđ benimkine bağlı.

Hiç düşünmeden, saf duygu ve adrenalinle yüksek sesle ve net bir şekilde "Ben senin karınım!" diye bağırdım.

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz olduğu yerde durdu. Az önce söylediğim şeyin önemini fark ederek gözlerim büyüdü. İlk kez ona ne olduğumu itiraf ediyordum.

Kendimi tutamadım ve hızlıca tükürdüm: "Kız kardeşin kaçırıldığı için bana kızgın olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Benimle intikamdan başka bir şey için evlenmek istediğini düşünecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Gerçeği biliyorum! Beni cezalandırmak istedin! Onu terk etmenin benim suçum olduğunu düşünüyorsun! Eğer ben olmasaydım, o hala burada olurdu ve kayıp olmazdı!"

Yanıt yok.

Hiçbir şey.

Bunun ve kayıtsızlığının canı cehenneme.

Sehpadan vazoyu aldım ve ona doğru fırlattım.

Önündeki duvardan cam parçaları fırladı. "Ben de bir şeyler fırlatabilirim!"

Bir tutku ve öfke kasırgası içinde odanın içinde dönerek yoluma çıkan her şeyi yok ettim. Kararlılığım camı taklit ederek milyonlarca parçaya bölündü.

Öfkeyi serbest

bırakmak. Suçluluk

duygusunu.

Ona karşı hissettiklerim.

Zihnimde yer kapmak için çırpınan işkencelere yetişemiyordum. Ayaklarıma dolanan zincirler gibi bana yapışmış, beni onunla birlikte arafta sürüklüyordu. Ofisinin etrafında fırtınalar estirdim, çıplak ayaklarım gittiğim her yerde tepiniyor, ardımda saçmalıklarımızdan oluşan yığınlar bırakıyordum.

"Sienna, yeter!"

"Hayır!"

Ne yapmam gerektiğinin

söylenmesinden nefret ederdim.

Babam tarafından.

La Famiglia.

O.

Beynimin mantıklı kısmı, mantıksız kısmı tarafından rehin alınmıştı. Sesimin duyulmasını isteyerek duygularımın kocam tarafından hissedilmesine izin verdim. Öfkeli bir deli gibi görünmem anlamına gelse bile. Aptalca davrandığı gibi kırılgan küçük bir kız olmadığımı anlaması gerekiyordu.

öyle olduğumu varsaydım. Beni ezip geçmesine ve kendimi savunmamama izin veremezdim.

Her emrine atlayacağımı, istediği zaman oynayabileceği veya azarlayabileceği bir evcil hayvanmışım gibi emirler yağdıracağımı düşündüyse, kaba bir uyanışla karşı karşıyaydı. Her hareketimi dikkatle izliyor, yüzünde tokatlamak istediğim nötr bir ifadeyle baskın duruşuyla orada duruyordu. Ofisini ne kadar mahvedersem, kayıtsızlığı o kadar artıyordu. Soğukkanlılığı soğuktu, kusursuzdu, bir milim bile sallanmıyordu.

Benim meydan okumam, onun bana yaptığım ya da söylediğim hiçbir şeyin gerçekten önemi yokmuş gibi davranması şeklinde ortaya çıktı. Özellikle de içine fırladığım kaosu durduramadığım bu hararetli anda. Hayatlarımız başıma yıkıldı ve ben de duygularımın beni ele geçirmesine izin vererek kargaşa ve düzensizliğe katkıda bulundum.

Masasındaki dosyaları
fırlattım. Duvarlardan
sanat eserlerini kaldırdım.

Uzun ve sert bir hamleyle şöminenin üzerindeki tüm süsleri devirdim. Ayaklarımın altındaki parke zemine çarparak daha fazla enkaza dönüştüler.

"Bana bir şey göstermen için ne yapmam gerekiyor? Herhangi bir şey! Bu -"İşte bu yüzden seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum! Kocamın benden her şeyi sakladığı bir evliliğin içinde olamam. Buna ne hissettiği de dahil!"

Dört güvenlik görevlisi cehennemden fırlamış yarasalar gibi odaya daldı, yoğun bakışlarını önce bana sonra da ona yönelttiler.

"Özür dilerim patron. Düşündük ki-"

"Karım ofisimi yeniden dekore etmeye karar verdi. Buna ne diyorsun tatlım? PMS'in getirdiği evlilik çatışmasını çözmeye mi?"

Ağzım bir karış açık kaldı ve elim masasının üzerinde gördüğüm ilk şeyi kaptı.

"Bunu sen attın," diye alay etti sert bir ses tonuyla. "Ve hayatındaki tüm kırık dökük şeyler için suçlanmaktan bıktım. İnan bana Sienna, o küçük güzel kıçına bunu ödeteceğim. Söz veriyorum."

Bunun neden birdenbire önemli olduğunu anlayamadan geri çekildim. Odada yok ettiğim her şeyin dışında elimde ne vardı?

Gözümün ucuyla bir an kendimi gördüm. "Bu da ne-"

Elimde tuttuğum Şeye bakarken gözyaşlarının eşiğine gelmiştim.
Göreceğimi hiç hayal etmemiştim.

Gelinliğimle çekilmiş bir fotoğrafım.

Bölüm 29

-Sienna-

"Düğün günümüzde perişan görünmediğin tek fotoğrafın bu."

Nefes nefese kalmıştım, göğsüm gittikçe daha hızlı inip kalkıyordu. Kalbim gittikçe daha sert atıyordu. Boynumdaki damar zonkluyor, nemli tenime karşı ağrıyordu. Yapabileceğim başka bir şey yoktu, söyleyebileceğim başka bir şey yoktu. Ne yapacağımı şaşırmıştım.

Kaybolmaktan başka bir şey hissetmiyordum. "Bana ne yapıyorsun?"

Muhafızlara gitmeleri için başıyla işaret etti ve onlar da gittiler. Bir kez daha yalnızdık. Ama bu sefer tüm şeytanlarımız oradaydı. Omuzlarımızda oturmuş, bölmek ve fethetmek için bekliyordlardı.

Cruz bir nefes çekti ve durduğu yerden yaptığım işi inceledi. Başını salladı, hayal kırıklığı etime işledi.

"Bu -" diye eliyle odanın etrafını işaret etti "- her gün, her gün eve geldiğim lanet olası saçmalık. Sana böyle mi davranıyorum, Sin? Kendi evinde sana saygısızlık ediyor muyum? Senin sığınağında? İçeri girip her tarafına sıcıyor muyum? Hayır. Yapmıyorum. Seni sevmeye çalışıyorum Sienna ama sana yakın olmayı o kadar zorlaştırıyorsun ki. Sana kendimi kanıtlamaya çalışmaktan yoruldum. Ben bir aziz değilim, ama sen lanet bir amcık istemiyorsun. Bir erkek istiyorsun. Sana haddini bildirecek birini. Lanet tavrını kontrol altında tut çünkü Tanrı biliyor, ağzın var. Karım olduğunu iddia ediyorsun... o zaman karım gibi davranmaya başla."

Sertçe yutkundum.

Aşk mı? Beni seviyor mu?

"Beni tanı mıyorsun bile. Beni sevmeye çalıştığını söylediğinde sana neden inanayım? Hiç burada değilsin. Benim için ne yapıyorsun, *kocacığım*? Başımın üstündeki bu çatıyı sen almadın. Bu evde, *evimizde* benim için tek bir şey bile satın almadın. Hepsi bize verildi, öylece teslim edildi.

istemeden. Kıyafetlerimi, arabamı, mücevherlerimi. Tanrım, evlilik yüzüğüm bile." Onu havaya kaldırdım. "Onu benim için sen seçmedin. Annemindi. Bu *bizim* evliliğimiz değil Cruz. Hiç istemediğim bir hayatın karbon kopyası."

Çocukluğumun en acı gerçeğini itiraf etmek üzereydim.

"Annemle babamın evliliğini yaşamak istemiyorum. Sürekli kavga ederlerdi. Babam şehit değildi, kendini bileli aldattı, kadınlarla birlikte oldu. Evet, annem onun hayatının aşkıydı. Onun meleği idi ama ona saygı duymazdı. Ne isterse onu yaptı ve ona verdiği hayat için ağzını kapalı tutmasını bekledi."

Dudaklarımdan dökülen her kelimeyi dikkatle dinlerken gözleri donuklaştı. Bunu hiç kimseyle paylaşmamıştım, Aurora'yla bile. Bu benim saklamam gereken bir sırdı ama yine de Cruz'a anlatmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Ailemin yaptığı evlilikten utanıyordum.

Evet, çok fazla sevgi vardı. Ama aynı zamanda çok fazla nefret de vardı. Yaşadığım hayat buydu, her şey öpücük ve mutluluk değildi. Çoğunlukla travma ve yara izleriydi.

"Babamı vücudumdaki her kemikle seviyorum. O her zaman en iyi baba oldu, ama boktan bir kocaydı ve ikisi arasındaki farkı anlamam uzun zaman aldı."

Resme bakarak, devam etmeden önce bakışlarımı kaçırdım. "Annem onu çok sevdi, onun için hayatını verdi ve ölümünden bahsetmiyorum. Asla bu kadar zayıf olmama, aşkın beni istediğim ve hak ettiğim şeyden alıkoymasına izin vermeyeceğim. Şimdi anlıyor musun? Sana mantıklı geliyor mu, yoksa heceleyerek anlatmamı mı istiyorsun?"

"Prenses-"

"Evlilikleri her açıdan çifte standartlıydı. Her hareketini izlemek için evin her yerinde kameralar vardı, ancak nerede olduğunu, kiminle olduğunu, eve ne zaman geleceğini bilemezdi. Tabii eve geliyorsa. Çocukluğuma dair anılarımin büyük bir kısmı onun öfkesine ve çabuk sinirlenmesine dayanıyor. Bir keresinde bir adamın anneme güzel olduğunu söylediğini ve babamın onu yoldan çıkarıp öldüresiye dövdüğünü hatırlıyorum. Arabaya geri bindi ve hiçbir şey olmamış gibi yemeğe gittik. Bu nasıl bir saçmalık böyle?"

"Sienna-"

"Ama en unutulmazı ellerini üzerine koyduğu andı. Annem sert biriydi, onu eş olarak seçmesinin nedenlerinden biri de buydu. O

Bu dünyanın acımasızlığıyla başa çıkabileceğini biliyordu. Ağzımın bozuk olduğunu mu sanıyorsun? Konu babamın sadakatsizliklerine geldiğinde nasıl bir tavır takındığını bilemezsiniz. Bir keresinde babamın arabasını yaktı, sonra da başka bir arabada öldü. Ne ironi, değil mi? Bazen onu susturmanın tek yolu sert bir eldi. Ve inanın bana, babamın da bir eli vardı." Bir an duraksadım, düşüncelerimi toparladım.

"Sanırım bu yüzden tekrar evlenmedi, annem gibi onun saçmalıklarına katlanacak başka bir kadın bulamayacağını biliyordu."

Bana bir adım attı. "Yapma." Adımlarını durdurdum, beni teselli etmek istediğinin farkındaydım ve onun sempatisini kabul etmeye hazır değildim. Bütün bunları ona merhameti için anlatmamıştım. Aksine, onunla açıkça paylaştığım hayatımın geçmişi karşısında kendimi güçsüz hissetmekten nefret ediyordum. Kaybedecek başka bir şeyim olmadığını ama bu dürüst konuşmadan kazanacak çok şeyim olduğunu düşündüm.

"Onları kavga ederken izlemekten nefret ederdim. Bazen ölmek istediğini düşünüyorum. Bu dünyadan tek çıkış yolu buydu. Canlı girersin, ölü çıkarsın, değil mi? Öyle değil mi?" Başımı salladım, aklımdaki yüzlerce anıdan birini uzaklaştırmaya çalıştım. Gözlerimden akmak üzere olan yaşlara hükmediyordum.

"Babam her zaman çok bencil bir adam olmuştur. Bana gelince hariç. Ben onun küçük kıızıydım, gururu ve neşesiydim. Anneme yaptığı gibi bana da gösteriş yapardı. Onun tüm hayatı bizdik. Zehirli bir evlilikti Cruz. Dört ay önce ofisine girip seninle evleneceğimi söyleyene kadar beni hiç ama hiç incitmedi. Hayır, söylemedi. *Emretti*. İlk kez beni, kendi çıkarı için ona yaptığı gibi kullandı. Ondan nefret etmek istemedim ama Tanrı beni affetsin, nefret ettim."

Durmadım, duramazdım. Son gerçeğimi söyledim, "Sende ondan çok şey görüyorum ve bu beni çok korkutuyor. Uzun zaman önce kendime söz verdim, kocamın sadakati ve saygısı pahasına lüks bir hayat yaşamak için diğer tarafa bakan bir eş olmayacağım. Ruhumu hak etmeyen hiç kimseye vermeyeceğim, bu yüzden benden bunu beklemeyi bırakın."

Çenemi yukarı kaldırarak yerimde durdum. "Bunu hak etmelisin. Çünkü ben o kadar değerliyim."

Söylemiştim. Geri dönüş yoktu. Şu anda sıkışıp kalmıştık. Gitmenin tek yolu ilerlemektir.

Birlikte.

Ya da

ayrı.

Bakışlarımız sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca birbirine bağlı kaldı. Odanın bir tarafında o, diğer tarafında ben. Arada benim yüküm. Aramızdaki köprüyü onarmak istiyorsa ona doğru bir adım bile atmazdım, o zaman bunu kendi başına yapmalıydı.

Üç uzun adımda, sanki düşüncelerimi okumuş gibi karşımda duruyordu. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak gözlerimin içine derin derin baktı.

"Öncelikle birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım, olur mu? Her şeyi yanlış anladın, Sin. Benimle evlenmeni sağlayarak seni cezalandırmaya çalışmıyordum. Seni istiyordum. Hâlâ da istiyorum. Seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim. Mezuniyet partinin olduğu gece, o balo salonuna giren bir hediyeydin. Seni izledim ve sonunda bana doğru geldiğinde, sana sahip olmam gerektiğini biliyordum. Altımda, üstümda, yatak odasının içinde ve dışında."

"Yani seks hakkında mı?"

"Ben bir erkeğim. Her zaman seksle ilgilidir. Son üç aydır seninle yaşadığım özdenetim dağları yerinden oynatabilir. Burada olmamayı seçmemin bir başka nedeni. Kalbini istediğim kadar vücudunu da istiyorum. Ruhunu da. Onu da istiyorum. Birçok yönden babana benziyor olabilirim ama ben de kendimim. Annemle babamın evliliği, senin babanla yaşadığın hiç benzemiyor. Güneş annemle doğar ve annemle batar. Babam ona tapıyor, onu ilk gördüğü andan beri tapıyor. Hayatım boyunca onların aşkını duydum, onun ve annemin ağzından. Ben de senin için böyle hissediyorum Sienna. O odaya girdiğini gördüğüm andan itibaren senin oldum."

Parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı.

"O onun kurtuluşu, güvenli yeri, fırtına öncesi sakinliği idi. Bu dünyayla savaşmak için ihtiyaç duyduğu huzur ve sığınak. Ve biliyordum, biliyordum... sen de benim olacaktın."

Hızlı bir hareketle enseme kavradı. Ben daha ne olduğunu anlamadan, yüzümdeki gözyaşlarını öpüp uzaklaştırıyordu. Dudaklarının, dokunuşunun altında kıpırdanana, vücudum onun sıkı tutuşu altında titreyene kadar ağladığımı fark etmemiştim.

"Başka bir adamın sana sahip çıkma düşüncesi bile benim için ne kadar önemli olduğunu anlamamı sağladı. Seni ne kadar istediğimi. Bu kıskançlık değildi, bu ilkel bir açlıktı ve bebeğim, senin için açlıktan ölüyorum."

Daha fazla gözyaşı.

Daha fazla öpücük.

Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.

"Bu eve gelince, burada yaşıyoruz çünkü alışkın olduğun şeylere sahip olmanı istedim. Alyans... Tanrı aşkına, düşündüm... Ne düşündüğümü bilmiyorum. Bu evliliğin bize ait olduğunu hissetmen için gereken buysa, yarın gidip sana yeni bir pırlanta alacağım."

"Cruz." Kendimi çektim. "Konu bu değil-

" "Senin konuşmana izin verdim, şimdi sıra bende."

Ona ters ters baktım ve o da sinsî bir şekilde sırtıttı.

"Kendimi daha erkek hissetmek için seni aldatmama gerek yok

Sienna." Ona inanmaya çalışarak dudağımı ısırđım.

"Ayrıca." Sırtıttı. "Senin çılgın İtalyan kıçın bana kendimi birkaç kadınla evliymişim gibi hissettirmeye yetiyor."

Kıkırdadım, gülümsememi bastırdım.

"Sana ihtiyacın olan ve hak ettiğın şeyi vermek istiyorum, ama sen bana izin vermiyorsun, Sin. Her konuda benimle kavga etmeye niyetlisin. Seni kameralarda kişisel zevkimden başka bir şey için izlemiyorum. Seni izliyorum. Çılgınlık anlarında beni sakinleştiriyor. Gülüşün, kahkahaların, korkunç şarkın... Çoğú gün beni ayakta tutan şey bu."

"Kameralar nerede?"

Sorumu duymazdan geldi. "Sana asla el kaldırmayacağım. Öfkeyle değil. İntikam için değil. O lanet öfkemle bile. Baban ve ben birbirimize çok benziyoruz ama benim yanımdayken sana asıldığı için bir adamı öldüresiye dövmem Sienna. Lanet gözlerinin arasına bir kurşun sıkarım. *Sen benimsin.* Karım olduğunu anlamayanlara bunu kanıtlamak için öldürmem gerekse bile. Soyadın senin korumandır ve eğer biri bunun kutsallığına saygısızlık etmek isterse, o zaman onları lanet olası yaratıcısıyla tanıştıracacağım. Beni ve söylediğim her şeyi anlıyor musun?"

Gözlerinde çok fazla duygu vardı.

Samimi ifadesine inanmak neredeyse zordu.

"Çünkü, Sin," diye ekledi. "Her bir parçama ne kadar sahip olduğunu sana kanıtlamayı her şeyden çok isterim."

Bölüm 30

-Sienna-

"Eğer saçmaladığımı düşünüyorsan, bebeğim, o zaman o resmi at. Benim için fark etmez. Yarın bu odayı temizlerken, masamın üzerinde durduğundan emin olacağım. Yanımda. Ait olduğu yerde."

Beni öpeceğini düşünmüştüm ve çerçeveyi elimden alıp masasına kendisi koyduğunda hayal kırıklığına uğramadım desem yalan olur.

"Tüm bunları söyledikten sonra Sienna, önümüzde duran tek şey *sensin*."

"Efendim," muhafızlardan biri odaya girdi ve kalbimin sıkışmasına neden oldu

Yere kadar.

Şimdi beni terk etmek zorunda kalacaktı ve bu evliliğimizin acımasız gerçeği.

"Sienna, benimle üst kattaki yatak odamızda buluş."

"Yukarı mı geliyorsun?"

"Ben de öyle dedim."

"Sen-"

"Şimdi."

İsteksizce, ona karşı alışkın olduğum asi yaklaşıma karşı savaştım. Tartışmak yerine oradan ayrıldım. İşlerin bundan sonra nereye gideceği konusunda kafam karıştı. Merdivenlere doğru giderken, ecza dolabından ilk yardım çantasını almak için çamaşır odasında durdum. İhtiyacım olanı aldıktan sonra doğruca yatak odamıza gittim. Kıyafetlerimi çıkardım ve duşa girdim. Çaresizce kendime ayıracak birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

Sıcak su harika hissettiriyor, vücudumun üstlendiği stresi eritiyordu. Zaman benden uzaklaşmış olmalıydı, oradan çıkıp ısıtılmalı raftan sıcak bir havlu almadan önce dakikalar bir saate dönüştü. Kurulandım, ipek geceliğimi ve bornozumu giydim. Son anda ıslak saçlarımı başımın üzerinde dağınık bir topuz yapmayı seçtim.

İçeri girdiğimde Cruz yatağın üzerinde baygın yatıyordu. Uyuması gereken yerde uyuması bir yana, odamızda olması bile beni hayrete düşürmüştü.

evlilik yatağımız olacaktı. Yine de yatağın benim tarafımda yattığını görünce eğlenerek orada durdum.

Bu gece bizim için bir ilk daha yaşandı.

Aptal gibi sırtarak, bunu bilerek yaptığını biliyordum. Muhtemelen onu uyandıracağımı ve kim bilir bundan ne çıkacağını düşünüyordu.

"Cruz," diye mırıldandım usulca, elimde ilk yardım çantasıyla yatağın yanında dururken.

"Mmm..."

"Yaranı kontrol etmem gerek."

Uykulu bir şekilde inledi, "Ben iyiyim." "Pantolonunuz kanıyor."

"Biraz kandan kimseye zarar gelmez ama *sen* benim ölümüm olabilirsin."

"Cruz, ben ciddiylim. Ya ayağa kalkarsın ya da üzerine dökeceğim alkol ve peroksit senin işini bitirir."

Gözleri hâlâ kapalıyken sırttı. "Beni soyacak mısın?" "İhtiyacın var mı?"

"Mmm hmm, sonuçta ben yaralı bir adamım." "Biraz kanın kimseye zararı olmaz sanırdım."

"Demek ben konuşurken dinliyorsun. Ben de bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor sanıyordum."

"Hayır, kesinlikle öyle."

Kıkırdadı, kemerini ve pantolonunu çözdü. "Çok zayıfım Sienna. Sanırım sen devralacak ve onları benim için çıkaracaksın."

"Gerçekten bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?"

Bakışlarını açtığında, bakışlarının ardında sadece muziplik vardı. "Hiç silah tuttun mu Sienna?"

Kaşlarımı kaldırdım, bununla nereye varmaya çalıştığını merak ediyordum. Şakalaşmalarımız genellikle her yerdeydi ve bu adamın her yönünü arzulamaya başlamıştım.

İyi bir

şey.

Kötü olan.

Tehlikeli.

Hepsi de çekici özelliklerdi.

"Eğer yapmadıysan," diye ikna etti, yapmadığının tamamen farkındaydı.

"O zaman benim sikim başlamak için iyi bir yer olurdu, ikisinin de dolu ve dokuz inçten uzun olduğunu düşünürsek."

Gözlerim büyüdü.

"Sizi temin ederim ki bir şey yok."

"Yaranı temizlemekten sikini tutmaya nasıl geçtik?" "Tekrar sik de. Ama bu sefer bornozunu aç ki ne olduğunu görebileyim.

oraya sarılmış."

"Dinle, *sik kafalı*, etrafta silah sallamanla ilgili her şeyi biliyorum."

"O zaman her zaman doğru hedefi vurduğumdan nasıl emin olduğumu biliyorsun. Bunu yapmak kolay bir şey değil, ama merhamet dilenmenizi sağlayacak noktayı bulacak kadar yetenekliyim."

"Hangisi daha kötü bilmiyorum, hâlâ bir şeyden mi yoksa diğerinden mi bahsettiğinden emin olamamak."

Kollarını başının arkasına koyarak doğrulup oturdu. Kibirli bir şekilde altındaki yorgana gömüldü.

"Sözleriniz beni rahatsız ediyor. Beni ne sanıyorsunuz? Ben sadece bacağımda delik olan bir adamım."

"Daha çok kafasının içinde."

Kasıklarına doğru başını salladı. "Orada da bir delik var. Ağzına götürüp birkaç kez okşarsan gırtlığından aşağı fişkirir."

Başımı sallayarak kıkırdadım. "Evet, senin de kalbinde bir delik var, değil mi?"

"Hayır bebeğim, olmayan bir şeyde delik olamaz."

Bu anı mahvetmek istemediğim için yorumunu duymazdan geldim. Eğildim, pantolonunun eteğini tuttum ve çekiştirerek çıkarmaya başladım. Ukala şakalarının daha da kötüleşebileceğini düşünmüyordum.

Yanılmışım, çok çabuk öğrenmiştim, bu aramızda süregelen bir tema gibi görünüyordu. Pantolonu kıcını geçer geçmez, aleti serbestçe dışarı fırladı.

"Aman Tanrım." Aniden yere baktım. "Boxer giymiyor musun?"

"Taşaklarım nefes almayı sever. Sorun yok Princessa, sadece merhaba diyor."

Gözlerimi kapattım, kapamak zorundaydım. Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim, sanırım on santim konusunda yalan söylemiyordu. Bu gecenin böyle geçeceğini hayal etmemiştim ama yine de şikâyetçi değildim.

"İlk kez mi sik görüyorsun, Sin?" "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım bana olmadığını söylersen, başka birinin aletini vuracağım."

"Başka biri mi? Daha önce yaptığın gibi mi?"

"Seninle konuşurken gözlerimin içine bak."

Bu karşılaşmayı düşünmeden onun bu sözleri söylediğini bir daha duyamayacaktım. Bu cümleden sonsuza dek nefret edeceğimi sanıyordum, şimdi... onu söylerken ıslanacağım.

"O zaman sikini çarşafırlara göm," diye karşılık verdim, acınası bir şekilde utancımı bastırmaya çalışarak.

"Sienna, sen benim karımsın. Bana sikimi gömmemi söyleyebileceğin tek zaman, onu senin tatlı amcığının içine soktuğum zamandır."

"Aman Tanrım." Yüzüme dokundum.

"Sorun ne bebeğim? Seni azdırıyor muyum?"

"Sadece bacağını düzeltmek istiyorum."

"Yere değil de bana , uyluğumun çoktan dikilmiş olduğunu görürdün. Baban doktorunu aradı."

"Ah... neden öyle söylemedin?"

"Tüm vücudunuzla kızaracak bir tip olup olmadığınızı görmek için dayanamadım. Haklıydım."

"Korkunçsun."

"Ve sen de çok sevimlisin. Önümde masumiyetini izlerken sikim kalktı."

Başımı kaldırıp onunla göz göze geldim.

"Ben o kadar masum değilim."

"Anlıyorum, yani ellerime daha fazla kan bulaşmasını mı istiyorsun?"

"Kimin kanı? Onun mu benim mi?" Blöfümü gerçekten ne kadar görebileceğini görmek için saçma sapan bir şekilde yem attım.

Bu cümle ağızımdan daha yeni çıkmıştı ki, bileklerimi kavradı ve tek bir akıcı hareketle beni üstüne doğru sürükledi.

Tepkisini beklemediğim için çığlık attım. Karnım çırpındı ve kalçalarım sıkıştı. Sert aletini göbeğimde hissettiğimde yüzümü göğsüne saklama dürtüsüne direndim.

"Mmm..." diye inledi, daha önce hiç hissetmediğim her türlü şeyi hissetmemi tetikledi. "Kollarımda kendini çok iyi hissediyorsun."

Dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı ve yemin ederim düşündüm ki... İşte buydu.

Beni tekrar öpeceği ve bedenimin derinliklerinde yarattığı bu acıyı dindireceği an. İlk hamleyi onun yapacağını düşünmüştüm ama . Beni yırtıcı bir bakışla izledi, santim santim

Gözleri beni içine çekti. Orada başka bir şey vardı, parmağımı koyamadığım bir şey.

Şehvet.

Tutku.

Aşk mı?

"Seninle aynen böyle uyumak istiyorum. Vücudunun ağırlığını üzerimde hissetmek istiyorum. Bundan sonra her gün kollarımda seninle uyanmak istiyorum. Sonuç olarak Sin, seni şimdi ve her zaman istiyorum."

"Şimdi beni öpecek misin?" "Eğer

seni öpersem, durmayacağım."

"Kim sana durmanı söylüyor?"

"Vicdanım."

"Oh, sende de onlardan var

mı?" "Sana gelince var."

"Karın olduğumu ve davranmam gerektiğini söylediğini sanıyordum."

"Kollarımda uyumak başlangıç için çok iyi bir yer."

"Beni becermeye ne dersin? Bunu da istediğini

sanıyordum?" "Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?"

"İşe yarıyor mu?"

"Sevişiyorum Sienna," diye sert ve doğrudan bir ses tonuyla dudaklarıma doğru nefes verdi. "Şimdiye kadar yaptığım tek şey bu. Ağızlarda, kıçlarda, amlarda. Ben sevişmem. Hiç sevişmedim. Ben sertim. Sert severim. Saç çekerim, kayış kullanırım, boğarım. Seni benim merhametimde görmek istemenin sikimi çok sertleştiren bir yanı var."

Kayışlar mı? Beni bağlamak gibi mi?

"Kontrol her zaman bende, sen sikime binerken bile. Seni çok sert becermek istiyorum, sadece acı çektiğinden, acı çektiğinden ve daha fazlasını almaya hazır olduğundan emin olmak için. Her şeyimle. Sahip olmadığım kalbimden, senin olmak için sattığım ruhuma, vücudundaki her deliği keşfeden lanet olası sikime kadar. Şu anda seni bu şekilde almamak için içimdeki kısıtlamaları kullanıyorum. Tek bildiğim bu. Ama seninle..." Dilini alt dudağının üzerinde hafifçe gezdirdi. "Daha fazlasını istiyorum. Yarının ne getireceğini bilmiyorum. Hayatımda hiçbir şeyin garantisi yok. Gerekirse son nefesimi vererek seni koruyacağım. Seni talep ediyorum, seni arzuluyorum ve bunlar benim gibi bir adam için korkunç şeyler. Seni hak etmiyorum ama sana değer vereceğim ve asla gitmene izin vermeyeceğim. Ölüm bizi ayırana kadar, Sienna. Sana söz veriyorum."

"Söz mü?"

"Sahip olduğum tek Şey s z md r."

Sonunda usulca ağzımı öptü.

Dudakları yavaŐtı.

 hale.

Ona a ılmam için beni çağırıyor.

Benim bir söylememe gerek kalmadan yaptılar. Dilime sahip olma Şekli vücudumu ateŐler içinde bıraktı. Saatlerce öpüştük, birbirimizin içinde kaybolduk.

Şiddetin olmadığı bir yer. Kan

olmayan.

Nefret yok.

Rahatlatıcıydı.

Güvenli.

Kollarında uyuyakaldım, ancak ertesini sabah yalnız uyandım.

"Cruz." Doğrudum ve yatak odasında onu aramaya başladım. Onu hiçbir yerde bulamadım. Ancak onun yerine yanımda bir hediye duruyordu.

Şöyle bir notla.

Daha iyi bir adam olmak istememi sağlıyorsun.

Bölüm 31

-Sienna-

Turkuaz Tiffany kutusunu açarken duyduğum heyecandan Noel'deyiz sanırsınız. Dün geceki konuşmamıza dayanarak, yeni bir yüzük olacağını düşünmüştüm ama Cruz bir kez daha yanıldığını kanıtladı.

Güneşin altında pırıl pırıl parlayan elmas kaplı at nalı karşısında nefesim kesildi. Nefes kesiciydi. Bunu benim için aldığına inanamıyordum, anlamı çok büyüktü.

Ne zaman almış?

Ne zamandır ondaydı?

Kolyeyi kutudan çıkardım ve aceleyle banyoya girdim. Aynaya bakarken kolyeyi takmak istiyordum. Eşiği hızla geçtikten sonra tamamen durdum. Gözlerim makyaj masasının üzerine yapıştırılmış nota kaydı.

Çok güzel görünüyorsun, Princesa.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi, bunu saklamak mümkün değildi.

Giyin hadi. Gino amca seni oturma odasında bekliyor.

Aynadan notu alıp tezgâhın üzerine koydum, heyecanımı kontrol edemiyordum. Hızla kolyeye sarıldım ve kapıya koşmadan önce yansımadaki kolyeye birkaç saniye hayranlıkla baktım. Gözlerimin önünde Cruz'dan bir not daha vardı.

Eğer bu odadan o gecelikte çıkarsan, pişman olursun. Söz veriyorum.

Otoriter sesinin duvarlarda ve zihnimde yankılandığını duyabiliyordum. Kocamın piçin teki olduğunu inkâr etmek mümkün değildi ve sözünü dinlemezsem nasıl bir ceza vereceğini görmek istiyordum. Buna karşı çıkmaya karar verdim, beni başka nelerin beklediğini öğrenmeye çok hevesliydim. Üzerime bir şort ve atlet geçirip yatak odamızdan dışarı fırladım ve evimizin ortasındaki çift merdivenden aşağı indim. Cruz'un haber verdiği gibi, Gino Amca kanepede oturmuş, elinde bir fincan kahveyle gazete okuyordu.

"Zio Gino!" Adını haykırdım, onu gördüğüme çok sevinmişim. Onu birkaç haftadır görmemiştim.

"*Sienna, sei bellissima. Il matrimonio è d'accordo con te,*" diye selamladı, "Sienna, muhteşem görünüyorsun. Evlilik seninle aynı fikirde."

Kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım. "Seni gördüğüme çok sevindim. Nerelerdeydin? Alışverişe gittiğimden beri beni ziyaret etmedin."

Evden çıkmama izin verilen tek zaman amcamın yanımda olduğu zamandı. Hâlâ babamın sağ ama Cruz hiçbir muhafıza ona güvendiği kadar güvenmiyordu. Babamın hiçbir sorunu yoktu, o da aynı şekilde hissediyordu. Etrafımızda her zaman bir muhafız cephaneliği vardı ama Gino Amca sürünün başındaydı. Adamlar onun her emrini dinlerdi.

Kolundan tutarak kapıya doğru yürümeye başladık. "Nereye gidiyoruz?"

"Eğer sana söylersem, kocan beni öldürür." "O böyle bir şey yapmaz."

Güldü ve adımlarımı malikânemizdeki döner kavşağın traverten döşemeleri üzerine park edilmiş golf arabasına doğru yönlendirdi.

"Buna mı giriyoruz?"

"Evet."

Nereye gittiğimiz konusunda kafam karışmış bir şekilde ona baktım. Yüzündeki ifadeden, bu sürprizin detaylarını öğrenmek için hiç umut olmadığını anladım. Arabayı sürerken yanında oturarak endişeyle bekledim. İlk defa mülkümüzün etrafında bir tur atıyordum. Ağzına kadar güvenlikle dolu çok büyük bir araziye sahip olduğumuzu biliyordum, yine de gerçekten ne kadar çok araziye sahip olduğumuzu ve arazilerimizi kaç korumanın koruduğunu görmek beni şok etmişti.

Gino Amca radyoyu açtı ve geniş çiftlikte yolumuza devam ederken yumuşak bir enstrümantal dinledik. Sanki her birkaç adımda bir elinde saldırı tüfeği olan, hazır olda bekleyen ve gerekirse bizi canıyla koruyan silahlı bir muhafız varmış gibi hissediyorduk. Soru sorulmuyordu, emir üzerine ölmek için para alıyorlardı. Yüzleri birbirine karışmıştı ve Cruz'a isimlerini sormak için aklıma bir not aldım. Babamın mirasını koruyan adamların çoğunu küçüklüğümünden beri tanıyordum.

Bazı muhafızları tanıdım, bazılarını tanımadım. Babam evimizi korumak için birkaç muhafızını getirtmiş olmalı. Bir an için, evi için yeni bir güvenlik görevlisi tutması beni tedirgin etti. Bu güvensizlikle birlikte

Hayatı boyunca bu dünyada olduğu gerçeğini bilse, kime güvendiğine dikkat ederdi.

Özellikle de hayatıyla.

Arazi tertemizdi, peyzaj gerçeküstüydü. Uçsuz bucaksız yeşilliklerin her biri mükemmeldi. Ağaçlar, çalılar, çimler şimdiye kadar gördüğüm en parlak yeşildi. Arada sıralanmış her türden çiçeğin bir karışımı vardı. Arazinin sonuna, daha da gerisine ulaştığımızda gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Hayır... yapmadı," diye mırıldandım, son yirmi dört saat içinde yüzüncü kez hazırlıksız yakalandığımı hissediyordum.

Gözlerime inanamadım.

"Kocanız bunu sizin için geçen hafta bitirdi. Düğününüze kadar bitirmek istiyordu ama müteahhitlerin ithal mermer ve sütunları teslim etmesi uzun sürdü."

"Aman Tanrım."

Gino Amca körfez arabasını büyük ahşap kapıların önüne park etti. Katedral kemerinin altındaki taşlı yola adım attım. Terli deri, saman, taze çam talaşı, nal ve merhemnin rahatlatıcı kokusu. Bir saniye bile beklemeden özel yapım ahır kapılarını açtım ve kemerlerdeki ve duvarlardaki karmaşık ahşap işçiliği ile en yüksek tonozlu tavanı ortaya çıkardım.

Ayaklarım siyah beton zeminli geniş fuayeye doğru ilerledi. Etrafıma bakarak tam bir daire çizerken çenem düştü.

Renkler.

Süslemeler.

Evden uzakta ferah bir ev hissi.

Bana hiç sormadan isteyebileceğim her şeyi yakaladı.

En zarif ana oturma alanına girdim. Güneş, geniş açık alandaki her pencereden parlıyor, gözlerimin önünde duran devasa at ahırlarını aydınlatıyordu...

Massimo.

Benim Siyah Aygırım.

"Gino Amca! O yapmadı! Massimo!" Ona doğru koşarak bağırdım.

Beni hemen fark etti ve büyük bir telaşa kapıldı. Burun delikleri açıldı, kuyruğunu salladı ve ben yanında durana kadar tekrar tekrar kişnedi.

"Bebeğim! Oğlum benim! Nasılsın?" Yanağımı yumuşak kürküne sürterek yüzünü okşadım. "Seni çok özledim. Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin."

Başı aşağı yukarı sallanırken dudaklarını ısırdı.
Bana sevgisini gösteriyor.

"Seni seviyorum, Massimo. Yemin seni birçok kez görmek istedim.
Lütfen beni affet. Her gün seni düşündüm."

Ne dediğimi anlıyormuş gibi kişnedi, anlıyordu. Aramızda bir bağ vardı.
"Ne zamandır burada?" Tezgâhın dışında duran Gino Amca'ya bu kadar mutlu olduğum için memnun olup olmadığını sordum.

"Kocanız bu sabah onu doğurttu." "Bütün bunları yaptığını bana neden söylemedin?" "Bu benim paylaşabileceğim bir bilgi değildi."
"Yani biliyor muydun? Bunca zamandır?"
"Cruz mimara ahırınızı sizin isteyeceğinizi düşündüğü şekilde tasarlattı.
o."

"Hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum."
Kavga ettiğimiz tüm zamanları düşündüm ve boğazına sarıldım. Olmak en büyük kaltak. Son üç aydır ona bu şekilde davrandığım için utanç duydum. Keşke bana söyleseydi, yardımı olurdu ve muhtemelen çok şeyi değiştirirdi.

"Burası benim hayalimdeki ahır, amca. Nereden bildi?"
Omuz silkti. "Baban bir öğleden sonra sen yokken yatak odana girmesine izin verdi. Cruz seni tanımak istediğini söyledi. Sanırım...öyle yaptı."

Annem öldükten sonra hayatımda olmasını istediğim her şeyi bir araya getirmeye başladım. Benim tezahür kitabımı bulmuş olmalı. Son on yıl boyunca hayalimdeki ahırın kupürlerini kestim. Her şeyden çok sahip olmak istediğim tek şeydi.

Bunu gerçekten gerçekleştirdiği için hayretler içindeydim.
Massimo'ya binmek için sabırsızlanıyordum. Eyeri ve pedi kaptığım gibi atımın sırtına yerleştirdim. Onun ayakları da benim hissettiğim heyecanla tepiniyordu.

"Biliyorum Massimo, ben de heyecanlıyım."
Ucu ağzına soktum ve onun için rahat olduğundan emin oldum. Dizginleri bağladım, güvenli bir sürüş için kafamdaki listeyi kontrol ettim.

"Gino Amca, üstümü değiştirmem için beni eve götürür müsün?" "Gerek yok."

Massimo'nun kabininin yanındaki kapıyı açıp bana başka bir sürpriz sunmasını izledim. Soyunma odası alanı ve boy aynası olan abartılı, büyük boy bir dolap vardı. Yeni kıyafetlerim ve botlarım da dahil olmak üzere tüm binicilik ekipmanlarım raflarda asılıydı.

"Kocam her şeyi düşündü."

Vay canına... Kocam... Ona başka birine böyle dediğime inanamıyorum.

Sabırım kalmadığı için gördüğüm ilk kıyafeti kaptım ve hızla giydim. Beş dakikadan kısa bir süre içinde Massimo'nun sol tarafında durmuş, kendimi yukarı çekmek için ayağımı üzengiye yerleştirmiştim. Ata binmeye alışmak kolaydı, "Bisiklete binmek gibi" deyimi at için de geçerliydi. Hazır olduğumda amcama başıyla işaret ederek ahırın kapısını açtı.

Ağzımla kısa bir klik sesi çıkardım, bu Massimo'nun hareket etme ve hiç zaman geçmemiş gibi yola koyulduk. Sabahın geri kalanını ve öğleden sonrayı arazinin etrafında at sürerek geçirdim, gerçekten ne kadar kutsanmış olduğumun tadını çıkarmak için zaman ayırdım. Kırlarda at sürerek, tırıs giderek ve koşarak, devrilmiş ağaçların üzerinden atlayarak, Doğa Ana'nın sunduğu her şeye hayran kalarak.

Cruz sayesinde günüm tamamlanmıştı. Bunun bana verebileceği en büyük hediye olduğunu düşünmenin ötesinde, bunu benden bu kadar uzun süre sakladığına inanamıyordum. Ona çok kötü davrandım ve ona verdiğim onca boku hak etmemişti.

Yüzümdeki esinti ve tenimdeki güneşle, isteyebileceğim her şey ve daha fazlasıydı. En iyi arkadaşımınla birlikte olmaktan duyduğum mutluluğu kelimelere dökmek çok zordu. Massimo'yu geceyi geçirmesi için bir kenara koyana kadar saatler akıp gitti. Burun buruna, ellerimi yüzünün yanlarına koyarak ona ertesi sabah geri döneceğime ve her şeyi tekrar yapabileceğimize söz verdim.

Tüm bunlar kocam sayesinde

mümkün oldu.

BÖLÜM III

Bölüm 32

-Alejandro Martinez -

New York'un yağmurlu sokaklarında bir kiliseye girdim. Bir ayağım diğerinin önündeydi.

Kasıtlı.

Hesaplandı.

Kesin adımlar.

Sıraların arasındaki koridorda şeytanlarımı geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar takip ettim. Dışarıda kopan fırtınanın etkisiyle elbisemin üzerinden mermer zemine su damlacıkları düştü. Katedralin vitray pencerelerinden aşağı bakan meleklerin yargısını anında hissettim.

İsa Mesih'in kendisi önümde çarmıhta asılıydı. O adam bizim günahlarımız adına ölürken, ben kendi günahlarım adına dirilmiştim. Pencerelerden şimşekler çakıyor, gök gürültüsü gibi ürkütücü bir hava yaratarak Tanrı'nın diyarına geldiğimi haber veriyordu. Sanki vaat ettiği topraklara gelme cüretini gösterdiğim için öfkelenmiş gibiydi.

Işık çakmalarıyla daha fazla flaş yandı ve attığım her adımda yankılanan gümbürtüler duyuldu. Bir suçluluk ve utanç dalgası bedenimden aşağıya doğru aktı, sanki Tanrı bana inatla kutsal su fırlatmıştı. Ruhumu yasaklamış ve beni krallığından uzun zaman önce mahkûm etmişti. İnsanlığımdan geriye ne kaldıysa kurtarmaya çalışmak için utanmadan onun ibadet yerine geliyordum.

Artık bu şekilde devam edemeyeceğime göre tövbe etmem gerekiyordu.

Patika yolun sonuna ulaştığımda kilisenin en önünde ve ortasında durdum ve saygıyla başımı eğdim. Buraya en son geldiğimde annem toprağa verilmişti. Cansız bedeninin görüntüleri o zamandan beri aklımdan çıkmıyordu. Onu hâlâ podyumun yanındaki zarif kırmızı maun tabutun içinde yatarken görebiliyordum. Lexi hayatıma girene kadar, annemin cansız bedeni uzun süre zihnimde gördüğüm tek şeydi.

Vicdanıma günlük bir darbe.

Zihinsel ve fiziksel olarak tükenmiştim, tamamen otomatik pilotta hareket ediyordum. Eğer dinlenmek için durursam, tekrar ayağa kalkamazdım. Adriana kaçırıldığından beri her gece bir ya da iki saatten fazla uyuyamıyordum. Her saniye

onun hayatta kalması için sayıldı. Bu, ailemden bir kadının kaybını ilk yaşayışım değildi. Benim dünyamda Martinez kadınları öldü. Bu yüzden onu her nefesimde korudum. İşlerin bu noktaya gelmemesi için dua ediyordum ama aklımın bir köşesinde eninde sonunda geleceğini biliyordum.

Kader böyle kinciydi.

"Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına," diye fısıldadım ve günah çıkarma kabinine doğru ilerlemeden önce alnımdaki ve göğsümdeki haç işaretini gösterdim.

Birkaç adımda kapıyı açtım ve koyu renkli ahşap dolabın içine girdim. Kapıyı dikkatlice arkamdan kapattım ve banka oturdum.

Rahip gölgelerin arasından, "İyi akşamlar oğlum," diye selam verdi ekranın diğer tarafından.

"Günah işlediğim için beni affet Peder. Son itirafımdan bu yana altmış yıldan fazla zaman geçti."

Ne söyleyeceğimi hatırladığıma inanamadım. Günahlarım beni uzun zaman önce diri diri gömmüştü. Daha da şaşırtıcı olan, katedralin eşiğini geçer geçmez alevler içinde kalmamış olmamdı. Şeytan bir zamanlar melekti ve belki de bu benim kurtarıcı lütfumdu.

"Devam et, oğlum."

"Ailem için öldürdüğüm günden beri kim olduğumdan ve neyi savunduğumdan utanıyorum. Kız kardeşim için. *Amari*. Baba, ben iyi bir adam değilim. Hayatımın büyük bölümünde hiçbir şeyi doğru yapmadım ve her şeyi yanlış yaptım. Ölü halimin diri halimden daha değerli olduğu bir dünyaya doğdum. Gurur şeyler yaptım, görmediğim şeyler gördüm, geri alamayacağım acılara sebep oldum. Karımla tanışana kadar doğru ya da yanlış hiç önemli değildi. Onun için her şeyden vazgeçtim."

"Devam edin."

"İlk kez bir adam öldürdüğümde on dört ve o zamandan beri hiç durmadım."

İtiraf ettiğim şeyden etkilendiğini anlamak için rahibin yüzünü görmeme gerek yoktu. Gerçeği söylemek gerekirse, bu sadece başlangıçtı.

"On sekiz yaşına geldiğimde, affettiğimden daha fazla adam öldürmüştüm. Bazıları bunu hak etti, bazıları etmedi. Adalet her zaman benim elimle sağlandı. Affetmek benim dünyamın bir parçası değil. İşlediğim iğrenç eylemler için kendimi bile affedemiyorum. Ben cehenneme aitim, bu ve sonraki hayat için. Ben

Denedim, Peder. Yirmi yılı aşkın bir süre boyunca dürüst bir adamdım. İyi bir baba ve koca olmak, kızım alınana kadar benim için önemli olan tek şeydi. Yozlaşmış varlığımın en başından beri doğal olarak gelen şeylere geri dönmek çok kolaydı. Bu hayata benden öncekilerin izinden gitmek için getirildim. Ama..." Anılarımı toparlamak için durakladım.

Her zaman olduğum adamın gerçekliği.

"Emirlere uymak istemedim, bu yüzden uymak zorunda kalmadığımdan emin oldum. Beni geçmeye ve bu ahlaksızlığın lideri olarak yerimi almaya çalışan adamları ortadan kaldırdım. Kurttum ya da koyundum, alfa olarak kaldığımdan emin oldum, böylece insanlar ayaklarıma kapanmak zorunda kalacaklardı. Eğer reddederlerse, bunun bedelini kafalarına ya da kalplerine sıktığım bir kurşunla ödüyorlardı. Yapabileceklerimin sınırı yok, baba. Öldürmek için öldürdüm. Zirvede kalmak için. Masum ya da suçlu, bunların hiçbirisi önemli değil. Ya öldürecektim ya da öldürülecektim ve her zaman ilkinizi seçtim."

Eğildim, dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum. Şeytanlarımın ağırlığı beni cehennemin derinliklerine sürüklüyordu.

"Seksen yaşındayım ve ölümü o kadar çok kez kandırdım ki sayısını unuttum. Ta ki ölümün benim gibiler için fazla nazik olduğunu fark edene kadar. Hayatta kalmak, aldığım kayıp ruhlarla yaşamak, işlediğim günahlar için benim cezam. Benim cehennemim bu dünyada, Peder."

Işık başımın üzerine düşerek tüylerin diken diken olmasına ve omurgamdan aşağıya bir ürperti yayılmasına neden oldu.

"Gözümü kırpmadan aileleri yok ettim. Düşmanlarımı sadece bana saygısızlık ettikleri için öldürdüm. Hayatta kalmak için kendimden korkulmasını sağladım ve son birkaç aydır oğlumun da aynısını yapmasını izledim. Tıpkı benim onlarca yıldır yaptığım gibi sürüye liderlik etti. Önderlik ettiği hayatı yaşamak için ihtiyaç duyduğu huzuru bulması için ellerim ve dizlerim üzerinde dua ettim. Ancak Tanrı, ona sırtımı döndüğüm gün dualarımı dinlemeyi bıraktı."

"Tanrı her zaman affeder, evlat. Ama bu seninle başlamalı. Devam et."

Hiç tereddüt etmedim ve asla pişmanlık duymadığım tek günahımı açıkladım: "Babamı öldürdüm."

Sonunda "Devam edin" diyene kadar sessizlik sağır ediciydi.

"Onun canını aldığım için hiç pişmanlık duymuyorum. Annemin idam emrini o verdi. Yaşadığımız hayatın başka bir sonucuymuş gibi göstermeye çalıştı. Öyle değildi. Kollarımda öldüğü gün Tanrı'ya lanet okudum.

Ablam ve ben onun son nefesini verişini izledik. Cenazesi bu kilisedeydi, Peder. O zamandan beri bu duvarların iine ilk kez adım atıyorum."

Törenin anıları zihnimden hızla geçti. Gözlerim onun zamansız ölümünün sabahında olanları hatırladı. Tekrar eden bir film makarası. Arabasını saran kurşunların sesi.

Çığlıklar.

Kan.

Ardından gelen sessizlik.

"Senden nefret ediyorum! Beni duyuyor musun?! Senden nefret ediyorum!" Annemi benden aldığı için yukarıdaki Tanrı'ya haykırdım.

Başımı sallayarak o günün anılarını bir kenara ittim.

"Kız kardeşim annemizin cenazesinden sonra şehri terk etti ama bana hamile olduğunu söylemeden önce değil. İine doğduğumuz dünyayı biliyordu ve ona bir şey olursa devreye girip kızını büyüteceğime dair bana söz verdirdi. Altı yıl sonra, başka bir aile üyesinin öldürölmesini emrettim. Kocası, kayınbiraderim Michael. Onu ilk gördüğüm andan beri ondan nefret ediyordum. İnsanları okuyabilirim, Peder. Ölümü bu şekilde kandırdım. Onu hiç sevmedi, onun için bir ödöldü."

Başka bir yeri ve zamanı düşünerek gözlerimi kapattım.

"Kız kardeşimi karımın annesiyle aldatıyordu ve daha sonra onun yüzünden kendini öldürdü. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Her şeye kendi gözlerimle şahit olmasaydım ben de inanmazdım. Amari, eşimin annesi Sophia'nın en iyi arkadaşıydı. Bir zamanlar Sophia'nın benim için de bir anlamı vardı ama o zayıftı. Benim için ve bu hayat için tamamen yanıştı. Michael'ın ikisini de sevdiğini sanmıyorum. Erkek olmaya çalışan bir korkaktan başka bir şey değildi. Ondandır çıkan en iyi şey karımdı. Uzun lafın kıtası, Sophia'yı Lexi'den hamile bıraktığını öğrenince onu terk etti. İlişkisini ve çocuğunu kız kardeşime itiraf etmezse onu ölümle tehdit ettim. Ona gerçeğı söylemesi için yıllar verdi. Söylemedi..." Başımı salladım ve tekrar derin bir nefes aldım.

"Ben de meseleyi kendi ellerimle hallettim. Uyarımı dikkate alarak, bir araba kazasında öldü. Ama kız kardeşim ve yeğenim onun yanındaydı. Onunla olmamaları gerekiyordu. Yağmur yağıyordu, tıpkı şu anda olduğı gibi," diye alaycı bir nefes verdim. "İnan bana baba, bu ironi benim için kayıp değil."

Üzerimize bir ışık darbesi daha düştü ve sanki günah çıkarma odası itiraf ettiğim şeyle titriyormuş gibi hissettirdi.

"Amari benim yüzümden öldü. Bugün, şu an, tam da şu saniye... hayatım boyunca yaptığım her şey içinde en büyük pişmanlığım o. Onun ölümünü öğrendiğim andan itibaren yaptıklarım beni canlı canlı yedi, ki bu da bir kez daha benim elimden oldu."

Artık hayat, kahkaha ya da sevgi dolu olmadığını hatırlayarak yüzümün kenarından tek bir damla gözyaşı düştü.

Artık hiçbir şeyle dolu değil.

"Hastanenin morgunda cesedini teşhis etmek zorunda kaldığım günü hala hatırlıyorum, sanki şu anda oluyormuş gibi. Onun sıcaklığını, sevgisini, ruhunu hissetmeyi umarak alnından öptüm, ama bunların hiçbirini hissetmedim. Dudaklarımın karşısında dondurucu soğuklukta bir ceset gibiydi. Ona söylediğim son sözler, 'Huzur, seninle ayrılıyorum. Huzurumu sana veriyorum' oldu, cansız bedeninin üzerinde haç işareti yaparken. Onunla birlikte ben de parçalanıp ölmeden önce oradan ayrıldım ve yeğenim Daisy'nin hastane odasına girdim. Çok küçüktü, çok zayıftı, yüzünden bacaklarına kadar her yerini morluklar kaplamıştı. Hastane yatağında bilinci kapalı bir şekilde yatarken her yerde makineler bağlıydı." Tekrar durakladım, kendimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım vardı.

Bunu karımdan başka kimseyle paylaşmamıştım. O gerçeği biliyordu.

Benim meleğim.

"Kalp monitörünün bip sesi ve solunum cihazının ritmik tıslama sesi etrafımda yankılanıyordu. Beni bir çeşit umutla dolduruyordu. Bazen gece geç saatlerde, onları hala duyabiliyorum. Onu hala en sevdiği battaniyeye sarılmış, küçük ve narin bir şekilde görebiliyorum. İlk doğum günü için gönderdiğim battaniye."

Yeğenim için korkunç bir baba figürüydüm. Bunu onun çocuklarıyla telafi etmeye çalıştım, ancak ona yaşattığım onca şey için kendimi affedemedim. Ne kadar zaman geçtiği, ne kadar büyüdüğü önemli değildi. Onu hala sarılmamı ve her şeyin yoluna gireceğini söylememi isteyen o küçük kız gibi hatırlıyordum.

Ona yalan söylemeyi reddettim. Onun yerine, dünyanın acımasız, zalim bir yer olduğunu düşünmesini sağladım.

Affet beni, Daisy. Sadece senin için daha iyisini istedim.

"Hastane yatağının yanına bir sandalye çektim ve oturdum. Bana Amari'ninkini hatırlatan güzel yüzüne baktım. Elini uzattım, kaldırdım ve avucumun içine aldım. Ellerim onunkilere kıyasla o kadar büyüktü ki, hepsini yutmuşlardı. Utanç içinde başımı eğdim.

Daisy'nin kırık, morarmış, parçalanmış bedeni. Hayatımda son kez hıçkırarak ağladım. Kız kardeşime veda etmek, kalbimden ve ruhumdan geriye kalanlara son vedaydı, Baba. Artık içim boştu. Böylesi daha kolaydı. İnsanlığımı kapatmam gerekiyordu. Artık hiçbir şey hissetmek istemiyordum çünkü benim için önemli olan herkes gitmişti. O günden sonra benden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Şeytanı kucakladım. Onunla sadece bir ittifak kurmadım, Peder. *Ben o oldum."*

"Oğlum, Tanrı gizemli yollarla çalışır. Lütfen devam et."

"Varlığını öğrendiğim andan itibaren karıma göz kulak oldum. Onu korudum, ona baktım, benim gibi bir adamın birini sevmesinin mümkün olmadığını düşündüğüm zamanlarda onu sevdim. O benim için savaştı, ben ise daha fazla dayanamayana kadar onu iterek yıllarımı geçirdim. Onunla birlikte olabilmek için elli sekiz yaşındayken ölü numarası yaptım. O benden çok daha gençti, yirmi yaş kadar. İlk çocuğumu elli sekiz yaşındayken doğurdum. Çocuk sahibi olmayı, bu dünyaya masum hayatlar getirmeyi hiç istememiştim. Yine de yaptım. Bir aileye sahip olmak için ölü numarası yaptım. Baba olmak için. Hak etmediğim her şeyi. Yine de aldım. Ben bencil bir adamım, baba. Sadece hayatım bile bunu kanıtlıyor. Yedi ay öncesine kadar, 22 yıldır kimseyi öldürmemiştim. O dünyanın geride kaldığını sanmıştım. İçine doğduğum araftan kurtulduğumu sanmıştım. Ellerimdeki kanın nihayet sahip olduğum tüm ruhlardan temizlendiğini düşünmüştüm. Yanılmışım. Hem de çok yanılmışım."

Başımı salladım, tüm günahlarımın altında ezilmiştim.

"Sevgi beni kurtardı baba, ama sevgi oğlumu, onu korumak için inanılmaz derecede mücadele ettiğim dünyaya mahkûm etti. O benim en kötü kabusumun hayata gelmiş hali. Onu kollarıma aldığım ilk andan beri onda kendimi gördüm. Benim kanım sadece şiddeti bilir ve genlerimin devreye girmesi an meselesiydi. Kızımın kaçırıldığı gece onun ölümünü başlatan şeydi. Onu tutacak bir şey yoktu, kendi seçimlerini yapabilecek yaşıydı. Babasının ve ondan önceki atalarının yanında cehennemde yanmak için. Cruz'u çağırdılar ve sonunda onun ruhu için savaşı kaybettim. "Şimdi buradayım baba, doğru olanı yapmak istiyorum."

"Yapabilirsin, evlat."

"Bunlar tövbe ettiğim günahlarımdır."

"Gerçekten tövbe eden ve kendisine inanan tüm günahkârları bağışlama yetkisini Kilisesine bırakmış olan Rabbimiz İsa Mesih, büyük merhametiyle suçlarınızı bağışlasın. Onun bana verdiği yetkiyle seni tüm günahlarından arındırıyorum."

"Amin."

"Tanrı'ya şükredin, çünkü O iyidir." "O'nun merhameti sonsuza dek sürer."

"Günahların affedildi. Huzur içinde git, oğlum."

"Tanrı'ya şükürler olsun. Bunun için kızım adına daha fazla günah üzereyim."

Haç işareti yaparak, kendi idamım hakkında inançla konuştum...

"Hayatıma mal olsa bile."

Bölüm 33

-Cruz-

"Lanet olası bir intihar görevinde olduğuna ikna oldum. Bir saniye bile bunu anlamayacağımı düşündüysen, beni hafife almışsın demektir."

Sienna'nın mezuniyet partisinde onu gördüğüm andan itibaren bu sikik herifte beni rahatsız eden bir şeyler vardı.

"Adriana Martinez'in kaçırılmasına katılmadan önce onun kim olduğunu biliyor muydunuz? Görüyorsunuz..." Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak öne doğru eğildim. "Düşünce sürecinizi anlamaya çalışıyorum. Yaptıklarının benim intikamımı getirmeyeceğini düşünemediğini hayal bile edemiyorum. Söyle bana Giovanni, nerede o?"

Şehir merkezindeki ofisimdeydik ve özel bir görüşme yapıyorduk. Her zamanki sorgulamalarımındaki gibi bir sandalyeye bağlı olmak yerine ben koltukta otururken o da kanepede oturuyordu. Hakkını etmem gerekiyordu. Adam benim yanımda hiç korkmadığını gösterecek kadar cesurdu. Gerçeğin ve kız kardeşimin kaybolmasında nasıl parmağı olduğunun farkındaydım.

Pislik herif sırtıtmaya cüret etti. "Ünün seni ilerletiyor Martinez. Tam bir şeytan olmuşsun. Son yedi ayda, kız kardeşini bulmaya çalışırken yıllardır kimsenin öldürmediği kadar adam öldürdün. Nedenini anlayabiliyorum gerçi... Ona bakıcılık yapman gerekirken kaçırıldı. Kaçırılmadan önce sadece babanın kaltağı iken bu göreve terfi etmek nasıl bir duygu?" Başını yana eğerek gözlerini bana dikti.

Bekliyorum.

Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Oyun oynuyordu. Kimin yalan söylediğini, kimin rol yaptığını, kimin blöf yaptığını ve kimin saçmaladığını anlamak kolaydı. Bir insanın vücut dili bana her zaman hikâyesini anlatırdı.

Korkmuştu, parmaklarını kucığına hafifçe vurarak kendini belli ediyordu. Gergin bir seğirme hareketi.

"Burada gördüğüm tek sürtük sensin."

"Sadece söylüyorum..." Omuz silktili. "Bu kadar genç biri için oldukça büyük bir başarı."

"Sadece söylüyorum," diye alay ettim küçümseyici bir ses tonuyla. "Senin lanet olası fikrini isteseydim, sorardım."

"I-"

Cevap vermesine fırsat vermeden sehpanın üzerinde duran dosyayı kaptığım gibi kucağına fırlattım.

"Şimdi, kız arkadaşının boğazını kesmeleri için adamlarımı evine göndermeden önce cevaplamanı istediğim bir soru var. O hamile, değil mi?" Bir kaşımı kaldırdım. "Bir taşla iki kuş."

Çenesi sıkıştı.

"Tüm hayatını mahvedebilecek bir ve telefonu açıp tek bir arama yapmaktan çok mutlu olurum. Senin izlediğinden emin olurken, adamlarımın onun vücudundaki her deliği sikmesi için tek bir telefon yeterli. O yüzden sana bir kez daha soracağım. Kız kardeşim nerede?"

Bakışlarını kısarak bana kendini beğenmiş bir bakış attı. Yüz ifadeleri her zaman bir insan hakkında çok şey anlatırdı. Gözler gerçekten de bir insanın ruhuna açılan bir pencereydi. Herhangi bir formdaki enerji, bir bireyin bakışları aracılığıyla iletilirdi. Bu iş kolunda, bu işaretleri aramak en güçlü olanın hayatta kalması anlamına geliyordu.

Daha fazlası

değil. Daha azı

değil.

Etrafında ne kadar uzun süre kalırsam, onun hakkında o kadar çok şey öğreniyordum. Gülümsedim, purom için bir kibrit yakarken ona aldırış etmedim. Onun soluduğu havayı paylaşmak bile midemi bulandırıyor. Birkaç derin nefes çekerek kalın atmosfere birkaç duman halkası üfledim.

"Her şey planlı mıydı? Biliyor muydunuz... Yani, elinizde olsa kendi sakinizi bile bulamazdınız. Başka bir şekilde ifade edeyim, çalıştığım adamlar karımın benim olanı almak için mükemmel bir dikkat dağıtıcı olacağını biliyor muydu?"

"Neden bu kadar üzgünsün anlamıyorum. Elde ettiğin ödüle bak.

Sienna. Onun tatlı bakire amcığı-"

Karım hakkında kötü konuşmasına izin vermeyerek ileri atıldım ve kafasını kavradım. Puromun ucunu sol gözüne doğru fırlattım.

"Ahhhhhh!" diye bağırdı yanağından kan fışkırırken ve yanık et kokusu aramızdaki boşluğu doldururken.

Sonunda geri adım atana kadar kafatasını daha da derine gömdüm. "Seni orospu çocuğu! Gözüm! Lanet olası gözüm!"

"Kalıcı olarak kör olmana bir saniye kaldı. Şimdi bana kız kardeşimin nerede olduğunu söyle!"

"Siktir git!"

Yüksek sesle hırladım, diğer gözüne vurmadan önce kafasını tekrar kavradım.

"Neden elimi kendi pahasına test etmek zorundasın, seni aptal orospu çocuğu!"

"Nerede olduğunu bilmiyorum!"

"Bana yalan söylemek sadece zamanımı boşa harcıyor!"

Başını dizlerinin arasına koyarak soldu. "Göremiyorum! Göremiyorum amina koyayım!"

"Hadi canım! Eğer sorularıma cevap vermezsen bir daha asla nefes alamayacaksın!"

Ellerini yüzünün önünde kenetleyerek, alamadığı havayı almak için soluk soluğa kaldı. Büyülenmiş gözlerle izledim, orospu çocuğuna yardım etmek için bir santim bile kıpırdamadım.

"Son duyduğuma göre onu ilçe dışına götürmüşler. Nereye götürdüler? Bana bir eyalet, bir şehir, bir sokak lazım! Lanet telefonumu açmadan önce bilmek istediklerimi söyle!"

"Hayır! Onu bu işe karıştırma!"

"Zamanımı boşa harcamaya bu kadar hevesli olduğunuza göre, süreci hızlandırmama izin verin." Hiç tereddüt etmeden adamlarımdan birini çağırdım. "Bana Giovanni'nin kız arkadaşını getirin. Hemen!"

"Tamam! Tamam! Tamam!" Beklediğim gibi teslim oldu.

Masum kurbanları kullanmaktan ne kadar nefret etsem de, bu acımasız dünyanın bir parçasıydı. Kim ya da ne olursa olsun, gerekli olan her yolu kullandım. Sevdiklerim her zaman en yüksek yem ya da teminat biçimiydi, bu dünyanın dönmesini sağlayan şey buydu.

"Evet! Her şey planlanmıştı!" diye haykırdı, nefesini tutmaya çalışarak. "Onun nerede olduğunu bilmemem dışında! Tek yapmam gereken o gece partide seni kız kardeşinden uzaklaştırmaktı. Hepsi bu. Onu alacaklarını bilmiyordum. Yemin ederim! Lütfen! Yalvarırım! Adamlarını geri çek!"

Hâlâ telefodayken hırladım, "Kim *onlar*?"

"Emin değilim. Vitale'ye hesap veririm. Ona sorun!"

"Vitale mi? O da kim lan?"

"Kıçını kaldır ve kendin öğren!"

"Kıçımdan çekil? Kıçımdan kalkmak mı?! Kız kardeşim kaçırıldığından beri kıçımın üstüne oturamadım!"

Zihnim düşüncelerle dolup
taştı. Suçluluk duygusuyla.

En sevdiğim insanlara yaşattığım onca şeyden utanarak.

Takım elbise ceketinin önünü kavradım, onu hiç çaba harcamadan kanepeden kaldırdım ve sırtını duvara çarptım. Vücudu sert bir gümbürtüyle sarsıldı ve bir an için nefesi kesildi.

"Seni lanet olası bok parçası!" Puromun ucuyla ona tekrar tekrar saldırarak öfkelen dim.

Göğsünden kollarına, vücudunun temas ettiğim her santimine kadar.

"Lütfen, dur! Yeter artık!"

"Daha başlamadım bile! Cevap ver bana, seni orospu çocuğı!" Vücudunu odanın diğer ucuna fırlattım.

Birkaç boş sandalyeyi devirdi ve sendeleyerek ayağı kalkmadan önce masamın üzerine yuvarlandı. Yüzündeki kanı kolunun tersiyle silen pislik herif, bana birkaç kör yumruk atmaya çalıştı. Onun momentumunu kullanarak havada bir yumruk yakaladım ve vücudunu ofisimin köşesindeki başka bir duvara çarpmak için kıçını döndürdüm. Alçıpanın çatlamasına ve ayaklarımızın altına düşmesine neden oldu.

Hemen gevşek bedenini tutup yüzeye doğru daha sert ittim. Silahımı çıkarıp kafatasının arkasına dayadım.

"Bana bir sebep söyle. Beynini uçurmamam için bana tek bir neden söyle."

"Her şeyi yanlış anladın! Eğer geri çekilmezsen kız kardeşinin ölümüne sebep olacaksın! Beni duyuyor musun? Onun ölümü senin üzerine kalacak!"

Geri çekilerek gitmesine izin verdim. Yere çömelip telefonumu yerden alırken sözlerini zihnimde tekrar tekrar duyuyordum.

"Göze göz, orospu çocuğı." Çağı düğmesine basarak emri verdim. Ne demek istediğimi kanıtlamak için yapmam gerekeni yaptım. "Bir daha düşündüm de, onu bana getirme. Sadece boğazını kes."

"Nooooooooo!"

Silahımı kaldırdım ve kafasını uçurdum. "Onunla işin bittiğinde," dedim telefonda. "Ofisime gel ve bu lanet pislği temizle." Sonsuza dek mahkûm olmuş bir şekilde telefonu kapattım.

Ben kötü bir adamdım, asla başka bir şey olduğumu iddia etmedim.

Kız arkadaşının ne bildiğini kim bilebilir ki, yarım kalmış işleri tamamlamak zorunda kalmak benim ya da onların ailesinin yaşaması anlamına geliyordu. Ölü bedenler konuşamaz ya da intikam alamaz.

Giovanni'nin üstünden geçerek ayrıldım.

El Diablo bir kez bile arkasına bakmadı.

Günler geçtikçe vücudumu daha fazla zorlayarak maksimum düzeyde yoruldum. Sienna dün gece kollarımda uyumasına rağmen bir iki saatten fazla dinlenemedim. O zaman bile diken üstündeydim. En son ne zaman deliksiz uyuduğumu hatırlayamıyordum. Hiçbir zaman uykunun beni ele geçirmesine izin verecek kadar rahatlayamadım.

Kötülere rahat yok.

Bana musallat olan şeytanlar hiç dinlenmedi. Ne kadar yorgun olursam olayım, hemen yanımdaydılar. Kız kardeşimi bulmaya yaklaştıkça geceler daha da . Bir gün diğerine karışıyor, hepsi birbirine karışyordu.

Sahip olduğum tek huzur, önceki gece Sienna ile biraz rahatlamaktı. Gino o sabah ahırını ve Massimo'yu gördüğünde çektiği bir videoyu bana mesaj attı. Onu izlerken bana huzur veren bir şey vardı. Bir odadan diğerine geçerken yüzü aydınlanıyor, onun için hazırladığım tüm sürprizler karşısında şok oluyordu. En değerli varlığını bizimle yaşaması için getirdiğimi gördüğünde yüz ifadesi beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti. Karım ilgiyi çok yoğun tuttu.

Kelimenin tam anlamıyla lanet bir atı kısıkanıyordum.

Otoparka inen asansör yolculuğu boyunca onun vücudunun benimkinin üzerinde nasıl inanılmaz hissettirdiğini düşündüm. Saçlarının kokusunu, teninin hissini, dilinin ağzımın içindeki tadını.

O mükemmeldi.

Benimkini.

Güzelliği ve gülümsemesiyle kendimi sakinleştirmeye çalışarak, asansör çalana kadar ata bindiği videoyu izledim. Zemin kata geldiğimi haber veriyordu. Kapılar açılır açılmaz karşımda dikilen Gino'nun suratıma tokat gibi çarpmasıyla huzurlu zamanım çok uzun sürmedi.

Beni başkasının kanıyla kaplı görmeye alışkındı ama görünüşümü anlayınca gözleri büyüdü. Çok iyi tanıdığım bir ifadeyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Hem de çok tanıdık.

Korku.

"Cruz..."

"Ne?"

"Sienna seni gördü mü?" "Ne zaman?"

"Şu anda." Eliyle işaret etti ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Sienna neden şu anda beni görsün ki, Gino?" "O... Ben... Siktir..."

"Tanrım, kes şunu artık!"

"Onu buraya ben getirdim. Ofisine çıktı. Korumalar geri geldi ve ayrılmaya hazır olduğunda onları arayacağını söyledi. Seninle birlikte olduğu için kahve içmeye gittik."

Öfkeli bir bakışla, "Onu buraya sen mi getirdin?" diye sordum.

"Ahır! İçin sana teşekkür etmek istedi. Bilmiyordum-" "Tanrı aşkına! Nerede o?"

Sinirli bir şekilde başını salladı, yüzündeki tüm kan çekiliyordu.

"Gino. Nerede? Nerede? Nerede?"

"Cruz, eğer seninle değilse..."

Hiçbir şey beni bir sonraki söyleyeceği şeye . Tek bir lanet şey bile.

"O zaman gitti."

Bölüm 34

-Cruz-

"Ne demek gitti?" "Cruz, biz-"

"Gitti mi? *Yoksa* alındı mı?"

Bayılacak gibi görünüyordu ve cevap vermesini beklemedim. Telefonumu kaldırarak ana korumasını aradım.

"Hey, bos-"

keserek, "Nerede o?" diye sordum. "Onu senin ofisinde bıraktık."

"Onu terk mi ettin?"

"Evet, o... uh... o bizden istedi"

"Ne zamandan beri benim lanet karımdan emir alıyorsun?"

"Efendim, düşündüm ki-"

"Sana düşünmen için para vermiyorum. Senin görevin onu korumak!" "Patron, ben... ben-"

"Eğer Sienna'yı beş dakika içinde karşımda göremezsem, iki bacağını da ellerimle kırarım. Beni anladın mı?"

"Ye-"

Telefonu kapattım ve Gino ile göz göze geldik. "Capo'yu aramalıyız."

"bok yersek yiyelim."

"Cruz-"

"Hey!" diye kükredim, sertçe onu işaret ederek. "Onu bulamazsak senin cenazen olacak. Onu sana emanet etmiştim, unuttun mu? Bugün senin sorumluluğundaydı."

Çabucak çenesini kapattı.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Neden hala burada duruyorsun, Gino? Git hadi. Bak. Onun için. Onu."

Hararetle başını salladı ve ben kendimi kaybedip beni hayal kırıklığına uğratan adamlara ne olduğunu ona göstermeden önce yüzümden çekildi. Kafasına bir delik açmamamın tek nedeni Luciano'nun sağ kolu olmasıydı ve eğer kızını bulamazsak bunu kendisi yapacaktı.

Ofisime geri dönemedim, Giovanni'nin saçmalıkları yüzünden hâlâ boktan bir durumdaydı.

Tanrı'yı oynadığım yerde, aslında Şeytan'dım.

Sienna şiddet dolu bir hayatı hak etmiyordu, her zaman omzunun üzerinden bakarak zamanının gelmesini bekliyordu. Mutluluk dolu bir hayat yaşamasını istiyordum, ona sağlamak istediğim bir hayat.

Güvenli.

Tek istediğim onu korumaktı. Üç ay oldu ve ben onu çoktan kaybettim.

Ne gördü? Ne duydu?

Hangi cehenneme gitti?

Kendi sorularıma cevap vermekten korkuyordum. En büyüğü de.

Kaçırıldı mı?

Bu düşünceyi aklım almıyordu. Giovanni'nin sözlerinin kafamdaki diğer belirsizlikler kadar çınlamasına yardımcı olmadı.

"Her şeyi yanlış anladın! Eğer geri çekilmezsen kız kardeşinin ölümüne sebep olacaksın! Duydun mu beni! Onun ölümü senin üzerine kalacak!"

"Gino! Evi kontrol etmeye gidiyorum!"

Arabama atlayarak, belki oraya geri dönmüştür düşüncesiyle evimize geri döndüm. Ona ulaşmak için her yasaı çiğnediğim için kendimi hep başarısız hissettim. Eğer benim yüzümden ona bir şey olursa.

Kız kardeşim ve şimdi de

karım. Bu benim sonum olur.

Şükürler olsun ki eve varmam uzun sürmedi. Arabamı park edip kışımı kaldırarak evimize girdim. "Sienna! Sienna, burada mısın?!"

Evimiz çok büyüktü ve sonraki kırk beş dakika boyunca her yeri aradım. Her yarığı, her köşeyi, her lanet odayı.

Hiçbir şey.

Onu hiçbir yerde bulamadık.

Garaja koştum ve motosikletime atladım, ahırına bu şekilde ulaşmanın daha hızlı olacağına karar verdim. Rüzgâr saçlarımı, yüzümü ve tüm vücudumu yırtarken, içten dışa doğru diri diri yanıyormuş gibi hissediyordum.

Tamamen durduğumda, ahırına koşmadan önce çaresizlik içinde "Sienna!" diye seslendim. Aceleyle içeri girdiğimde panik beni ele geçirmeye başladı.

eşiği geçti. "Sienna!"

O da orada değildi. Sadece atı Massimo.

Bu kadar büyük olduğu için lanet okuyarak arazide dolaştım. Aklıma gelen her yeri aradım ama boş çıktı. Kız kardeşimin kaçırıldığı zamanki anılar gözümün önüne geldi. Kendimi böyle hissettiğimi, bir noktadan diğerine aklımı kaybettiğimi hatırladım. Kız kardeşim kaçırıldığından beri ilk kez korku varlığını hissettirmeye başladı. Kemiklerimin derinliklerine yerleşti.

Oda dönmeye başladı, midem lanet olası yere düştü. Çömelmişim, artık ayakta duramıyordum. Başımı ellerimin arasına gömdüm, hava almak için çırpınıyordum.

Bütün dünyam başıma yıkılıyordu.

Tekrar.

"Lütfen... Tanrım... lütfen bana merhamet et," diye utanmadan dua ettim, hiçbir hoşgörüyü hak etmiyordum.

Sanki yukarıdaki Tanrı dualarıma cevap vermiş gibi, bir yük treni aniden tüm hızıyla bana çarptı.

Telefonu!

Pantolonumdan benimkini çıkardım ve takip cihazımı açarak onunkini buldum. Bir anda ateş aldı.

Parlak.

Kalın.

Hepsi tüketiliyor.

Tanımadığım bir adres çıktı, orada olduğunu gösteriyordu. Bir kez daha, yanımda korumalar olmadan, kıcıımı kaldırıp arabama döndüm. Koltuğa çöküp, gaza basarak garaj yolundan çıktım. Neyle karşılaşacağımdan habersiz, hazırlıklı olmam gerekiyordu ve Gino'yu aradım.

"Onu buldum. 976 Rumeli Yolu'nda buluşalım. En kötü adamlarımızı da getir." Karıma ulaşmaya odaklanmam gerektiği için telefonu kapattım.

Yetmiş zorluyor.

Doksan.

Ferrari'min hız göstergesinde yüz otuz, hayatım buna bağılıymış gibi spor arabanın gücünü test ediyordum. Otoyolda, arka sokaklarda, sola dönerken, sağa dönerken, her kırmızı ışıkta gaza basıyordum. Beşinci vitese geçtiğimde motor aşırı devir yapıyor, araba savruluyordu.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, vücudumu yakıp kavuruyordu. Haşlıyor, kendimi değersiz bir bok parçası gibi hissetmeme neden oluyordu. Endorfinlerim fırladı ve kırıma noktamı tetikledi. Lanet varlığımın her santimini ele geçirdi.

Vites küçülterek Rumeli Caddesi'ne girdim ve neredeyse bir kamyonla çarpışıyordum. Terk edilmiş bir kiliseye benzeyen bir yerin önünde tamamen durduğumda duyulabilen tek ses lastiklerin gıcirtısıydı.

"Ne oluyor lan?"

Silahımı aldım ve arabamdan çıkıp girişe doğru yöneldim. Duyulmamak için çok dikkatli davranıyordum. Bu katedral kapalıysa kimsenin burada olmaması gerekiyordu. Elimde sıkıca tuttuğum silahımla köşeyi döndükten sonra, uzun ve dar patikada hafif adımlarla ilerlerken silahımı doğrudan yere doğrulttum. Eski, yıpranmış binaya yakın durdum.

Bu tür durumlara fark edilmeden girmek akıllıcaydı. Orospu çocuklarını gafil avlamak. Neye uğradıklarını bile anlamadan onları öldürmek. Ya benim ya da onların hayatıydı ve şu anda.

Çizgide Sienna'nınki vardı.

Beni bu yere ve zamana getiren de buydu. Hayatımın sonraki birkaç dakikası ağır çekimde geçti. Kapısı hafif aralık olan kiliseye yaklaştıkça boğazımdaki safra daha da yükseldi.

Kendi tepkilerimin içinde boğuluyordum.

La Familia, kız kardeşim ve şimdi de kendi karım adına kaç adam öldürmüştüm?

Daha fazla dayanamadım. Tüm vücudum aşırı hızlanıyormuş gibi hissediyordum. Aynı anda çok fazla düşünce vardı ve hiçbirini kontrol edemiyordum.

İçeri doğru ilerlerken bir sonsuzluk geçti, oraya yeterince hızlı varamadım. Arka kapıdan içeri adım atarken, silahımı gördüğüm yöne doğrulttum. Tanrı'ya diz çökmüş mum yakan gölgeli bir figüre doğru.

Şeytan arkalarında dururken.

Kapüşonlarını ceketlerinden indirerek döndüler.

Yaşadığım dünyanın gerçekliği, Glock'umu karımın alnının nişanlamama neden oldu.

Bölüm 35

-Cruz-

Rahat bir nefes alırken silahımı yavaşça vücudumun yan tarafına doğru indirdim.

"Tanrı aşkına Sienna. Buraya nasıl geldin?"

"Gino Amca'nın arabasına düz kontak yaptım."

"O zaman nerede?"

"Binanın arkasında. Gözden uzak bir yere sakladım."

"Bana neler yaşattığın hakkında bir fikrin var mı? Umurunda bile mı? Yoksa kendinden başka kimseyi düşünmeyecek kadar şımarık mısın?"

Kocaman gözlerle geri çekildi. Başını salladı, belli ki kırılmıştı. "Neden burada olduğumu sanıyorsun? Benim için değil. Belki de öyle olmalıyım. Bu gece öldürme emri verdiğin o masum hayatlar için buradayım. Beni cehennemine sürükledin ve buna aşk dedin. Seni gördüm. Seni duydum. Neler yapabileceğini bildiğimi sanıyordum ama yanılmışım. Varsaymak bir şey, kendi gözlerimle görmek başka bir şey. Kendi zihnimden geçtiğini duymak. Bu kadar kör olduğuma, senin hayatıma giren her mafyadan farklı olduğunu düşündüğüme inanamıyorum."

"Gerçekler acıdır, bebeğim."

"Seni utanmaz piç! Yoksa katil mi demeliydim? Masum bir kadın! Masum hamile bir kadın! Bunu nasıl yaparsın?!"

"Ben pek çok şeyim Sienna ama sana hiç yalan söylemedim. Bana bok atmak yerine... bana teşekkür etmelisin."

"Teşekkür mü? Tam olarak ne için?"

"Verdiğim her emir sizi güvende tutmak içindir!" İşin bu noktaya gelmesine sinirlenerek bağırdım.

Ne ondan ne de başka birinden saklamaya çalışmadığım yanımı görmesi an meselesiydi. Eğer acımasızca olduğum kişiden hoşlanmıyorsa, buna alışmak zorundaydı. Onun ya da başkası için değişmezdim.

"Günün sonunda ailem her şeyden önce gelir." Ona doğru bir adım attım ve o da geri çekildi. "Ne oldu bebeğim? Şimdi de benden mi korkuyorsun? Dün gece nefes nefese kaldığında, külotunu ıslattığında ve sikimi kuru kuru becerdiğinde benden korkmuyordun!"

Hiç tereddüt etmeden yüzüme bir tokat attı. "Benimle böyle konuşamazsın! Asla!"

Elinin acısını hissederek yüzümün yan tarafına dokundum. Başımı yana eğerek homurdandım ve boynunun köşesindeki saçlarını zorla kavrayıp sertçe geriye doğru çektim.

Ufak tefek bedeninin üzerinde dururken, sıkılmış bir çeneyle, "Eğer bir daha bana elini sürersen, ben-" diye homurdandım.

"Ne yapacaksın? Bana vuracak mısın?" diye ısırıldı, göğsü inip kalkıyordu. "Babam gibi olmadığını söylediğini sanıyordum?"

Onu kendimden uzaklaştırarak gitmesine izin verdim. Hızla arkamı döndüm, kendimi kontrol etmek ve şeytanı dizginlemek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Artık ona sevgiyle bakamıyordum.

Sadece öfke.

"Şimdi dikkatinizi çekebildim mi?"

"Seni ilk gördüğüm andan beri dikkatimi çekiyorsun ama saygımı kaybediyorsun."

"Yani gerçekten bir şeyler hissediyor musun? El Diablo'nun hissedebileceğini sanmazdım."

Gözleriyle tanıştım.

"Aslında," dedi başını daha yukarı kaldırarak. "Gerçek şu ki, bu kiliseye geldim çünkü senin girmeye cüret edemeyeceğin tek yer olduğunu düşündüm. Daha iyi bilmeliydim, hiçbir şeyin kutsallığına saygı duymuyorsun. Tanrı'nın krallığının eşiğinden adımını attığın anda alev almadığına şaşırdım. Burası Tanrı'nın evi. Şeytan burada hoş karşılanmaz."

"Seni her yerde takip ederim. Cehennemden cennete, lanet olası krallığa kadar... Korkmuş küçük bir kız gibi kaçmadan önce bunu düşünmeliydin. Bu gece duydukların ve gördüklerin hoşuna gitmediyse, kocanın ilişkileri hakkında soru sormayı bıraksan iyi olur. Bu kişisel değil Sienna, bu iş. Ama emin ol *karıcığım*, bu akşam kendi işine bakmadığın şeyler, benim ya da babanın bir düşmanının herhangi bir noktada sana yapacaklarının yanında hafif kalır."

Haklı olduğumu bildiği için yüzünü buruşturdu. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

"Sana benden gerçekten nefret etmeni sağlayacak hikâyeler anlatabilirim. Yine de beni daha çok rahatsız eden şey, kendi kocanı bile beceremezken, seni balkon demirine dayayan bir adamın yasını tutuyor olman."

Bana ters ters baktı. "Bir bebeğe hamileydi. Bir bebeğe!"

"Yok artık Sienna. Erkek olduğunda çok geç olacaktı. Kimseye iyi davranarak seni koruyamam. Aşağılanmış bir kadın kadar öfkeli bir şey yoktur. Sen masum hamile bir kadın görüyorsun, ben ise her yerinde intikam yazıyor. Kendin de söyledin, senin hayatın benimkinden daha değerli ve ellerimde kimin kanı olduğu ya da kimin ruhunu üstlenmek zorunda olduğum umurumda değil. Sonsuza dek iblisler tarafından köleleştirildim. Alevler arasında, Cennet'in kapılarından geçecek yaşa gelene kadar yaşamayı sağlayacağım. İkimiz de biliyoruz ki, ben orada olmayacağım. Seni ve ailemi güvende tuttuğum için sonsuza dek cehennemde çürüyeceğim. Ama bu dünyada," diye onayladım sertçe onu işaret ederek. "Sen benim meleğimsin ve senin düşme zamanının geldiğini düşünen herkesi çarmıha gereceğim."

"Bunu nasıl çevirmeye çalıştığının bir önemi yok, masum insanların ölmesinin sebebi olmak istemiyorum. Bir araba bombalamasında ölmem gerektiğini bildiğin halde, bu gece yaptığın şeyi onaylayacağımı düşünmen aklımı başımdan alıyor. Sekiz yaşındaydım! Masum bir çocuktum! Ve annemi benden alan adamlardan intikam almaya çalışmadım!"

"Yapmak zorunda değildin, seni nankör velet! Baban bunu senin için yaptı!"

"Tabii ki yaptı! Çünkü o da tıpkı senin gibi! Masum insanları soğukkanlılıkla öldüren ve eylemlerini tıpkı kendisi gibi olan erkeklerin önyargılı düşüncelerine bağlayarak günahlarını meşrulaştıran lanet bir suçlu! Maça maça de Cruz! Bunların hepsi saçmalık! Aile adına öldürüyorsun çünkü güçten zevk alıyorsun! Kontrol! Bana boyun eğ yoksa! Baba ve oğul adına, hayatında bir kez olsun sorumluluk al! Eğer öyle yapsaydın, kız kardeşin elinden alınmazdı!"

Ateşle oynuyordu. Yanıyordu.

Alev

alev.

Inferno.

Bu sefer içimdeki şeytanı bastırmak mümkün değildi. Bir saniye bile düşünmedim. İki geniş adımda, onun yüzündeydim. Gözleri büyümüştü.

öne fırladım ve elimle boğazını sıkarak onu sunağa doğru ittim. Vücudu eskimiş tahtaya yüksek ve sert bir gümbürtüyle çarptı.

"Cehenneme kadar yolun var Cruz" demeden önce tısladı.

"Nereden geldiğimi sanıyorsun?" diye hırladım. Boynunu sıkıca kavrayarak ısırdım, "Şeytanla dans etmek mi istiyorsun? O zaman benimle birlikte cehennemde yanmaya hazır ol. Sana asla vurmam Sienna, ama benimle senden aşağıdaymışım gibi konuştuğun için seni başka şekillerde cezalandırmayacağımı bir an bile düşünme. Kız kardeşimden bir kez daha , senin için kutsal olan her şey adına yemin ederim, kıymetli atına bunu ödetirim."

Burun delikleri alevlendi. Bunu ona yapmazdım ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Doğduğun günden beri masum canlar alındı ve sen öyle düşünüyorsun diye bu durum değişmeyecek. Sen Sienna Martinez'sin, adın başlı başına ölüm demek. Ne istediğin umurumda değil, Princesa. Ne düşündüğün benim için fark etmez. Seni herkesten koruyacağım! *Ben* hariç! Sen benim karımsın. Haddini bil, Sin, ve eğer bunun gururla yanımda durmak olduğunu anlamazsan, sana memnuniyetle dizlerinin üzerinde bir yer göstereceğim!"

Ağzı bir karış açık kaldı. "Sen gerçek bir erkek gibi davranan kötü bir mafyadan başka bir şey değilsin."

"Hayır, bebeğim." Ağzından birkaç santim uzakta, öne doğru süründüm. "*Ben El Diablo'yum.*"

"Ve. Ben. Nefret ediyorum. Senden. Nefret Ediyorum. Nefret Ediyorum."

Boğazımın derinliklerinden kükreyerek, sözlerini dilimle yuttum. Dudaklarımı onunkilere öylesine büyük bir terk edilmişlik ve arzuyla yapıştırdım ki, boğazının arkasına kolayca ulaştım.

İddia

ediyorum.

Markalaş

ma.

Dilimle ağzını siktim. Benim olanı,

sadece benim olanı alıyordum.

Sienna'nın akli benim saldırımı anladığında beni itmeye çalıştı.

"Bana teslim ol," diye kaşlarımı çattım dudaklarına.

"Asla!"

Göğsümü tekrar tekrar itti. Her itişim bir öncekinden daha güçlüydü. Nefes borusunun etrafındaki tutuşumu daraltarak, onu daha da içine soktum.

sunaktan ayrılmıyordu. Vücudu savaşıyor olabilirdi, ancak dudakları ağızlarımızın çarpıştığı bu günahkâr dansı durduramazdı.

Zorlama.

Çekiş.

Tutku

Dillerimizin her vuruşu araya geliyordu. Ağrıyordu.

Zonklama.

Dudaklarımız birbirleri için yaratılmış gibi hareket ederken, o zihniyle mücadele ediyor, kalbine bedenimi onunkinden uzaklaştırmasını emrediyordu.

Öpüşmemiz çaresizlik doluydu.

Aciliyet.

Tam bir delilik.

Kalp atışlarını duyabiliyor ve nabzının parmaklarımda hızlandığını hissedebiliyordum.

Çıldırıcıydı. Otoriter.

Topyekün bir savaş.

Sarsılarak uzaklaştım ve o da bu kayıp karşısında nefesini tuttu. Göz göze geldiğimizde göğsü neredeyse benimkiyle eşzamanlı olarak inip kalktı.

-Sienna-

Duygularımı kontrol altına almak için derin bir nefes aldım ama işimi hiçbir şekilde kolaylaştırmıyordu.

Bedenim bir şey istiyordu.

Zihnim başka bir şey.

Kalbim tüm bunların neresindeydi?

Ondan nefret ediyordum.

Onu istedim.

Onun yanında kendimi kontrol edememekten nefret ediyordum.

Öpücük, içinde yandığım kutsal su gibi hissettirdi. Kötü bir adamdı, iliklerine kadar şeytandı ama dudakları dudaklarıma değdiği anda *onun olmuştum*. Bu da tam olarak şeytanın anlatmak istediği şeydi. Yaptığı en iyi şey, insanların kendisinin var olmadığını düşünmelerini sağlamaktı.

Aklım, kalbim ve bedenim adına konuşmaya karar verdi ve doğru olduğuna inandığı şeyi tekrarladı: "Sen düşündüğüm adamdan başka bir şey değilsin."

Sen sadece satın alınmış ve başkasının kanıyla kaplanmış pahalı bir takım elbise bir mafyasın."

Kötü niyetli ifadesi genişledi. "Orospu çocuğu!" diye homurdandı.

Kolumdan tutup beni kabaca sıraların arasına fırlatmadan önce gözlerinin buz kesmesini izledim.

"Bu da ne-"

Saniyeler içinde nutkum tutuldu.

O gece en kötü kâbusum ikinci kez gözümün önünde canlandı.

Bölüm 36

-Sienna! Yerde

kal ve kulaklarını kapat!"

Etrafımızda hızla ateş açan kurşunların sesi ilk duyduğum şeydi. Kurşunlar vitray camları parçalıyor ve katedrali çevreleyen duvarlardan sekiyordu.

Cruz hemen harekete geçti ve takım elbisesinin içinden kılıfındaki diğer silahını çıkardı.

"El Diablo'ya bulaştığında," diye tehdit etti, iki Glock'unu da havaya doğrultup hızla ateşe karşılık verdi. "Lanet boynuzları alırsın!"

Mermi kovanları üzerimize düşerken silah sesleri havayı doldurdu. Mermer döşemelere sıçrayıp temeli parçaladılar. Sanki Tanrı, kendisine ihanet eden ve kutsallığı yerine şeytanla ittifakı seçen adamlarla olan bu savaşa kendisini de dahil ediyormuş gibi, gökyüzünden renkli camlar ve enkazlar yağıyordu.

Şiddet her zaman hayatımın bir parçasıydı ama ilk defa bu şekilde deneyimliyordum.

"Cruz!"

"Sienna, yerde kal!"

Her patlama derinliklerinde yankılanıyordu. Katliamın içinde boğuluyordum.

Kanlarında.

Ölümleri.

Ruhları.

Eğer kan sudan daha kalınsa, o zaman neden hala bu dünyadan vahşice koparılan her hayatın yıkımında boğuluyordum...

Felç olmuşum.

Korkudan

donmuş.

Ağlıyor muydum? Çığlık mı atıyordum?

Hayır, melekler Şeytan için ağlamaz.

Gözlerimi kapattım, başımı örttüm ve hayatımın korkunç gerçekliği içinde doğal gelen tek şeyi yaptım.

"Cennetteki Babamız," diye çılgınca dua ederken gözümünden tek bir damla yaş kaçtı ve yavaşça yüzümün kenarından aşağı, çenemden tozlu zemine düştü.

Mafya kanıyla
yikanmak. Yemin
ederim tadını
alabiliyordum. Acıyı.

Kaybettik.

Geleceğim sonsuza dek değişti.

"Adın kutsal olsun," diye bağırdım, gözyaşlarımın gevşekçe akmasına izin vererek. Daha fazla mermi.

Daha fazla cam kırılması.

Daha fazla. Daha fazla.

Daha fazla.

Taş kesilmiş bakışlarımı açarak önümde yaşanan şiddeti izledim. Can üstüne can, yaralı ya da ölü olarak yere düştü. Bunu tenimin her santimetresinde hissettim.

Çığlıkları.

Yüzleri.

Bütün o kan.

Çok fazla kan.

Birbirine karışarak yeryüzünde cehennemi yarattı. Bu kilisede, benim kendi kişisel arafımı oluşturdu.

"Benim için geliyorsun!" Cruz sözümü kesti, sesi beni içine attığı sıralardan daha da uzaktı.

Kilise çok büyüktü, olabildiğince çok adamı infaz etmeye çalıştığını biliyordum ama geri adım atmıyorlardı. Cruz yalnızken bunların olduğuna inanamıyordum. Gino Amca'nın arabasını aldığım için duyduğum pişmanlık beni bir anda vurdu. Eğer arabayı çalmamış olsaydım, burada Cruz'un yanında adamlarıyla ona yardım ediyor olacaktı.

Eğer kocama bir şey olursa, bu benim hatam olur.

"Kim olduğumu biliyorsun! Kendini göster ve saklanmayı bırak! Tanrı'nın evindeki bir adam gibi üzerime gel!"

Başımı salladım, bedenimi uçuşuma sürükleyen karanlığı bastırmaya çalıştım. "Krallığın gelsin, gökte olduğu gibi yeryüzünde de senin istediğin olsun.

Bugün bize günlük ekmeğimizi ver. Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi, sen de bizim suçlarımızı bağışla."

"Erkek !" diye aslan gibi kükredi kocam, sesi ruhumun sarstı. "Tam burada duruyorum! Tam burada!"

Bang!

Bang!

Bang!

Bang!

Bang!

"Adam ol ve bana kendini göster!"

Cruz hayatım için savaşıyordu, ben ise ilahi Kutsal Ruh'un bizi ışığa yönlendirmesi için savaşıyordum.

Kalbim çok hızlı atıyordu. Nefes almak neredeyse imkânsızdı. Herkesin elinden düşen her silah sesiyle daha da hızlanıyordu. Cruz bir göreve çıkmış, ele geçirilmiş bir adamdı ve kimse onu durduramazdı.

Özellikle de ben.

Zihnim hızla çalışıyor ve her hareketle göğsüm kabarıyordu.

Umutsuz nefesler devam ettim: "Ve bizi günaha sokma." Ağlamaklı gözlerimi cennete doğru kaldırarak ellerimi tuttum.

Birkaç el silah sesi ahşap panellerde yankılanırken dua edercesine bir araya geldiler. "Ama bizi kötülükten koru..."

Karanlık çağrıldı.

, tüm hava göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu. Gecenin içindeki bir hırsız gibi yok oldu. Tanımadığım bir adam aniden üzerimde duruyordu.

"Amin," diye alay etti, silahını tam kalbimin üzerine doğrultarak.

-Cruz-

Mermileri dışarıdan geldikleri yöne doğru fırlatarak birkaç el ateş ettim. Umutsuzca o orospu çocuklarını indirmeye çalışıyordum. Sonsuz bir cephane akışı her açıdan üzerimize gelmeye devam ediyordu, bu da beklenmedik saldırılarına ayak uydurmayı zorlaştırıyordu.

"Sen benim için gel!" Elimden geldiğince yüksek sesle bağırdım ve karımı içine attığım sıralardan daha da uzaklaştım. "Kim olduğumu biliyorsun! Kendini göster ve saklanmayı bırak! Tanrı'nın evindeki bir erkek gibi üzerime gel!"

Eğil.

Kaçmak.

Yere düşüyor.

Kendimi korumak için görüş alanımdaki her şeyi , ortalık sakinleşince geri ateş ettim. üstüne şarjör boşaltıyor, birkaç mermiyi yeniden dolduruyordum. Çabucak, cephanem tükenmeye başlamıştı. Adrenalin vücudumu hızla geçen bir mermi gibi delip geçiyordu.

Cep telefonumu çıkardım ve aramaya bastım. "Gino! Neredesin lan sen?" Tetiği çektim ve sağ tarafımdaki gölgelerde başka bir orospu çocuğunu indirdim.

"Karın arabamı aldı," diye durakladı, kargaşayı duymuştu. "Ne oluyor lan?"

Soluma doğru yuvarlanarak bir sütunun arkasına geçtim. "Bir pusu! Tüm adamlarımızla buraya gelin! Hemen!" Telefonu kapattım, karanlıkta sürünen ve beni sikmeye hazır adamlarla meşguldüm.

Bu beklenmedik salgının getirdiği öfkeyi serbest bırakırken kalbim çarpıyordu. İçimden bir ses bunun Adriana ile ilgili olduğunu söylüyordu. Onu bulmaya yaklaşıyordum.

Bu bir saldırı değildi.

Bir uyarıydı.

"Her şeyi yanlış anladın! Eğer geri çekilmezsen kız kardeşinin ölümüne sebep olacaksın! Beni duyuyor musun?! Onun ölümü senin üzerine kalacak!"

Giovanni'nin ofisimde söylediği sözler bir kez daha zihnimin ön hücum etti ve bağırdım, "Adam ol! Tam burada duruyorum! Tam burada! Buraya!"

Bang!

Bang!

Bang!

Bang!

Bang!

"Adam ol ve bana kendini göster!"

Adamlarım ortaya çıkıp kaldığım yerden devam edene kadar sanki sonsuzluk geçmiş gibi geldi. Bir saniye bile kaybetmeden Sienna'ya doğru koşmaya başladım. Onu korumasız bırakmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum ama en az yirmi, hatta daha fazlasına karşı savaşacak tek bir adamdım.

"Koru beni!" Tam gaz ileri atılarak emrettim.

İki suikastçı bize ateş açtı ve adamlarımdan birini göğsünden birkaç kez vurdu. Çarpmanın etkisiyle vücudu geriye doğru savrulan adam yere yuvarlandı ve anında öldü. Diğer muhafızım elinden geldiğince beni korumaya çalıştı, ancak bitmek bilmeyen bir mermi akımı bize doğru uçmaya devam etti.

Bir anda boynumun yan tarafında ve sonra tekrar karnımın yan tarafında yakıcı bir sızı hissettim. Kan her yere sıçradı, onların mı yoksa benim mi olduğunu bilmiyordum.

"Ne oluyor lan?" Gino elinde iki silahıyla kiliseye girerek haykırdı.

Bakışlarının hareketini takip ettim, gözlerimi kısarak katedrali araştırdım, ne gördüğünü bulmaya çalıştım.

Hiç beklemiyordum...

Karşımda duran şey.

Bölüm 37

-Cruz-

Sonuçlar.

Onlarla her gün muhatap . Olumlu.

Olumsuz.

İkisi de aynıydı. Artık onları birbirinden ayıramıyordum. Benim hayatım.

Benim dünyam.

İstediğim ve sahip olduğum. İkisi de bir erkek olarak kim olduğumu tanımlıyordu.

Şiddet her şeyin ve herkesin cevabı haline geldi.

Sienna ile başlayan şey...

Onunla da sona erdi.

Kalbim durdu.

Göğsüm sıkışmıştı.

Geçmişim ve bugünüm çarpıştığında yüzümdeki tüm kan çekildi ve en kötü kâbuslarımdan biriyle daha yüz yüze geldim.

Oh, Tanrım. Lütfen, hayır.

Sienna sunağın yanında

duruyordu. Boğazına bir bıçak

dayanmıştı.

Kafasına bir silah.

Tanımadığım ve bilmediğim bir adam tarafından rehin alınmış, arkasında dimdik ve gururlu bir şekilde duruyordu. Orospu çocuğu kulaktan kulağa gülümsüyor, ben onu izlerken beni izliyordu.

Karımın bakışlarındaki korku, ister uyanık ister uykuda olayım, sonsuza dek peşimi bırakmayacaktı.

"Adamlarına geri çekilmelerini söyle yoksa hemen şimdi burada boğazını keserim," diye emretti ve bıçağı boynunda nabız gibi atan damara sapladı. "Şimdi!"

Kan göğsünden aşağı süzülürken inledi.

Ruhumda kalan her şeyi ele geçirdiğini hissettiğim ani ve yoğun suçluluk duygusunu anlatmaya kelimeler yetmez. Ona zarar vermeden onu öldürmek için gereken atışı yapmamın hiçbir yolu yoktu ve ben bu riski almak istemiyordum. Yapılacak bir seçim yoktu. Tüm dünyam önümde deli bir adamın merhametine kalmışken olmazdı. Mantıklı olan tek şeyi yaptım, hayatımdaki tüm yanlışların üzerine doğru gelen tek şeyi.

Teslim oldum.

Ellerim havada, silahlarımı yavaşça yere bıraktım.
Adamlarıma da aynısını yapmalarını emrediyorum.

"Bal gibi kokuyor," diye mırıldandı burnunu kızın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünde gezdirirken. "Acaba tadı da öyle midir?"

Ellerim yumruk
oldu.

Çenem sıkıştı.

Onu bir ucundan diğer ucuna kadar kesip açmak istedim.

Sienna'nın duygularını kendi duygularımmış gibi okuyabiliyordum. Dışarı çıktı. Bedeni bizimle birlikteydi ama zihni tamamen başka bir yerdeydi.

Boş gözleri. Boş
ifadesi. Sert
soğukkanlılığı.

Kendi içinde bir sığınak arıyordu.

"Karımı bu işe karıştıрма," diye homurdandım, önümde çözülmekte olan sahneye karşı kendimi kontrol etmek için mücadele ediyordum.

Babamın aylar önce verdiği öğüt kulaklarımda yankılandı.

"Ses tonunuzu ve duygularınızı kontrol ettiğinizden emin olun. Bu sadece muhakeme yeteneğini gölgeliyor. Bunu sana karşı kullanmamı çok kolaylaştırıyorsun."

Bu adamın Sienna'nın benim için ne anlama geldiğini bildiği apaçık ortadaydı, yoksa onu benim yanımda esir tutmazdı. Onu paramparça etmek istememe rağmen, ihtiyacım olan istikrarı sağlayabildim. Bu durumda benim üzerimde güç sahibi olduğunu düşünmesine izin verdim.

Sienna'yı öldürmeyecekti, en azından şu anda değil. Öyle olsa çoktan yapardı.

Bu benden oynamamı istediği bir kedi fare oyunuydu, belli ki kiminle uğraştığının farkında değildi.

O zaman
değil. Ya
da şimdi.

"Ama o kadar güzel ki." Sadistçe sırtarak dikkatimi ona çekti.

"Kız kardeşini aldığım günden beri onu nihayet kollarıma almayı bekliyordum. Yine de karın ondan çok daha güçlü. Adriana ona dokunur dokunmaz ağladı."

Kırmızı
gördüm.
Kavurucu.
Sıcak.
Kırmızı.

Giovanni'ye kimin için çalıştığını sorduğumda verdiği yanıtı hatırlayarak, "Sen Vitale misin?" diye sordum.

"Tek ve ." "Nerede o?"

"Onu bıraktığım yerde."

"Nerede bu lanet yer?"

"Sikimin kokusuna bakılırsa, hâlâ benim lanet yatağında. Kız kardeşin amının içinde sikimle uyanmaya bayılıyor. Ne yapabilirim ki? Kızıışmış bir orospu gibi yalvarıyor." Mide bulandırıcı psikopat kahkahası etrafımızda yankılandı.

Kimdi bu adam?

Sienna'yı iradesi dışında elinde tutuyor olmasaydı, dilini kestikten sonra ona sözlerini yedirirdim. Ona ne yapacağıma dair görüntüler beni akli başında ve sabit tutan tek şeydi.

Kendi etimi ve kanımı aldığı andan beri beni rahatsız eden soruyu sordum, "Ne istiyorsun lan?"

"Nedir bu? Terapi seansı mı? Her erkeğin istediği şeyi istiyorum. Para, seks, güç... Adriana bana üçünü de veriyor. Sienna sadece ek bir bonus olacak."

"Mesele bu mu? Para mı?"

"Bence sorunu yeniden ifade etmelisin Cruz. Bana ne istediğimi sordun, çalıştığım adamı değil. Kız kardeşinin kaçırılmasının arkasında o var. Ben sadece avantajların tadını çıkarıyorum ve beni beceriyor... Adriana onu kırmak için döktüğüm gözyaşlarına değdi."

"Onu ne için
kıracaksın?" "Evcil
hayvanım olması için."

"Seni an-" "Hey!"

Sienna onun keskin ses tonuyla sarsıldı.

"Kontrol bende!" Bıçağı kızın derisine daha da sapladı ve kızın tekrar inlemesine neden oldu. "Şu anda gösteriyi ben yönetiyorum! Beni anlıyor musun? Beni bir kez daha kızdırırsan karının kanını akıtırım ve boğazını kesmekten bahsetmiyorum."

Başımı yana eğdim, ifadesinin öfkesini hissediyordum. "Kimin için çalışıyorsun?"

"Şimdi sana söylesem, bunun neresi eğlenceli? Sen El Diablo'sun, değil mi? İlginç, çünkü tek gördüğüm önümde duran bir amcık. Kız kardeşinin nerede olduğunu bilmek istiyor musun? Onun oyununu oynamak zorundasın. Aslında izlemesi çok eğlenceli. O yüzden dans et, şeytan, dans et." Aniden adamlarına başını salladı. "Gidelim, şimdilik onunla işim bitti."

Ona doğru adım attım, adımlarımı anında durdurdum. "Tanrı'ya yemin ederim ki karımı yanına alırsan, seni bulurum ve ölmene izin vermeden önce sana binlerce ölüm çektiririm. O yüzden iki kere düşün," diye uyardım, her kelimesinde ciddiydim. "Benim olana kadar durmayacağım."

"Dört gözle bekliyorum."

"El Capo, kızın babası," diye eklediğinde keyifsiz bakışları Gino'ya kaydı. Yüzündeki ifade öfkeyle doldu. "Seni tekrar öldürmek için ölümünden geri getirecek. Pişman olacağın bir şey yapmadan önce düşün. Onun kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Vitale alay etti, "Mafya prensesi, değil mi?"

"Onunla gidersen ölüm belgeni imzalamış olursun." "Ne diyebilirim ki?" Omuz silkti. "Hayatı uçlarda yaşamayı severim."

"Sienna," diye seslendim ve gözlerimiz birleşti. "Seni bulacağım. Söz veriyorum."

Bir anlığına, bakışlarında istediğim her şeyi gördüm. Sadakat.

Sevgi.

Güven..

. *Bana.*

Hiç düşünmeden "Seni seviyorum" dedim. İlk defa.

Gözleri kapalıydı ve onları sadece ve sadece tek bir nedenden dolayı kapattığını biliyordum. Ben onu tekrar bulmadan önce, bu sözlerin benimle ilgili son anısı olmasını istiyordu.

"Bu çok değerliydi," diye alay etti Vitale. "Onu kendime aşık etmemek için elimden geleni yapacağım ama kadınlar üzerinde böyle bir etkim var. Sen sadece kendi

bir dahaki sefere onu

gördüğünde." "Bu da ne-"

Karımı da çekerek sarsıldı. Beni suskun bıraktı.

Bununla ne demek istedi?"

Saniyeler sonra, Sienna hâlâ kollarındayken kiliseden çıkarken
adamlarının etrafını sardığını gördük.

Uyumlu.

Teslim

olmak.

Hayatta kalmaya ihtiyacım var.

Benim için.

Peşlerinden gitmemek ve çıplak ellerimle uzuvlarını kopiçin bedenimdeki
her şeyi kullandım.

Onu

bulurdum.

Yapmak

zorundaydı

m.

Sadece kız kardeşimin değil, eşimin hayatı buna bağlıydı.

Arabalarının uzaklaştığını duyar duymaz adamlarıma başımı salladım ve
arkalarından kışımızı kaldırdık. Arabamı görür görmez haklı olduğumu
anladım.

Gino elinde telefonuyla kiliseden dışarı fırladı. "Yapma,"

diye emrettim, El Capo'yu arayacağının farkındaydım.

"Cruz, eğer ona söylemezsen seni öldürür."

"Ve onlar-" Arabama doğru başımı salladım "-eğer yaparsan ikisini de
öldür."

Elebaşı beni boşa çekmeye gönderiyordu. Ön cama Sienna'nın kanıyla bir
adres yazılmıştı.

"Yalnız gel yoksa" diye tehdit ediyor.

Bölüm 38

-Cruz-

Üç saat sonra, terk edilmiş gibi görünen bir topluluğa doğru eski bir toprak yolda ilerliyordum. Neredeyse hayalet bir kasaba gibiydi. Evlerin çoğu yıkık döküktü, çimler dağınıktı ve araba yollarına hiçbir araç park edilmemişti.

Dışarıda oynayan çocuk yok.

İşten eve dönen kocalar ya da babalar yok.

Bu mahallede hayat yoktu. Zaten bu yüzden burayı seçmişlerdi. Etrafta onları ispiyonlayacak kimse olmadığında herkes cinayetten paçayı kurtarabilirdi. Arabamı terk edilmiş gibi görünen bir evin önüne park ettim.

Tek başına.

Korumasız.

Tamamen

silahlı.

Köhne bir mahallede loş ışıklı bir araba yoluna çıktım ve birden neden burada olduğumu sorgulamaya başladım. Kendimi ağza alınmayacak şeylere zihinsel olarak hazırlamaya başlamadan önce gözlerim etrafı son bir kez taradı.

"Onu kendime aşık etmemek için elimden geleni yapacağım ama kadınlar üzerinde böyle bir etkim var. Bir dahaki görüşmemizde kız kardeşine sorabilirsin."

Bok herifin sözleri, neler olup bittiğine dair bitmek bilmeyen sorularla birlikte kafamın içinde dönüp duruyordu.

Kız kardeşim ona aşık mıydı yoksa beni mi kandırıyordu?

Onu kırdı mı?

Neden?

Bütün bunların amacı neydi?

Sırf Adriana'yı bulmak uğruna kırdığım kadınların anıları düşüncelerimi tüketiyordu. Vitale ve adamlarından daha iyi değildim. Vicdanım her zaman kafamın arkasındaki o küçük sesi sonsuza dek duyacağımı kanıtlamanın bir yolunu buluyordu. Bundan kaçış yoktu.

Tekrar tekrar bağıarak, "*Sen aynısın! Sen aynısın! Sen aynısın!*"

Ayaklarımın her adımında siyah elbise ayakkabılarımın kırık beton üzerinde çıkardığı takırtıları dinleyerek dikkatimi elimdeki işe yeniden odaklamaya çalıştım. Her adımım önümdeki karanlıkta derin bir yankı uyandırıyordu. Verandaya çıkan kırık dökük basamakları ikişer ikişer çıkararak, yıkık dökük yapının ön kapısında durdum.

Bir kez daha, o küçük ses "*Bundan iyi bir şey çıkmayacak*" diye bağırdı.

Daha fazla

kan. Daha

fazla ölüm.

Daha fazla

ruh.

Muhtemelen bu sefer benimkini. Korunmasız olduğum gerçeği beni endişelendirmiyordu, kendi başımın çaresine bakabilirdim. Sinirlerimi geren şey, içine gireceğim şeydi. Kız kardeşimi ya da karımı uygunsuz bir durumda görürsem kendimi kaybederdim. Vitale ile olan kısa karşılaşmama dayanarak, Adriana'yı ne durumda bulacağım konusunda endişeliydim. Duygusal ve fiziksel olarak.

Ona ne yaptı? Ona ne

yapıyordu?

Ne kadar psikolojik hasara yol açmıştı?

Bu soruların önemini hissederek nabzım hızlandı. Kız kardeşimin başına gelmesine izin verdiğim şeyin yansımaları hayatımın geri kalanında taşıyacağım bir yükü. Ari'yi kırık bir ruh olarak hayal etmek zordu. O her zaman hayat doluydu. Vitale onun hakkında böyle aşağılayıcı bir şekilde konuşana kadar yaşamış olabileceği travma seviyesini düşünmemiştim.

Kız kardeşim sokak zekasına sahip değildi, gerçek hayat deneyimi yoktu. Korunaklıydı, korunuyordu, herkes onun masumiyetinden ve içten nezaketinden faydalanabilirdi. Kolay bir hedefti.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak bayat havayı derin bir nefesle içime çektim. Aynı anda çok fazla soru ve duygu vardı ve hiçbirini kontrol edemiyordum. Son anda kendimi en kötü sonuca hazırlamanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Ari burada

mıydı?

Sienna mıydı?

Vitale mi?

Kaçırılmalarını düzenleyen adam mı?

Sağ elimle silahımı daha sıkı kavrarken, diğer elimle kapıyı açtım. Kilitli değildi, bilinmeyene girmemi bekliyordu. Dönüşü olmayan noktaya. İçeri adımımı atar atmaz ışıklara uzandım ve onları yaktım. Bu evin hiç de terk edilmiş olmadığını hemen anladım.

Hayat doluydu.

Bizim

kiler.

Beni

mkini

Gözlemlediğim manzaraya inanamayarak geri ciğerlerimdeki hava boşaldı.

"Ne oluyor lan?" Başımı sallayarak nefes verdim. Gördüklerim karşısında şok olmuşum.

Eski ahşap kapıyı arkamdan kapatarak ona yaslandım. Bedenimi ayakta tutmak için desteğe ihtiyacım vardı. Manzaradan, önümdeki zaman çizelgelerinin aşırı duygusal yüklemesinden bunalmışım.

Resimler.

Gazete kupürleri. Doğum günleri.

Aile tatilleri. Anıtsal anlar.

Sienna'nın mezuniyet partisi. Düğünümüz.

Fotoğrafların hepsine yetişemiyordum, o kadar çok vardı ki. Derin bir nefes daha alarak duygularımı dizginledim. Bunu yapmak zorundaydım. Beni aşağı çeken bu anlamsız arayışın dibine inmemin tek yolu buydu. Kapıyı iterek oturma odası gibi görünen yere doğru birkaç adım daha attım. Yavaşça, silahım hâlâ sıkıca elimdeyken bir daire çizerek, beklenmedik bir bekleyerek mekânın ortasındaki eski püskü kanepenin yanında durdum.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, gözlerim bir makaleden diğerine kayıyordu. New York Times.

The Guardian.

Günlük

Haberler.

Birbiri ardına.

Babamın yıllar içinde yaşadığı yozlaşma, sanki hayatının bir özeti gibi yırtık duvar kâğıtlarını dolduruyordu.

Ari'nin.

Sienna'nı

n.

Annemin.

Benimkini.

Hepimiz oradaydık, siyah beyaz olarak duvarlara bantlanmıştık. Resimlerin hiçbirinde renk yoktu. Bazıları diğerlerinden daha eskiydi, bazıları ise yeniydi. O sabah ata binen karım da dahil.

"Seni orospu çocuğu," diye sıkılmış bir çeneyle homurdandım.

Anlamıyordum ve cevap bulmaya çalıştıkça daha az cevap buluyordum.

Zihnim dönüyordu.

Vücudum

zonkluyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, acınası bir şekilde noktaları birleştirmeye çalışıyordum. Birbirine yapıştırmam gerekenden daha fazla parçası eksikmiş gibi hissettiren bir yapboz.

"Bu da ne-"

Telefonum çaldı ve düşüncelerimi böldü. Takım elbise ceketimin iç cebine uzandım ve telefonu aldım. Ekranı baktığımda babamın aradığını gördüm.

Cevap vereyim mi?

Aslanın ininde değilmişim gibi davranabilir miydim?

Vitale'in tehdidini düşünerek görmezden geldim.

Yalnız gel yoksa.

Neredeyse anında tekrar aradı. Üçüncü denemede, cevap vermem gerektiğini biliyordum.

"Baba, ortasındayım-"

"Cruz..."

Bir ses beni dizlerimin üstüne çökertecek güce

sahipti. Tam anlamıyla.

Bölüm 39

-Cruz-

Hayatımda sonsuza dek benim bir parçam olacağını bildiğim birkaç durum vardı. Tenime o kadar derin kazınmıştı ki, mükemmel bir şekilde harmanlanmıştı. Sorunsuz bir şekilde kanıma karıştı, damarlarımla bütünleşti. Onun varlığı içimde olmasaydı kim olduğumu bilemezdim.

Kız kardeşimin kaçırıldığı gün.

İlk cinayetim.

Mafya kanıyla vaftizim.

Bunlar sadece birkaç tanesiydi.

Babamızın telefonunun diğer ucunda kız kardeşimin sesini duyduğum an kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Nefes

alamıyordum.

Hareket

edemedim.

Düzgün göremiyordum.

Bir kelebek etkisi. Her eylem bir tepkiyi tetikliyordu. Bir şey bir kez başladığında, onu takip eden olaylar zincirini değiştirmek mümkün değildi.

Bunu ben istemedim.

Bunun için hiç dua etmedim.

Kafamın arkasındaki o küçük ses bağırdı.

"Burada öleceksin!"

"Ari?"

"Televizyonu açmalısın" diye yakındı. Sesi endişeyle titriyordu. Sanki gözleri dolmuş gibiydi ama benim için kendini toparlamaya çalışıyordu.

Buna ister içgüdü deyin, ister aramızdaki bağ, ister lanet

olası bir önsezi... Güvende değildi.

Onu o kurtarmadı.

"Televizyonu açman lazım" diye aynı tonda tekrarladığında sezgilerim doğru çıktı.

"Ari, bana nerede olduğunu söyle."

Sessizlik.

Sabrım ancak bu kadarına , ", Ari!
Bana nerede olduğunu söyle!

"Televizyonu açmalısın." "Ari-
"

"Sadece televizyonu aç, Cruz!"

Odanın içinde aceleyle dolaşırken boğazımdaki yumruyu yuttum. Aceleyle uzaktan kumandayı aradım.

"üzerinde."

Tamamen , onun tepkisini midemin derinliklerinde hissettim. "Nerede olduğumu biliyor musun?"

"Seni görebiliyorum."

Bakışlarım oturma odasında uçtu. "Burada mıydın, Ari? Seni burada mı tutuyorlardı?"

"Bunun bir önemi yok. Ben artık orada değilim. Sen ."

"Bu kadar şifreli saçmalık yeter-"

Acı içinde inlemesiyle gölgelenen yüzündeki acımasız tokat sesi beni suskunlaştırmaya yetti.

"Seni bok parçası!" Babam telefonda öfkeyle bağırdı. "Hıncını benden çıkar! Kızımdan değil! Benden!"

Şömineye koştum ve uzaktan kumandayı alıp düğmeye bastım. "Tamam, tamam! Tamam! Tamam! Yeter artık! Açıldı!" Lanet bir köpek gibi emirlere uymaktan başka bir şey yapamıyordum.

Birkaç saniye içinde ekran siyahtan canlı yayına geçti. Görüşüm tünelleşti ve yüzümdeki tüm kan çekildi.

"Hayır!" Telefonu elimde daha sıkı tutarak bir nefeste kükredim. Sesimdeki umutsuzluk, şimdi üzerime çökmekte olan duvarlardan geri tepti.

Teker teker.

Ekrana teslim oldum.

İnkâr edilemez bir çaresizlik duygusu tüm bedenimi kapladı. Yaşananların acısı içinde boğuluyordum. En büyük korkumun en büyük gerçekliği haline gelmesini izlemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Şeytan kendi özgür iradesiyle düştü.

Kanlı.

Yenildim.

Babamız tanımadığım bir odanın ortasında yerde yatıyordu.

Kırılmış.

"Lütfen, Tanrım, hayır..." Gözlerimde biriken taze yaşlarla haykırdım.

Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez, babamın etrafını saran adamlar onu başından bacaklarına kadar tekmelemeye başladılar.

Tekmele.

Tekmeden

sonra.

Tekmeden

sonra.

Tamam.

Ve bitti.

Ve tekrar.

"Kesin şunu! Lütfen! Durdurun şunu!" Diğer iki adam onu tutarken Adriana bağırdı. Onunla aynı odadaydı. İblislerin arasında bulunan tek melekken dünyamızın korkunç gerçeğine tanıklık ediyordu.

"Al beni!" Gözyaşlarım yüzümün kenarlarından aşağı dökülürken yalvardım. "Lütfen beni al!"

Kolları çırpınıyor, umutsuzca saldırıları engellemeye çalışıyordu.

Hırpalanmış bedeni yerde yuvarlanıyor, kendisine attıkları acımasız ve kötü niyetli dayaktan geri çekiliyordu.

Hayatı elinden alınıyordu ve içindeki mücadele yavaş yavaş yok oluyordu.

"Onu öldürüyorsun! Lütfen! Sana yalvarıyorum! Onu öldürüyorsun!" Yalvardım, onunla birlikte ben de parçalanıyordum.

Görüşüm

bulanıklaştı.

Ciğerlerim yandı.

Göğsüm zonkladı.

Cehennem görünüyordu, böyle hissediliyordu. Diri diri yakılıyordum. Etrafımdaki her şey kaybolmaya başladı.

O da dahil.

"Yeter!" Ben talep ettim. "Yeti artık!"

Tanıdığım en güçlü adamın zayıf düştüğüne, hayatım boyunca saygı duyduğum bir adamın canına okunduğuna tanık olmak çok çaresiz bir duyuydu. Orada olsaydım, gerekirse son nefesime kadar onu savunurdum. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Tek duyduğum kız kardeşimin hıçkırıkları, kesik kesik nefes alışları ve benimki gibi paramparça olan kalbiydi. Babamız hiç ses çıkarmadı. Tek bir ses bile.

Bir anda, aynı otomatik ayarlı ses ekranda yankılandı.

*"Duvarlar kötölük
konuşur. Kapılar
gerçekleri gizler.
Canavarlar
aldatır. Yılanlar
çarpıştır.
Yağmurdan korkun.
Kardan saklan.
Adamdan sakının.
Bildiğinizi sanıyorsunuz."
"Bu da ne demek oluyor?"*

Babamız hareket etmeyi bıraktı ve ekran zifiri karanlığa gömüldü. Bayılmış mıydı yoksa ölmüş müydü bilmiyordum.

"Sizi canavarlar! Umarım hepiniz cehennemde yanarsınız!" Adriana telefonda yüksek sesle ve net bir şekilde öfkелendi.

Onun acısını
hissedebiliyordum.

Istırabını.

Onun düpedüz yıkımı.

"Beni duyuyor musun?" diye bağırdı, benimle aynı ince ipliğe tutunarak.
"Dinliyor musun? Cehennemde kızart, orospu çocuğu!"

Bang!

Göğsüm . Vücudum
donda.

İçimdeki tüm savaş biraz önce babamız için olduğu gibi yok oldu. Aniden, sert bir gümbürtüyle bir beden yere düştü.

"Noooooooo!" Bu iki sesi tanıyarak bağırdım. "Seni öldüreceğim!
Seni öldüreceğim!"

Adrenalin başımı döndürdü. Tüm varlığım büyük bir yangına dönüştü. Ruhumdaki ateş, bedenimi yakan alevlerden daha büyüktü ve asla iyileşmeyecek yaralar bıraktı. Hayatta kalmamın ve diğer tarafa geçmemin tek nedeni buydu.

Başka bir şey söyleyemeden telefon kapandı ve New York adresini içeren bir mesaj geldi.

Mesaj şöyle bitiyordu: *Koruma yok, silah yok. Yalnız ve korumasız geldin.
Artık neler yapabileceğimi biliyorsun.*

Eğer dinlemezsen.

Bölüm 40

-Cruz-

Saniyeler, dakikalar, saatler sonra, karanlık zihnimin her yarığına yerleşirken her şey birbirine karıştı. Adriana'nın, Sienna'nın ve şimdi de babamın anıları kafamın içinde kendilerini evlerinde hissediyorlardı. Onu orada yatarken görmeden gözlerimi kapatamıyordum.

Yenildi.

Çaresiz.

Teslim

olmak.

O her zaman çok güçlü, çok kontrollü ve çok güçlüydü. Onu bu özelliklerinden başka bir şey olarak görmek zordu. Vücudundaki her uzvu tekmelerken bir kez bile acı içinde inlediğini ya da herhangi bir zayıflık belirtisi gösterdiğini duymadım. Güçlü kaldı ve bunu bizim için yaptığını biliyordum. Babamız yaşlı ama dirençliydi. Kendisinden yirmi yaş küçük bir kadınla evlenmesi onun kurtarıcı lütfuydu. Annem onun sağlıklı beslenmesini, spor yapmasını ve vücudunu aktif tutmasını sağladı. O size söylemedikçe yaşını bilemezsiniz.

Alejandro Martinez zor biriydi ve New York'a yaptığım özel uçuş boyunca kendime bunu hatırlatmaya devam ettim. Hiç uyumayan şehir, yaşadıklarımın doğru bir temsiliydi. Orada oturup değiştiremeyeceğim sonuçları düşündüm. Kendi hayatım için , onlarınki için dehşete düşmüştüm. Bunun arkasında kimin olduğunu kaç kez düşündüğümün bir önemi yoktu, hepsi boşa çıkıyordu.

Hiç kimse.

Varlığından bile haberdar olmadığım bir adama kafayı takmıştım. Beni doğru yöne götürecek ipuçlarını bulmak için beynimi zorlarken başım dönüyordu. Hevesle, tüm bunların arkasındaki beynin kim olduğunu, bu kâbusun iplerini kimin çektiğini anlamaya çalıştım.

Görevi söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Tek el silah sesi, sanki namlunun ucunda ben varmışım gibi düşüncelerimin derinliklerinde yankılandı. Onu kaçıranlar bir kanıtlamaya çalışıyorlardı.

Kontrolün kendilerinde olduğunu ve geleceğin ne getireceği konusunda hiçbir söz hakkım olmadığını bilmemi istediler.

Herhangi birimiz için.

Tek umudum hala hayatta olduklarına inanmaktı, yoksa tüm bunların anlamı neydi?

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra taksi şoförü "" diye anons etti.

Uçaktan indiğimi ya da arabaya bindiğimi hatırlamıyordum. Sanki bayılmış gibiydim, transa benzer bir halde hareket ediyordum. Araçtan tereddütle inmeden önce ona yüz dolarlık bir banknot uzattım ve mahalleyi taradım. Bu mahalle öncekinden çok daha farklıydı. Burası lanet bir banliyö.

Milyon dolarlık malikaneler.

Ev çok büyüktü. Birkaç bin metre kare karanlık gece gökyüzüne yükseliyordu. Tek ışık aydan geliyordu ve son durağıma giden yolu aydınlatıyordu. New York'a en son birkaç ay önce Ari için gitmemiştim. Sorumlu olduğum koşucular için bazı tedarikçilerle bir toplantım vardı.

Arnavut kaldırımlı patikadan yukarı çıkarken gördüğüm uzun araba yoluna park edilmiş birkaç araba vardı. O kapıların ardında her ne varsa ona karşı yoğun, dayanılmaz bir öfke hissetmeyi bekliyordum.

Ben yapmadım.

Silah yok.

Güvenlik

yok.

Teslim oldum.

Elimdeki tek seçenek buydu.

Ellerim havada, "Ben geldim" diye bağırarak eve girdim.

İçeri girdiğimde, karımı kaçırın pislikle gözlerimi kilitledim. Vitale ile yüz yüze geldim. Elinde bir silahla şömineye yaslanmış, yan tarafında rahatça duruyordu.

"Evine hoş geldin," dedi yüzünü kesip atmak istediğim uğursuz bir gülümsemeyle. Yanağında derin bir kesik vardı.

Fark ettiğimi anlayınca omuz ve "Karın tam bir amcık" dedi.

Onun cesaretiyle gurur duyarak sırttım. "Onunla bu yüzden evlendim. Ne de olsa o artık bir Martinez."

Bir kaşını kaldırdı ve sırtıttı. "Sen ve kız kardeşin birbirinize çok benziyorsunuz. İkiniz de soyadınızın bir savunma kalkanı olduğunu düşünüyorsunuz, sanki kim olduğunuz umurundaymış gibi."

"Şu anda kim olduğumuz umurunda olmayabilir ama çalıştığın adam umurunda, yoksa karşımda durup bana bok atıyor olmazdın. O seni kullanıyor. Bunu biliyorsun, değil mi? Sen sadece onun kaltağısın."

"Eskiden babasının oğlu olan birinden duymak pek bir şey ifade etmiyor."

"İsteyebileceğin her şeye sahibim. Sana para, güç, gökyüzünün sınırlarını sunabilirim. Sadece söyle ve hepsini senin yapayım."

"Sana biat edersem benim iyilik perim olacağını söylediğin yer burası mı?"

"İşte burada sana söylüyorum, eğer bana biat edersen," başımı yana eğdim ve ciddi bir ifadeyle ona yukarıdan aşağıya baktım, "seni öldürmeyeceğim."

"Hmm..." Silahını şakağına dayadı ve bana doğrultmadan önce düşünceli bir hareketle silahına vurdu. "Sana bir hikaye anlatmama ne dersin?"

Bakışlarımı ona dikerek nereye varmaya çalıştığını merak ettim. "Babanın evinde parayla ve korumayla büyüdün. Prestij. Şefkat. İki sevgi dolu ebeveynin bağlılığı. Peri ve sonsuza dek mutlu bir hayat yaşadın. Hiçbir şey istemedin ve her şeyi istedin. Kendini beğenmiş, kibirli tavrın seni lanet bir pislik yapıyor. Bu dünyaya zaten hiyerarşinin en tepesinde, kendini kanıtlamak zorunda kalmadan geldin. Bu sana baban tarafından verildi. Sen dört bin dolarlık Armani takım elbise, Rolex ve İtalyan deri ayakkabılar giyerek insanları öldüren bir vakıf fonu bebeğisin. Bana bir rahat ver. Sen bir gangster özentisisin. Spor arabanla etrafta dolaşıp kendini şeytan sanıyorsun çünkü bu senin mirasın ya da öyle bir ." Elini salladı. iğrenerek başını salladı.

"Erkeklerin sigaralarını tenimde söndürmelerine izin veren bir fahişe tarafından büyütüldüm."

Bu kişisel bilgiyi benimle paylaşmasını beklemediğim için geri çekildim. Bu acıklı hikâyeyle nereye varacağını merak ediyordum.

"Kimse benim kıcıımı silmedi, orospu çocuğu. Sahip olduğum her şeyi hak ettiğim için aldım. Kimseye hesap vermem. Ne istersem onu yaparım, ne hissedersen onu söylerim. Kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü ya da ne söylediği umurumda değil. Ben kendimim."

ve bu hayatta kimseye güvenmiyorum. Annemin gömüldüğü gün mezarına işedim ve onu daha derine gömmelerini istedim, böylece cehenneme daha yakın olacaktı. Kadınlar tüm kötülüklerin kaynağıdır ve bunu beni uyuşturucu almak için piyon olarak kullandığı ilk seferde öğrendim. Yani..." Glock'unu sallayarak sırttı.

"Sevgili anneciğim güven sorunlarımın sebebi, teklifini geri çevireceğim. Ama henüz kayda değer bir şey yaptığını görmediğim bir adama biat edeceğimi varsaydığım için çok siktir git. Karının senden daha büyük taşakları var."

"Adama güveniyorsun-"

"Ben. Güveniyorum. Hiç kimseye.

Kendime bile." "Kimsin o zaman?"

"Ben kimim?" diye alaycı bir ses tonuyla homurdandı. "Son yirmi sekiz yıldır bunu anlamaya çalışıyorum. Tüm hayatım koca bir *ne boktan* ibaret, o yüzden bana psikanaliz yapma, sık kafalı. Ne yaptığını biliyorum. İşe yaramayacak. Ters psikoloji saçmalığını bana yapamazsın. Kurtarılmak istemiyorum. Aslında kötü adam olmaya bayılıyorum." Durakladı ve sözlerinin içine işlemesine izin verdi. "Şimdi gitme zamanı."

"Nereye gideceksin?"

"Üst katta. Sağdan üçüncü oda. Ama önce..." Şöminenin üstündeki metal dedektörünü aldı. "İyi bir çocuk olduğundan, emirlere uyduğundan ve oyuncak getirmediğinden emin olmam gerekiyor."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Üzerimde hiçbir şey yok."

"O zaman kontrol edersem sorun yaşamazsın."

Cihazı vücudumun üzerinde gezdirirken, onu bayılma dürtüsüne direndim. Bunun yerine, etrafımda neler olduğuna baktım ve ona haddini bildirmek için içgüdülerimi kontrol ettim. Onun saldırgan sözleri benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Aksine, ona yanıldığını kanıtlamak istiyordum. Ona camdan evlere taş atan adamların başına neler geldiğini göstermek istiyordum.

Düşüyorl

ar.

Sert.

Hızlı.

Kuşların sıçtığı enkazdan başka bir şeye.

İçimdeki dürtüyü bir kenara bırakarak plastik örtülerle kaplı mobilyalara odaklandım. İçinde bulunduğumuz oturma odasının neredeyse her köşesinde örümcek ağları vardı. Her mobilya parçasını toz kaplamıştı.

Sehpadan duvar sanatına ve geniş alana yayılmış dekorasyonlara kadar. Bir zamanlar burada biri yaşamış.

Belki bir aile?

Bölüm 41

-Cruz-

Vitale işini bitirdikten sonra sensörü tozlu kanepenin üzerine attı ve başıyla merdiveni işaret etti.

"Önce bayanlar," diye yem attı.

Herhangi bir açıklama yapmadım ve sadece bana söyleneni yaptım. Ailemin hayatı tehlikedeydi. Merdivenlere doğru yürürken, bu işi bitirmeye hazırdım. Her adımda kalbim biraz daha hızlanıyor, biraz daha sert atıyordu. Daha talepkâr. Hâlâ olacaklar için endişeliydim. Yırtık pırtık merdivenlerden yukarı çıkarken etrafıma bakındım, duvarlardaki resimlerin de toz ve örümcek ağlarıyla kaplı olduğunu fark ettim. Bulunduğum yer hakkında bana bir ipucu vermek için çerçevelerin pusunun arasından bakan insanları göremiyordum.

Kesin olan bir şey vardı ki, uzun zamandır buraya kimse gelmemişti. Ancak, bir zamanlar bu evde var olan sevginin varlığını hissedebiliyordum. Duygu ne burada ne de oradaydı, artık bir önemi yoktu. Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda, silahının sırtıma daha fazla saplandığını hissettim.

"Eşyalarımı toplamıyorum. O kadar korkak mısın ki silahını arkamda taşıma ihtiyacı duyuyorsun? Beni bir erkek gibi alt edemiyor musun? Emrini yerine getirmek için Glock kullanmak zorunda mısın?"

"Sikimi kullanmayı tercih ederdim ama sen benim tipim değilsin. Kız kardeşinin amını tekrar kullanana ve onun tatlı amına girene kadar bekleyeceğim-"

Elim boğazındaydı ve cümlesini tamamlayamadan onu duvara çarptı. Alçıpan ayaklarımızın dibine yıkılırken kıcıyla güldü. Onu yüzeyin daha derinlerine ittim. Onu susturdum.

"Bir daha asla kız kardeşim hakkında konuşma." Yüzüne yaklaştım, "Beni anlıyor musun?" diye homurdandım.

Gülümsedi. Gözlerindeki parıltı tüm yüzünü aydınlattı. Bundan zevk alıyordu.

Hasta piç kurusu.

Bildiğim bir sonraki şey, Glock'unun başımın yanında olduğuydu. Soğuk metalin sıcak etime karşı verdiği ferahlatıcı hissi memnuniyetle karşılayarak onu bıraktım.

"İşte bu yüzden silahları tercih ediyorum." Gömleğini düzeltti. "Herhangi bir zayıf tehditten daha yüksek sesle konuşurlar."

Bununla birlikte bana tabancayla vurdu ama kendimi duvara tuttum. Düşüşümden aldığım ivmeyle, yumruğum yüzüne öyle bir şiddetle çarptı ki, onu merdiven korkuluklarına savurdu. Gürültülü bir çatırtı, ağırlığının neredeyse onu kırdığını anlamamızı sağladı.

Gözlerinin aralığından bana bakarken yüzüme kan tükürdü. "Bunu bütün gece yapabiliriz ama partin bekliyor."

Elimin tersiyle yanağımı silerek, "Sienna ve Ari içeride mi?" diye sordum. Bilmek istediğim için sordum. "Babam mı?"

"Bu lanet olası bir aile toplantısı. Şimdi arkanı dön ve yürümeye devam et."

Nefesimi kontrol etmeye çalıştım, kanım kaynıyordu. Öfkeyle içimden dua ettim: *Ölümün gölgesindeki vadiden geçiyorum, kötülükten korkmayacağım: çünkü sen benimlesin*, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Gerçi faydasızdı. Bu benim idamım gibi hissettirdi. Ölüm . Suçlu. Cezalandırıldım. İşlediğim ve izin verdiğim günahlar yüzünden sonsuza dek lanetlendim. "Gösteri zamanı," dedi Vitale, ben kapalı salonun önünde dururken.

Kapı. "Bakalım bir numaralı kapının ardında ne varmış. Bakalım mı?"

Kapı tokmağına uzandım ve açtım, hemen tanık olacağım şeye hazırlanacak zamanım yoktu. Bir kızın yatak odası gibi görünen yerin loş ışığında bile, babamın soğuk, karanlık, öldürücü bakışlarının henüz görmediğim bir yöne baktığını görebiliyordum. Babamın bir sandalyeye bağlanmış, canı çıkana kadar dövülmüş görüntüsüyle çok meşguldüm. Gözlerini zar zor görebiliyordum, o kadar çok kanla kaplıydı ki.

Hamdı.

Gerçekte.

Dayanılmaz bir işkence.

"Ben iyiyim," dedi, bana bir kez bile bakmadan.

Bilinçsizce ona doğru bir adım attım ama Vitale arkamdan, "Sakın deneme bile," diye tehdit etti.

Gözlerim geniş bir bakışla bir kâbustan diğerine kaydı. Bakışlarımı onun gazabının yoluna çevirdiğimde, duygularımı tutamayarak yüksek sesle soludum. Bir sonraki nefesim için boğuluyordum.

Göğsüm sıkıştı.

Damarlarımdaki tüm kan çekildi.

Birden buz gibi oldum.

Acı soğuk.

Ayaklarım altımdaki lanet olası kirli zemine yapışmıştı. Beni doğruca cehenneme sürükleyen şeytan eve dönmemi istiyordu.

Etrafımızda patlayan duygusal kaosun içinde Ari ve Sienna'nın taş kesilmiş bakışlarını buldum. Dizlerinin üzerine çökmüş, elleri arkadan bağlıydı.

Yanakları

morarmış.

Saçları dağınık.

Kafataslarından kan damlıyordu.

Korku, tenlerinin her santimetresinden etime yayılıyor, karanlık ruhumla bütünleşiyordu.

Nefes nefese kalmıştım, onların olduğu her şeyi deneyimliyordum. O anda beni öldürmek için bir silaha, bıçağa ya da herhangi bir silaha ihtiyacım yoktu. Yüzlerindeki ifadeyi görmek varlığımı sona erdirmek için yeterliydi.

Gözlerimiz birkaç saniye birbirine bağlı kaldı. Kahretsin, saatler de olabilirdi. Zaman durmuş gibiydi. Gözlerim her iki elinde de kafalarına doğrultulmuş birer silahla onları rehin tutan adama kayana kadar.

Bu konuda iki kere düşünmedim.

Önünde diz çöktüm ve hayatları için yalvardım, "*Lütfen.*"

Gözlerimden yaşlar kaçtı, onları saklamak mümkün değildi. Daha önce hiç böyle bir yıkım hissetmemiştim. Beni parçalıyor, kemiklerimi kırıyor, beni lime lime ediyordu.

Teker teker.

Bir kül yığınıydım.

"Lütfen," diye yalvardım, utanmadan. Ona istediği her şeyi vermeye hazırdım.

için

Benim hayatıma karşılık onlarınki.

Her bildiğimi, her şeyi gördüğümü, her şeyi deneyimlediğimi sanıyordum. Yanılmışım.

Evet. Hem de çok. Yanlış.

Adam öfkeyle, "Seni evine, yuvana geri getirdim, orospu çocuğu!" Sadece yüzünde utanç ve pişmanlıktan başka bir şey olmayan babama bakıyordum.

"Her şey burada başladı. Bu odada. Bu yerde. Ben iyi adamdım! Kahramandım! Onu uyarmaya çalışıyordum! Senin kim ve ne olduğunu biliyordum! Lanet olası şeytan! Haklıydım! Etrafındaki tüm kadınlar öldü! Hepsi ölüyor! Bu bir lanet! Sen ! Kimse senin yanında yaşamayı hak etmiyor, seni pislik! Ama kaybedemezdin! Kazanmak zorundaydın! Sofia! Amari! Daisy! Hepsini yok ettin! Kardeşini öldürdün! Onun odasında olmak nasıl bir duygu? Onu hissedebiliyor musun? Onu hissedebiliyor musun? Onu içine çekebiliyor musun? Söyle bana, orospu çocuğu! Çünkü onu benden aldığından beri onu düşünmeyi, kalbimde, ruhumda hissetmeyi bırakmadım! O benimdi!"

Karşılaştığım hiçbir
şey... Yaptığım hiçbir
şey,
Kabullen...

...Beni bir sonraki haykırışına hazırlayabilirdi. "O benim karımdı! Lanet olası karım! Onu seviyordum! Ve sen onu öldürdün!"

"Michael-"

"Seni de saçmalıklarını da sikeyim! Ben ölmedim, orospu çocuğu! Ve bekliyordum! Tanrım, bekliyordum! Bana yaptıklarını sana ödetmek için doğru zamanı bulmayı! Anlıyor musun? Beni duyuyor musun? Bu asla seninle ilgili değildi! *Asla!* Küçük kızım Lexi'ye kadar ya da ölmen hiç umurunda olmadı! Kendi etimi ve kanımı öldüremezdim! Ben senin gibi bir canavar değilim! Bu yüzden seni gerçekten yok edecek bir şeyi senden alana kadar bekledim!" Öfkesi bana yönelmişti.

"İntikamım senin aracılığıyla olacak. Seni ben istedim. Şeytanın dölü! Ve şimdi bir seçim yapmak zorundasın. Kim yaşayacak ve kim ölecek?"

Sonunda beni öldürmek zorunda kalmadı.

Kükreyerek konuştu... "Kız

kardeşin! Yoksa karın mı?"

Bölüm 42

-Cruz-

Vitale yatak odasına girerken, "Oh... bu iyi," diye kutladı.

Ellerini birbirine vururken çıkardığı titreşim, genç bir kızın geçmişine dair daha fazla anı barındıran eski duvarlarda yankılandı.

"Bu, tüm yıl boyunca gördüğüm en iyi şey. Dürüst olmak gerekirse, burası ödüllü bir yer. Kırmızı halıyı serelim. Gittikçe daha iyi oluyor. Bütün bunları bilmiyordum. Sen-" silahını Michael'a doğrulttu "- sır saklıyormuşsun. Ortak olduğumuzu sanıyordum. Siktiğimin takım arkadaşları mı? Görüyorsun ya..." Glock'unu sağa sola salladı, tamamen dengesizdi. "İşte bu yüzden güven sorunlarım var. Artık hiçbir şey kutsal değil. Hiçbir şey!"

"Kapa çeneni," diye bağırdı Michael. "Sana kızı verdim. Sen eğlendin. Şimdi... sıra bende."

Vitale'in gözleri Ari'ninkilerle birleşti. "Bu, onun bende kalacağı anlamına mı geliyor?" "Cesedimi çiğnemedi alamazsın," diye kustu baba.

Boncuk gözleri ona doğru kayd. "Bunu ayarlayabilirim."

"Vitale!" Michael bağırdı. "Bu *onunla benim* aramda. Artık burada sana ihtiyaç yok. Gidebilirsin."

"Düşünebiliyor musun? Ben de bunun ömür boyu sürecektir bir bağlılık olduğunu sanıyordum." Tekrar Ari'ye baktı, ona yırtıcı bir gözle bakıyordu. "Beni burada istiyorsun, değil mi bebeğim?"

Bir saniyeden kısa bir süre içinde bakışları onunkinden benimkine, oradan da babalarımıza kayd.

Sienna güçlü ve talepkâr bir sesle, "Adriana yeterince şey yaşadı," dedi. "Kimseye cevap vermek zorunda değil. Özellikle de *sana*."

Vitale karıma uğursuz bir bakışla sırtıttı. Geri adım atmadı, meydan okuyan bir tavırla başını dik tuttu.

"Sen gerçekten başka bir şeysin," diye mırıldandı, onu içine çekerek. Bu saçmalığın her saniyesi çok fazlaydı. Patladım. Gürültülüydü.

Sert.

Bum!

Ona saldırdım, nefret ettiğim bu adama omzumu olabildiğince sert bir şekilde vurdum. Kız kardeşime ve şimdi de karıma yaptıklarından dolayı içimde kalan her şeyle ona saldırıyordum.

Bizim ailemiz.

Kadınların çığlıkları tavanda yankılandı.

Sırtı duvara öyle bir kuvvetle çarptı ki, alçıpan kırılarak yan odaya geçti. Yere yuvarlandık, her birimiz diğerine üstünlük sağlamaya çalışıyorduk.

Kaburgalarına

yumruk. Yüzüme

yumruk.

Taşaklarına diz.

"Kalk lan ayağa!" Michael bize bir kurşun sıkarak emretti. Yüzümüzün yanından geçip yakındaki bir televizyona çarptı.

Ayağa kalktım ve ona bir kez daha tekme attım. Karşı koyamadı. İki büküm oldu, kan öksürüyordu.

"Şimdi kimmiş orospu çocuğu?" Ona tükürdüm.

Bize doğru bir el daha ateş edildi, bu sefer sağ koluma isabet etti. Arkamı döndüm ve ilk etapta neden tepki verdiğimi bilen Sienna ile gözlerimi kilitledim. Eğer onu bir daha karıma bakarken yakalarsam, işini bitirirdim.

"Benim yanımda sana asıldı diye bir adamı eşek sudan gelinceye kadar dövmem Sienna. Lanet gözlerinin arasına bir kurşun sıkarım. Sen benimsin.

Karım olduğunu anlamayan birine bunu kanıtlamak için öldürmem gerekse bile. Soyadınız sizin korumanızdır ve eğer birisi bunun kutsallığına saygısızlık etmek isterse, zaman onu lanet olası yaratıcısıyla tanıştıracam." İki gece

önceki sözlerim onun güzel bakışlarında sanki

Onları şu anda söylüyordum. Ne düşündüğünü bildiğimi fark edince kaşlarını çatı.

Birlikte geçirdiğimiz akşamı hatırlıyorum.

Onu tekrar kollarıma almak için sessizce dua , ama eğer Tanrı dualarımı duyarsa, bu sefer onunla sevişecektim. Kendi yöntemlerimle.

Yavaş.

Tüm gece boyunca.

Bağlantımızı ilk koparan o oldu, yere baktı, benim ne olduğuma tepki verdi ve hissetti.

Ona olan bağlılığım.

Pislik herif ayağa kalktı ve silahını tekrar sırtıma dayadı.

"Vitale," dedi Michael. "Gitmen gerek.

"Hayır." Başını salladı ve beni tekrar odanın ortasına, Michael'ın önüne itti. "Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum, o yüzden kalacağım. Ayrıca, tüm bunların nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorum. Eğer onu sen öldürmezsen, ben öldüreceğimden eminim."

Adriana başını eğdi, savunmasızdı. Hiçbirimizle göz göze gelemiyordu. Kız kardeşimin ne düşündüğünü bilmeyi o anki kadar hiç istememiştim.

"Haklısın Michael," diye araya girdi babam ve dikkatimizi tekrar ona yöneltti. "Bu benimle senin aranda. Çocuklarımı bu işe karıştırma. Beni mi istiyorsun? Ben varım. Bırak gitsinler."

Gerçeği söyledim, "Sensiz gitmiyorum. Michael, beni istediğini söylemiştin." Gözleri benimkilerle kilitlendi. "İşte tam buradayım. Önünde duruyorum. Bırak gitsinler, babam da dahil."

"Crucifixio-"

Michael onun sözünü kesti, "Bu işler böyle yürümez. Şimdi kapa çeneni ve daha başlamadığım işi bitirmeme izin ver." Silahını alnıma doğrulttu. "Dizlerinin üzerine çök."

Ellerimi havaya kaldırarak bana söyleneni yaptım.

Michael devam etti, "Bunca yıldan, bunca zamandan sonra hâlâ dokunulmaz olduğunu düşünüyorsun Martinez! Keşke senin kim olduğuna bilselerdi. Gerçekte kim olduğuna. Senden en az benim kadar nefret ederlerdi! Ama ne var biliyor musun? Gerçeği öğrenmelerinin zamanı geldi ve bunu onlara söyleyen ben olacağım. El Diablo'nun gerçekte kim olduğunu anlamalarının zamanı geldi." Silahını indirdi ve namluyu kız kardeşimin kafasına doğrulttu.

"Sana değerli babandan bahsedeceğim." "Michael-"

"Martinez, eğer çeneni kapatmazsan, ağzını tıkayacağım! Babaları hakkındaki gerçeği bilmeyi hak ediyorlar."

"Ne dediğinizin bir önemi yok," diye açıkladım. "Beni bu dünyaya getiren adama her zaman sadakat duyacağım. Ona olan sevgimi değiştirebileceğini sanıyorsan zamanını boşa harcıyorsun."

Michael başını yana eğdi. "Yine de deneyeceğim. Babanın ilk aşkı annen değildi. Aslında önce anneni sevdi. Sofia'yı. Sana ondan hiç bahsetti mi?"

"O kendini öldürdü. Annem bize söyledi."

"Sofia her zaman kırık değildi. Hayat doluydu. Işık. Bunu baban yaptı. Onu kıldı. Sonra onun yüzünden kendini öldürdüğünde, kızını becerdi. Anneni."

"Öyle olmadı ve sen de bunu biliyorsun," diye bilgilendirdi babam. "Onu sen kırdın."

"Kız kardeşini severdim. O benim hayatımın aşkıydı ve sen onu da öldürdün."

"Niyetim bu değildi," diye yanıtladı babam.

"Doğru... Peki ya baban? O da mı senin niyetin değildi?" "Ne?"

Hazırlıksız yakalandığım için cevap verdim.

"Oh, bunu bilmiyor muydun?" Michael ayağa kalktı. "Babasını öldürdü çünkü annesi yalancı, hilekâr bir fahişeydi. Büyükbaban da onu öldürttü. Gördüğün gibi Martinez kanı iblis kanıdır. Onların her şeye cevabı cinayettir."

"İtiraf etmen için sana dört yıl verdim. Amari'ye gerçeği söylemen için dört lanet yıl," dedi babam. "Senin ne kadar boktan biri olduğunu bilmeyi hak ediyordu. Onu hiç sevmedin. Bunu ilk günden beri biliyordum. Amari kördü, seni tuzağa düşürmek için Daisy'den hamile kaldı. İşte seni yanında tutmak için bu kadar çaresizdi. Seni bu kadar çok seviyordu. Kardeşimi bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdim ve onu düşünmediğim bir gün bile olmadı. Her gün onun canını aldığım için kendimi hırpalamanın yeni bir yolunu buluyorum."

Bunların hiçbirini bilmiyorduk.

Kuzenim Daisy, ailesinin ölümünün arkasında babamızın olduğunu biliyor muydu?

Bölüm 43

-Cruz-

"Onu görüyorum, onu her saniye hissediyorum, gözlerinde büyük bir hayal kırıklığıyla beni yargılıyor," diye devam etti Papa. "O benim ışığımdı, tıpkı karım ve çocuklarım gibi. Ona zarar vermek gibi bir niyetim hiç olmadı. Eğer yer değiştirebilseydim, bunu iki kez düşünmezdim. Amari çapraz ateşte kaldı, Daisy de öyle. *Ben seni istedim*. Onları değil. Bunu çok açık söyleyeyim."

Michael, "Lexi benim de kızım ve burada olmamasının tek nedeni bu," diye açıkladı. "Çocuklarımdan biri daha senin günahlarının bedelini ödemeyecek. Daisy de bu yüzden burada değil. Onlar bu dünyada sahip olduğum tek iki şey. Senin yanında büyümelerini izledim. Kendi ailelerini kurmalarını izledim. Benim torunlarımı, senin çocuklarını büyütüyorlar. Uzaktan izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Her doğum gününü, yıldönümünü, aile toplantısını kaçırmak. Seni kaç kere öldürebileceğimi biliyor musun? Seni vurup öldürebilirdim. Bu ikinci hayatı yaşadın, İtalya'ya kaçtın, bunu hak ediyormuş gibi davrandın!"

"Bilmiyorum. Bunu biliyorum. Birçok kez kendi canıma kıymak istedim. Geceleri uyuyamıyorum, aklımdan çıkmıyor. Silah. Her şeyi sona erdirmek çok kolay olurdu. Hak ettiğim şey bu ve bir an bile bunu bilmediğimi düşünme."

Her zaman merak ettiğim şeyi itiraf ettiğini duyunca irkildim. Neden onu gecenin bir yarısı yalnız bulduğumu. Düşünüyordu, tefekkür ediyordu.

Ölümü.

"Kendimden nefret ediyorum. Her birinden. nefret ediyorum. Gün. Çocuklarımla gözlerine bakıyorum ve tek gördüğüm kendi sonum. Onları seviyorum. Lütfen, Michael. Sana yalvarıyorum. Bana merhamet et."

"Bana yaptığın gibi mi?"

"Dört yıl!" Babam tekrarlardı. "Tek yapman gereken kız kardeşime gerçeği söylemekti! Benden ne bekliyordun ki?"

"*Merhamet!* ettim. Bunun bedelini ödedim. Hayatımın aşkını öldürdün!"

"Nasıl olur da ölmezsin? Ha? Nasıl ölmedin?"

"Vücudumu görmek istememiştin. Hatırladın mı? Morgda kız kardeşini teşhis ettin ama beni değil. Sahte ölüm düzenlemek aslında çok kolay. Bunu biliyor olmalısın," diye cevap verdi Michael.

"Bunun acısını benden çıkar! Çocuklarımdan değil! Torunlarına değil! Bırak ! Hemen! Lexi'nin hatırı için!"

"Siktir git!" Michael bana doğru bakarak seethed. "Sıra sende Cruz! Seçim zamanı!"

"Bunun için seni öldüreceğim! Yemin ederim! Bunun için seni öldüreceğim!" Papa sandalyeden kurtulmaya çalışarak vücudunu sağa sola savurmaya başladı.

"Kim olacak, torun? Kız kardeşin mi, karın mı? Seçmek zorundasın! Söyle bana! Kim yaşayacak, kim ölecek?"

Önümüzde gelişen sahneye inanamayarak donup kaldım. Ari ve Sienna'nın taş kesilmiş yüz ifadeleri bana yansıyor, çılgınca bakışlarımı delip geçiyor ve yardım istiyorlardı. Gözlerindeki o bakışı asla unutmayacağım. Hepimiz kafalarına silah dayanmış bir deli tarafından esir tutulurken tam da bu andı.

Sonraki birkaç saniye bir korku filmi gibi geçti ve benim yeni gerçekliğim oldu. Hiçbirimizin bir daha asla eskisi gibi olamayacağı bir yer.

"Yap şunu! Seçim yapmalısın! Söyle bana, orospu çocuğu! Kim o? Şimdi söyle!"

Başımı salladım, içimden akan duyguları kontrol edemiyordum. Her şey o kadar hızlı oluyordu ki, gerçekte neler olup bittiğini takip etmek zordu. Zaman bir kez daha durdu ya da belki daha hızlı ilerledi, artık bilemiyordum.

Onun
sözleri.

Benim
hislerim.

Kızın acı dolu, dehşete düşmüş bakışları birbirine karıştı. Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Oradaydım ama değildim. Her şey aynıydı; panik, sesler, benden almamı istediği hayat.

"Öldürün beni!" Ciğerlerimin derinliklerinde yankılanan kulak tırmalayıcı bir çığlık attım. Kubbeli tavanda yankılanıyor, içimde titreşiyordu. "Beni duyuyor musunuz? Canımı al!"

"Lütfen, Michael! Yapma bunu!" Babam benim ses tonumu taklit ederek kükredi. "Sakın bunu yapma! Sana yalvarıyorum! Sana yalvarıyorum! Bunu yapmayın!"

"Seç!"

"Siktir git!" Ayağa kalktım, aceleyle göğsümü okşadım. "Öldür beni, orospu çocuğu! Çünkü eğer yapmazsan, yemin ederim seni bulup kendim öldüreceğim! Bu *senin* şansın! Seni diri diri gömeceğim, orospu çocuğu!"

"Bunların umurunda olduğunu mu sanıyorsun? Baban karımı öldürdüğünden beri ölüyüm ben! Umarım beni bulur ve öldürürsün! Ölmek istiyorum! Ama önce bir seçim yapmalısın! Adriana mı Sienna mı? Kim olacak? Söyle bana! Şimdi söyle!"

Sienna sesinde çaresizlikle, "O senin kız kardeşin Cruz," dedi. "Kan her şeyden daha kalındır. Beni anlıyor musun? Bu hayatı biliyorum. Bu hayatı yaşadım. Buraya kadar gelebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bırakın annemin yanına gideyim. Lütfen, beni serbest bırakın."

Gözlerim yaşardı.

Dudaklarım

titredi.

Vücudum titredi.

"Sin, bunu bana yapma. Sen dövüş! Beni anlıyor musun? Sakın kimseye teslim olma! Bana bile!"

Adriana ilk kez konuşarak, "Cruz, seni seviyorum," diye haykırdı. "Beni bulacağını ." Gözyaşları yüzünün kenarlarından aşağı süzüldü. "Beni buldun, tamam mı? Ben buradayım. Onun hayatını benim ellerime bırakma. Bunun acısını çekmek istemiyorum. Beni öldürsen de olur, çünkü beni seçersen kendimle yaşayamam. Lütfen, kardeşim. Anlıyorum."

"Ari... Yapamam..." Nefes alamıyordum. Kalbim kırılıyor, bedenim parçalanıyordu. "Bunu yapamam! Michael! Lütfen! Sadece öldür beni!"

Gözlerindeki paramparça bakış ve yüzlerindeki kırık ifade Michael'ı devam etmesi için kışkırtıyordu. "Seçin! Ben senin yerine yapmadan önce karar vermek için üç saniye var!"

"Lütfen!" Kendimi devam etmeye zorlayarak havayı içime çektim. Ağzımın hareket etmesini istiyordum. Acı, ıstırap, pişmanlık, hepsi birden ve sert bir şekilde bana çarpıyordu. Göğsüm ağrıyor ve yanıyordu. Kalbim kırılıyor, herkesin görmesi için kanıyordu.

"Üç."

Boğuluyordum, nefesim kesiliyordu, umutsuzluğumun derinliklerinde boğuluyordum. Beni kendimden kurtaracak hiçbir şey yoktu.

"Noooooo!" Babam vücudunu sağa sola savurdu, içi dışına çıktı.

"İki."

"Yapamam! Öldür beni! Öldür beni!" Daha fazla devam edemeyecekmişim gibi hissederek tekrarladım. Ölmek istiyordum, gerekiyordu. Vücudum şiddetle

Daha önce hiç olmadığı bir şekilde kendisiyle savaştı.

"Bir."

İşkence.

Pişmanlık.

Şeytanlarım.

Bir numaralı şeytanımın başından beri büyükbabam Michael olduğunu ilk kez kavradım. Ari'yi kaçırdığı ve benim bu odaya girdiğim andan itibaren hayatıma getirdiği yıkım ve tahribat.

Bu cehennem.

"Times up, orospu çocuğu!"

"Noooooooooooo!" Tetiği çektiğinde öne atıldım. Gerisini hiç tahmin etmemiştim.

Bang!

Bu saniyeyi hayatımın sonuna kadar hatırlayacaktım. Silah sesleri duvarları sarsarken ağır çekim bir mermi gibi hissettiğime yemin edebilirim. Vitale'in Adriana'yı zorla yolundan iterek yere düşürmesini izliyordum. Az önce karnına yediği kurşunun etkisiyle vücudu geriye doğru sarsıldı.

Michael'ı yere indirmeden havada bir kurşun daha yankılandı.

Bang!

İlk başta ne olduğunu anlayamadım. Duyulabilen tek şey mermi kovanında patlayan barutun farklı sesiydi. Başka bir mermi havada vızıldıyor ve hedefine ulaştığında patlıyordu. Michael'ın kafası yüzümden birkaç metre ötede patlayana kadar, birinin onu arkadan vurduğunu fark etmedim. Cansız bedeni tek bir gürültüyle, sert bir gümbürtüyle yere düştü.

Bütün gözler kurşunun geldiği yöne çevrildi. Birkaç saniye boyunca kimse hareket etmedi, ben de dahil olmak üzere kimse ses çıkarmadı. Odayı delip geçen tartışılmaz bir farkındalık duygusu vardı. Derin ve zorlu. Boğucu ve tedirgin edici. Umutsuz ve acımasız.

Ölüm.

Onu başka bir kapının yanında dururken gördüğümde, "Lanet olsun," diye nefes aldım. Elinde sıkıca bir silah tutuyordu.

"Kimse benim ailemle uğraşamaz. Babam bile..." diye açıkladı Mamá.

Neredeyse kıçımın üstüne düşüyordum.

Bölüm 44

-Cruz-

Sessizliği ilk bozan Ari oldu. "Aman Tanrım. Christiano, iyi misin? Hayatımı kurtardın."

Christiano mu? İlk adını biliyor muydu?

Yüzündeki şok ifadesi bizimkini yansıtıyordu. Belli ki o da en az bizim kadar kendi yaptıklarına şaşırmişti. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Kız kardeşimin hayatını tamamen içgüdüsel olarak kurtardı, ya da bu onun seçimi değildi. Basitçe, derinlerde bir yerde.

Onu önemsiyordu.

Ne oluyor lan?

Annem aceleyle odayı geçip doğruca babamıza doğru koştu.

"Alejandro," diye homurdanarak dizlerinin üzerine çöktü. Hemen onun hırpalanmış, kanayan yüzünü .

Ancak, "Ben iyiyim" diyerek çenesini geri çekti.

Onun egosu annemizin alışık olduğu bir özellikti. Onu sandalyeye bağlayan bağlardan kurtarmak için çalışmaya başladı.

Yumruğum makyaj masasının üzerindeki aynaya çarptı, onu yumrukladım ve bir cam parçası kaptım. Bağlarını kesmek için Ari'ye doğru yürüdüm.

Serbest kaldığında, morarmış kollarını boynuma doladı ve kulağıma "Seni seviyorum" diye fısıldadı.

Birkaç saniye boyunca ona sıkıca sarıldım, onu kucağımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Onlarca yıldır bu anın hayalini kuruyordum. Onu bırakır bırakmaz Vitale'e yardım etmek için ona doğru koştu, ama adamlarımız yatak odasına girince çabaları yarıda kaldı.

Silahlar savaşa hazır. El Capo ve

Gino takip ediyor.

Vitale onlara şöyle bir baktı ve Ari'nin kollarını iterek yolundan çekti. Elini sıkıca karnına koyarak ayağa fırladı ve kışını pencereye doğru çekti. Camı kırmadan önce yüzünü koruyor. O

Çatıya yuvarlandı ve sanki hiç orada değilmiş gibi karanlıkta kayboldu. Adamlarımız harekete geçerek kaçışını izlemeye başladı.

"Hayır!" Adriana kırık pencerenin önünde durarak onları durdurdu. Hiç tereddüt etmeden emrettim: "Bulun onu! Kellesini istiyorum."

"Cruz! O benim hayatımı kurtardı!"

"Seni en başta tehlikeye atmasaydı, hayatını kurtarmak zorunda kalmazdı, Ari! Git hadi. Şimdi!"

Emrimi dinleyerek odadan dışarı fırladılar. "Cruz-"

"Yapma." Elimi kaldırarak karımı susturdum. "Yanlış adamla yattı."

Cevabını beklemedim. Üç adımda dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerim yüzünün iki yanını kavradı, onu susturdum ve son nefesimmiş gibi öptüm.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Bir daha asla evden çıkmayacaksın."

O da beni öptü ve ben yerden kalkmasına yardım etmeden önce bir an için birbirimizin içinde kaybolduk.

"Baba, Gino Amca." Kollarını her ikisine de doladı. "Principessa, iyi misiniz?" Luciano yüzünü tutarak sordu ellerinin arasında onu inceliyordu. "Sana zarar verdiler mi?" "Ben iyiyim."

"Gino, pilotu ara. Ona dönüş yolunda olduğumuzu söyle. Doktorlarımızın da orada olduğundan emin ol."

"Si, Capo." Sienna'nın alnını öperek başını salladı. "Arabamı çaldın."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Bunu bana bir daha asla yapma."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Tekrar başını salladı ve odadan dışarı çıktı. Babam ayağa kalkmaya çalıştı ama vücudu buna izin vermiyordu.

"Cruz, bana yardım et," diye panikledi Mamá.

"Carino, ben iyiyim."

"İyi değilsin. Ayakta bile duramıyorsun."

Luciano ve ben ona doğru koştuk, destek için kollarını omuzlarımıza koyduk ve vücudunun rahatlamasına izin verdik. Annem, Sienna ve Ari arkamızdan yürürken biz de onu neredeyse merdivenlerden aşağı taşıdık. Ona yayılan yoğun acı yüzünden her iki adımda bir durmak zorunda kaldık.

Onun narin bedenini dikkatlice Luciano'nun arabasına oturttuk. Annem hemen yanına oturdu ve başını kucağına yasladı. Kapıyı kapattım ve uçağa yetiştirmesi için şoföre başımla işaret ettim.

Kalbimin derinliklerinde.

Babamız bundan sonra asla eskisi gibi olamayacaktı.

-Sienna-

Cruz, babasının uçağına vardığımızdan beri babasının yanından ayrılmamıştı. Martinez bunu atlatamazsa, oğluna ne yapacağını kimse bilemezdi.

Derin bir nefes alarak buzdolabından iki şişe su aldım ve ona doğru ilerledim. Şişeyi yüzünün önüne koyarak içmesini işaret ettim ama o istemeyerek başını salladı.

"Bir şeyler yemeli ya da içmelisin Cruz. Doktorun kolunu muayene etmesine izin vermedin, enfeksiyon kapabilirsin. Lütfen suyu al, susuz kalmamalısın."

Cevap vermedi, beni dinlemiyordu. Derin bir nefes daha alarak yanına oturdum ve elimi nazikçe dizine koydum.

"O iyi olacak."

"Doktorları duydun, Sin. Tüm kaburgaları kırılmış, göğsü .
O yaşlı. Ne bilmiyoruz."

"Olumlu düşünmek zorundasınız. Sizin gibi düşünmenin kimseye faydası yok."

Yine sessiz kaldı.

"Ailenin pozitif kalmana ihtiyacı var. Cruz."

"Vitale'in kafasını bir tepsiye koyduğumda kendimi daha iyi hissedeceğim."

Gözlerim uçağın diğer ucundaki koltukta oturmuş, camdan dışarı bakmakta olan Adriana'ya kaydı.

"Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ya kız kardeşin?" "Ne ima ediyorsun Sienna?"

Omuz silktilim. "Sanırım ona karşı bir şeyler hissediyor." "Bu Stockholm Sendromu, geçecektir."

"Onun hayatını kurtardığını inkar edemezsiniz."

"Ve ne? Onu aylarca esir tuttuğu gerçeğini görmezden mi gelmeliyim? Ve seni de mi rehin aldı?"

"Hayır. Bilmiyorum. Sadece çok şey yaşadığını düşünüyorum ve... belki... bilmiyorum, belki de ona ihtiyacı vardır."

"Ciddi olamazsın. Şu anda benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"Benim karım olduğunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Öyle davranmaya başla ve ailem için neyin en iyisi olduğunu bildiğimde kararlarımı sorgulama."

Dilimi ısırdım, endişelendiği için pislik gibi davrandığını biliyordum.

"Kim olduğumu ve neler yapabileceğimi biliyorsunuz. Vitale'in orada ne yaptığı umurumda değil. Onun kellesini istiyorum ve alana kadar da durmayacağım."

"Neler yapabileceğini biliyorum. Kendi gözlerimle şahit oldum. Babamın ve Gino Amcamın neler yapabileceğini biliyorum. Öz babanın neler yapabileceğini bile biliyorum. Hepsini biliyorum. Ama şiddetin, kanın, kargaşanın ardında bir kalbin var Cruz. Aileni seviyorsun ve koruyorsun, gerekirse kendi hayatını kaybediyorsun. Bunun şeyi doğru yaptığını söylemiyorum ama ben senin iki yönünü de gördüm. İyi ve kötü." Duraksadım, sözlerimin iyice yerleşmesine izin verdim. "Belki Ari de Vitale'in her iki tarafını da görmüştür. Tüm söylemeye çalıştığım bu."

Bakışlarını bana dikti, ne söylediğimi anlamaya çalışıyordu. Onunla tartışmak istemediğim için kalktım ve gittim. Bana izin vermesine şaşırmadım desem yalan olur.

Ayaklarım kendiliğinden hareket etti ve ne yaptığımı anlamadan kendimi Adriana'nın önünde otururken buldum.

"İyi misin?" buzları eritmek için ona sordum. "Evet."

"Başına gelen her şey için üzgünüm. Son birkaç aydır neler yaşadığınızı hayal bile edemiyorum. Kardeşin yıkılmıştı. Kaçırıldığını öğrendiklerinde tüm ailen yıkıldı. Sana bir şey olmasına izin verdiği için uyanık olduğu her an kendini hırpaladı. İpuçlarını kovalamadığı, cevapları almak için mümkün olan her yolu kullanmadığı bir gün bile olmadı. Cruz sadece seni korumaya çalışıyor."

Cruz'un kız kardeşiyle mezuniyet partimde kısa bir süre tanışmıştım ama şimdiden kardeşine ne kadar benzediğini fark etmiştim. Hiçbir şey söylemedi, bana bakmadı bile. Tamamen içine , kendi içine hapsolmuştu.

Düşünceler. Fark etmemin tek nedeni yüzündeki ifadeyi tanımamdı. Bir ya da iki kez takmışım.

Açıklayamadığım ya da anlayamadığım bir nedenden ötürü, annesiyle aramda olduğu gibi onunla da bir bağ hissettim. Yardım etmek, ona huzur vermek istedim.

Belki de umut.

"Annem gözlerimin önünde, ben sekiz öldürüldü." Ari'nin bakışları benimkilerle buluştu.

"Tüm hayatınızın sizden koparılmasının nasıl bir şey olduğunu ilk elden biliyorum. Kavraması çok zor ve geceleri uyanık kalıp kendinize neden diye soruyorsunuz? Neden ben? Bunu ben istemedim, ben istemedim. Ben iyi bir insanım, bana, etrafıma, sevdiğim insanlara olanları hak etmiyorum. İçine doğduğum hayatın bu olduğunu kabullenmem uzun zaman aldı. Kötüye odaklanmak yerine iyiyi görmeye çalıştım. Babam zamanında çok boktan şeyler yaptı, Tanrı'yla hesaplaşmak zorunda kalacağını bildiğim şeyler. Ama ben onun kalbini gördüm. Sevgisini hissettim. El Capo'yu babamdan ayırmak çok zor ve bu gece babanızla ilgili öğrendikleriniz yüzünden aklınızın karmakarışık olduğunu tahmin edebiliyorum. Emin ol, onun sana olan sevgisini gördüm, Ari. Annene, kardeşine olan sevgisini. Siz onun her şeyisiniz. Umarım bunu biliyordur."

". Ve bu yüzden Christiano'nun da iyi bir adam olduğunu biliyorum." Gözlerim birbirine kenetlendi, devam etmesini bekliyordum.

"Son yedi ayımı onunla geçirdim. Kardeşimle evlendiğin gibi şeyleri biliyorum. Beni aradıklarını biliyorum. Ben yokken olan biten her şeyi biliyorum."

"Nasıl?"

"Bana gösterdi." "Vitale mi?"

"Evet. Senin düşünündeydi. Benim için gitti." "Ne?"

"Açıklaması çok zor. Aramızda ne olduğunu zar zor anlayabiliyorum. Başlarda acımasızdı ama... Bilmiyorum. Bir süre sonra tavrı değişti. Korkmuştum. Evimden ya da ailemden hiç uzak kalmamıştım. Ve sonra tabiri caizse kurtların önüne atılmak korkunçtu." Gözleri yaşlarla doldu, gözle görülür bir şekilde her şeyi yeniden yaşıyordu. "Ben kardeşim gibi güçlü değilim. Hayatım boyunca bebek gibi bakıldım ve kaçırılana kadar bunun ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Sadece düşünecek zamanım vardı ve ilk kez ne kadar saf gerçeğe anladım. Am." Omuz silktili. "Hâlâ

gerçekten kafa karıştırıcıydı. İşleri daha da belirsiz hale getirmek için, Christiano bir gece geri geldi ve bana herkesin çektiği fotoğrafları, videoları göstermeye başladı. Kardeşimin evleneceğini söyledi. Bütün gece orada olamayacağım için ağladım. Ertesi gece smokinle geldi. Elinde düğün töreninizin ve resepsiyonunuzun bir videosu vardı ve bana ilk kez nazik davrandı. Bana o geceyi anlattı, Cruz'un ne kadar mutlu görüldüğünü. Senin ne kadar mutsuz olduğunu. Ondan sonra aramızdaki şeyler değişmeye başladı."

"Vay canına. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ne dediğimin bir önemi yok, Cruz emirlerini çoktan verdi. O yürüyen ölü bir adam. Onu bulmaları an meselesi. O beni korudu. Bu yüzden Michael yerine onunla birlikteydim, görünüşe göre uzun zamandır kayıp olan büyükbabammış. Daha da akıl almaz olanı, ben onun torunuyum ve o benden nefret ediyordu. Bana bir kez olsun ayaklarının altındaki çöpten başka bir şeymişim gibi davranmadı. Ailemize takıntılı olduğunu biliyordum. Bunu saklamaya çalışmadı."

"O bir deli."

"Genlerden bahsediyoruz, değil mi? Michael beni iddia ettiği gibi Christiano'ya vermedi. Christiano Michael'ı bana zarar verirken yakaladı ve bir de baktım ki beni de yanında götürüyor. Bir daha asla Michael'ın eline geçmedim."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, ancak eklediğinde beni suskun bıraktı...

"Sanırım ona aşığım."

Bölüm 45

-Cruz-

Doktor babamın hayati değerlerini kontrol etmeyi bitirdi. Kolunda bir serumla yatağında baygın yatıyordu. Rahat etmesine yardımcı olmak için damarlarından sıvı ve ağrı kesici karışımı pompalanıyor, kan basıncını ve oksijen seviyesini izlemek için de bir makine kullanılıyordu. Annesi ve Sienna Adriana'nın yatak odasındaydı ve evden uzakta geçirdiği yedi uzun ayın ardından onu yerleştirmeye çalışıyorlardı.

Dr. Sanchez kapıya doğru başını salladı ve ben de onu takip ederek kapıyı arkamdan kapattım. Yıllar boyunca soğuk algınlığı, grip, ağrı ve sızılar için evimize defalarca gelmiş eski bir aile dostumuzdu. Çenesini kapalı tutması için para alıyordu. Her şeye rağmen ona güveniyordum.

"O nasıl?" Ellerimi ceplerine sokarak sordum. "O güçlü, Cruz."

"Sizin hastaya yaklaşımınıza ihtiyacım yok doktor, annem de değil. Gerçeği istiyorum."

Elini omzuma koyarak, "Gerçek şu ki," diye iç geçirdi. "Baban kötü durumda. Yine de ikimiz de onun ne kadar dirençli olduğunu biliyoruz. Savaşmadan pes etmeyecektir."

"Vücudu ona karşı savaşıyor."

"Şu Frank Sinatra şarkısı neydi? Benim yolum mu? Şey," diye kıkırdadı. "Baban her şeyi kendi bildiği gibi yaptı. İsteddiği hayatı yaşadı. Bunu çok az insan söyleyebilir Cruz."

"Ona veda etmeye hazır değilim."

"Anlıyorum. Böyle zamanlarda yapabileceğimiz tek şey dua etmek ve her şeyi Tanrı'ya bırakmaktır."

"Tanrı benden nefret ediyor, doktor."

"O böyle çalışmaz. Ona güvenin. Tamam mı?"

Cevap vermedim, buna ne diyebilirdim ki?

"İlaçları ve serumu sabaha kadar hazır. O zaman geri döneceğim. Bir değişiklik olursa, bir telefon uzağınızdayım."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Koridordan aşağı inerken anneme iyi geceler dileyerek gülümsedi. Işıl ışıl parlıyordu, dikkatini bana odaklamıştı. duruyordu, yüzünde güçten başka bir şey okunmuyordu.

Aklımdan geçenleri okuyarak, "O iyi olacak Cruz," diye tekrar onayladı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Onu hissedebiliyorum. *Onu* hissedebiliyorum. Babanla ilk kez tanıştığım on beş yaşımdan beri onu hissedebiliyorum. Üzerimde hep böyle bir etkisi oldu. Kaç yıl ayrı kaldığımızın bir önemi yoktu. Onun ruhunu her gün hissettim. Eğer ben endişelenmiyorsam, senin de endişelenmene gerek yok."

Konuyu değiştirdim. "Ari nasıl?"

"Sienna'yla birlikte. Birbirlerinden hoşlanmaya başladılar. Bu iyi bir şey. Kız kardeşinin şu anda bir arkadaşına ihtiyacı var, ayrıca hep bir kız kardeşi olsun istemiştir."

"Ya sen, anne? Sen nasılsın?"

"Rahatladım ve aileme yeniden tek bir çatı altında kavuştuğum için minnettarım."

"bir arada olduğumuzdan beri sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor." Kendimi daha fazla tutamadım. "Bunu nasıl anladın, anne? Michael olduğunu nasıl anladın?"

"Bu sabah *üzgün olduğumu* yazan bir mektup aldım. *Senin için orada olmalıydım*. New York'ta sahne alırken çekilmiş bir fotoğrafımla birlikte. Baban işlerini halletmek için şehre gideceğini söyledi ve ben de anladım. Luciano'yu aradım ve oraya uçtuk. Michael'ın bu kadar çabuk düşündüğünü sanmıyorum. Beni hafife almıştı. Babanızın çocukluğundan kalma ve satmaya bir türlü cesaret edemediği iki mülkü var. Biri Kolombiya'da, diğeri New York'ta. Annesinin varlığı hâlâ o evlerde. Bildiğiniz gibi babanız büyükannenizi çok severdi. Bugün bile onun ölümü aklından çıkmıyor."

Babamı tamamen çözdüğümü sanıyordum. Yine de bildiklerim yüzeye çok az dokunuyordu. Anneme zarar verseydi benim de aynı şeyi yapacağımı düşünerek onu kararlarından dolayı yargılayamazdım. O . O pek çok şeydi ama ailesi her şeydi. Geçmiş her zaman kendini tekrar ederdi. Michael'ı kız kardeşi için öldürmüştü ve ben de Vitale'nin mezarını aynı nedenle istiyordum.

Kimse ailemle uğraşamaz ve bir gün daha yaşayamaz.

"Daisy'nin babamdan ve ailesinden haberi var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ve bu şekilde kalmasını istiyorum. Michael anneme, ikimize de sırtını döndü. O hiçbir zaman bir şey olmadı."

bir sperm donöründen fazlası, benim gözümde bir baba değil. Sana ne söyledi bilmiyorum ama hepsinin yalan olduğunu biliyorum. Baban başıma gelen en güzel şey. Bizim için her şeyden vazgeçti. Daisy'yi bildiği tek şekilde yetiştirdi, ancak bunu çocukları aracılığıyla telafi etti."

"Biliyorum."

"Senin için istediğim hayat bu değil, Cruz." Sevgiyle yüzümü tuttu. "İyi bir adam olduğunu bilmeni istiyorum, bunu unutmamalısın. Bu hayattan nefret ediyorum ama senin altın gibi bir kalbin var. Sen her zaman benim ruhumun içini görebilen parlak yeşil gözlü küçük oğlum olacaksın. Sen benim kalbimsin. Seni seviyorum, Crucifixio."

"Ben de seni seviyorum."

Beni kollarına çekti ve olabildiğince sıkı sarıldı. "Karını eve götürmeli ve biraz dinlenmelisin."

"Birazdan yaparım. Git duş al. Ben onunla kalacağım." "Tamam." Yanağımdan öptü ve gitti.

Yatak odasına geri döndüğümde onu uyanık görünce şaşırdım. "Baba, dinlenmen gerek."

"Öldüğümde
dinleneceğim."

"Neredeyse ölüyordun."

"Şeytan henüz beni istemiyor, evlat. Rekabeti sevmez." Bir kahkaha attım. "Gördüğüm kadarıyla şakaların var."

"Nasıl hissediyorsun? İyi misin?" diye nefes nefese fısıldadı. "Ben iyiyim."

"Ben de iyiyim. Şimdi gerçekten nasıl hissediyorsun?" Hiç tereddüt etmeden

"Korkuyorum" dedim. Kollarını açarak,

"Buraya gel" diye mırıldandı. "Baba..."

"Cruz, buraya gel."

"Seni incitmek istemiyorum."

"Benim seni incittiğimden daha fazla incitemezsin beni. Ödeşтик diyelim." "Ben çocuk değilim."

"Kaç yaşında olduğun umurumda değil. Kaç can aldığın. Kaç iblisin seni uyanık tuttuğu. Her zaman olacaksın. Her zaman. Benim çocuğum olacaksın."

Yatağının kenarına oturup öne doğru eğildim. Yavaşça göğsüne uzandım. Kalbinin benimkine değiştiğini duymak ve hissetmek beklemediğim bir duyuydu. İçimde kıpırdanan duyguları kontrol etmek mümkün değildi.

"Seni seviyorum Cruz. Sana oğlum demekten gurur duyuyorum. Asla babam gibi olmak istemedim. Asla. Bunu ilk günden beri biliyordum."

"İşte bu noktada farklıyız, baba. Hep senin gibi olmak istemişimdir." "Sen benden daha iyisin ve bunu defalarca kanıtladın. Küçüklüğünden beri. Tanrı sana, kız kardeşine ve annene sahip olmama nasıl izin verdi bilmiyorum ama karanlık dünyama getirdiğin ışık için ona her gün teşekkür ediyorum."

"Lütfen... iyi ol." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Seni henüz kaybedemem."

"Sen benim sağ gözüksün, kız kardeşin de sol gözüm. İkiniz de gözümün nurusunuz. Gitme vaktim geldiğinde, bilin ki huzur içinde gideceğim. Tövbe edecek başka bir şeyim yok. Ruhum kurtulmuş hissediyor."

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim."

Göğsüne dokunarak hırıldadı. Konuşmanın kaburgalarına verdiği acıyla nefes almaya çalışıyordu. Suya uzandım ve yatağının yanındaki komodeye geri koymadan önce bir yudum almasına yardım ettim.

"Bu dünyada, Cruz," diye usulca konuştu. "Yapabileceğin tek şey sevdiklerini korumaktır. Aile her şeydir. Bir gün seni bütün hissettirecek kendi çocukların olacak. Onlar adına aldığın canların kalbindeki boşluğunu dolduracaklar."

"Seni seviyorum baba. Şu anda o boşluğu sen dolduruyorsun."

Gözlerini kapatarak hafifçe gülümsedi. Hayatımda ilk kez benim yanımda derin bir uykuya dalmıştı. Bir süre orada oturdum, sadece sakinleşen nefesini dinledim, göğsünün yükselip alçalmasını izledim. Her şeyde bir uyum buluyordum.

Bunca yıldan sonra, sonunda biliyordum.

Şeytanları dinlendirildi ve tüm hayatı boyunca beklediği uykuyu bulmasına izin verildi.

Bölüm 46

-Sienna-

Eve döndüğümüzde sabahın erken saatleriydi.

Home.

Bu kelime birkaç gün önce bana çok yabancı bir kavramdı. Bu evi mafya hayatının parmaklıkları ardındaki hapishanemden başka bir şey olarak düşüneneğimi hiç sanmazdım. Hiç beklemediğiniz bir anda bakış açınızın değişmesi çığıncaydı. Bu duvarların ardında aşkı hissedeneğimi hiç düşünmemiştim.

Yaptım.

Benim var.

Cruz hayatımı kurtardı. Benim için ölebilirdi ve bu asla göz ardı edebileceğim bir şey değildi.

"Hey." Yatak odamızın balkonuna doğru yürüdüm.

Şezlongda oturmuş, yeni bir günü ilan eden güneşin doğuşunu izliyordu.

"Yatağa geliyor musun?"

"Yorgun değilim."

"O zaman gelip benimle yatar mısın?"

Başını sallamadan önce kısa bir an için gözlerimiz birleşti. Elini tutup onu içeri götürdüm.

Yatağımızın yanından geçerken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Kocamla duş almaya. Kirliyiz."

"Sienna-"

Ona dönüp baktım ve "Güven bana" dedim.

Banyoya girdiğimizde duşu açtım ve birkaç saniye içinde cam sıcak suyun buharından buğulandı. Elini bırakmadan, onunla yüzleşmek için döndüm.

Gözleri bana hiç yalan söylemedi, bu işi ne kadar ileri götürmek istediğime dair merakla doluydu. Ellerimi bıraktığımda hiç korku yoktu.

gömleğinin düğmelerini açtım. Parmaklarım teker teker gövdesinden aşağı inerek gömleği dikkatlice kollarından aşağı çekti, pazusundaki yarayı incitmemeye özen gösterdim. Gömleği çekip çıkarırken, bir delinin neden olduğu yaraya baktım. Yaranın kalbine ne kadar yakın olduğunu fark edince benimki hızla çarpmaya başladı.

Eğer birkaç santim fazla olsaydı, şu anda karşımda duruyor olmazdı. İçime bir şey doğdu, eğildim ve kirpiklerimin arasından ona bakarken yumuşak bir şekilde yarasını öptüm.

Ellerim kemerine ve pantolonunun düğmelerine uzandı, onları da çıkarıp ayak bileklerine düşmelerine izin verdim. İçinden çıktı, aramızdaki yoğun bağı hiç koparmadı. Hızlı bir hareketle elbisemi, sütyenimi ve külotumu çıkardım.

Meraklı bakışları bir anda ihtiyaçla birlikte yırtıcı bir hal aldı. Gülümsedim, vücudumun yüzünde uyandırdığı tepki hoşuma gitmişti. Duşa geri dönerken onu da yanımda getirdim.

Ona temkinli bir şekilde yaklaşırken kapıları kapattı, beni itmesinden korkuyordum ama bunu umursamıyordum.

Ona bakmam
gerekiyordu. Ona
sarılmalıyım.

Ona her şeyi anlat.

Şefkatle, göğsünde, kollarında ve karnında zamanlar yumuşak olan tenini mahveden çürüklere ve kesiklere dokundum. Onu savunmasız gördüğüm bu anı hatırlamak istedim.

Benim güzel kırık adamım.

Benimkini.

Ona dokunduğumda vücudu titredi ama durmadım.

Duramazdım.

Parmaklarım yanlarına doğru hareket etti. Hissediyor olabileceği tüm incinme ve acıdan kurtulmak istedim.

Benim için.

Ailesi.

Babası.

Parmaklarım tekrar onun yakışıklı yüzüne gitti.

Orada, başımızın üzerinde çağlayan sıcak suyun altında günahlarımı itiraf ettim, "Seni sevmek istemedim, çünkü ruhumun derinliklerinde... Hayatımda başka birini kaybetme düşüncesine dayanamadım. Annem gibi gözümün önünde ölmenden korktuğum için senden nefret etmek istedim." Ağlamamak için kendimi zor tutarak dudagımı ısırdım.

Devam ettim. "Kalbimi başka birinin yasını tutmanın acısından korumak için insanlarla arama mesafe koyuyorum. Bu dünyanın ne olduğunu biliyorum ve hayatım boyunca ondan nefret ettim. Kaçmak, gitmek istedim ve bir bakıma dileğim gerçekleşti. Rehin alınmak, eve dönmeyi ne kadar çok istediğimi kanıtladı. *Sana*. Mezuniyet partimde seni ilk gördüğüm andan itibaren sana karşı derin bir bağ hissettim. Bu yüzden sana doğru yürüdüm. Kalbim sahip olamayacağım bir şeyi istiyordu. Buna izin veremezdim. Bu yüzden aklım hayatta kalma moduna geçti ve sana karşı tam bir sürtük gibi davrandım. Çok üzgünüm, Cruz. Bana karşı nazik, sevgi dolu ve sabırlıydın. Benim için hayatını verebilirdin." Gözlerimden yaşlar süzüldü. Elini kaldırıp parmaklarının tersiyle onları sildi.

Paylaştığım her kelimeden büyülenmiş gibiydi.

"Benim için yaptıkların için sana asla yeterince teşekkür edemeyeceğim."

Tek nefeste, "Seni seviyorum Sienna," diye mırıldandı.

Kilisede bunu ilk söylediği andan beri ciddi olduğunu bildiğimden, ben de karşılık vermek istedim ama cesaret edemedim.

Çıldırılmıştı

m.

Öfkeli.

Aşk sana bunu yapar.

Ona teslim olarak sonunda yeminimi ettim: "Ben, Sienna Luciano, seni, Crucifixio Martinez'i, bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar sevmek ve beslemek üzere kocam olarak kabul ediyorum."

Eğilerek dudaklarını öptüm. Dudaklarına sürtünerek, "Ben de seni seviyorum.

Sonra. Şimdi. Sonsuza kadar."

-Cruz-

"Birbirimizi hem çok seveceğimizi hem de anlamsız şeyler yüzünden kavga edeceğimizi, kafa tutacağımızı ve tartışacağımızı biliyorum. Bunların hepsini seninle istiyorum. Didişmek ve barışmak istiyorum. Seninle gülmek ve ağlamak istiyorum. Ömür boyu sürecek anılar biriktirmek istiyorum. Seninle yaşlanmak istiyorum," diye içtenlikle ifade etti.

Beni öpmeyi bıraktı ve gözlerimin içine derin derin baktı. "Seninle bebekler yapmak istiyorum. Oğullar, kızlar, bir aile... Seninle."

Dumanı tüten sıcak su, sanki asla değiştiremeyeceğimiz, daha iyi hale getiremeyeceğimiz ya da unutamayacağımız hatalarımızı temizliyormuş gibi çıplak bedenlerimizden aşağı akıyordu.

Yüzünün kenarlarından tutarak, sırtı fayansa çarpana kadar onu ittim, böylece ağzını yalayıp yutabilecektim.

Dudaklarına

sahip çık.

Ona sahip ol.

Ona tapın. Onu

seviyorum.

Bir dakikalığına nefesimi kesmesine izin verdim. Gözlerime hiç bu kadar güzel görünmemiştii.

Nefes kesici. O kadar benim

ki.

Bir elimle bileklerini kavrayıp başının üzerinde tutarken, diğer elimle yüzünden göğüslerine doğru kayarak onları avucumun içinde yoğurdum. İnledi. Peşini bırakmadım, onu öpmeye, okşamaya ve ne kadar çok sevdiğimi fısıldamaya devam ettim. Gözyaşlarını silmek için dudaklarımı kullandım, Günahlarını, itiraflarını, bana olan yeminlerini.

Vücudu yoğun ve baskın aşkımdan titremeye devam ederken şefkatle dudaklarına doğru ilerliyordum. Duygularını bastırıyor ve güvensizliklerini sadece benim bildiğim şekilde geçersiz kılıyordum.

Onunla sevişerek.

Bir saniye daha geçmeden, bana izin vermediği tüm aylar için, tüm zamanlar için, umutsuzca istediğim tüm anlar için onu öptüm. Kendimi onun içinde kaybettim. Sanki onun başına gelmesini hiç istemediğim son birkaç günü öpüp yok etmeye çalışıyordum. Sadece bu hayatın verdiği eziyetli acıları tutmak için can atıyordum.

Onun şeytanlarını kendi şeytanlarımla tutacak kadar güçlüydüm.

"Sana yapmak istediğim şeyleri kaç gece rüyamda gördüğüm hakkında bir fikrin var mı?" diye dudaklarına karşı ifade ettim ve gözlerinin faltaşı gibi açılmasına neden oldum.

Bakışlarını benimkilerle birleştirerek, içimde derin bir cinsel tepki uyandırdı. Dudakları şişmiş ve kızarmıştı, teni sıcak ve kızarmıştı, saçları savrulmuş ve muhteşem yüzünün etrafında gevşekçe dalgalanıyordu. Bileklerini serbest bıraktım, saçlarının birkaç telini gözlerinden geriye doğru çektim, teslimiyetçi bakışlarının önünde hiçbir şey istemiyordum.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve aklımdan hiç çıkmayacak olan şeyi ona söylemeye hazırlandım.

"Seni ve çocuklarımızı her şeyimle koruyacağım. Gerekirse dünyayı yok ederim. Kimse seni bir daha benden alamayacak. Söz veriyorum.

Sen benimsin."

Başını salladı, içgüdüsel olarak hala yüzünü saran bileklerimi kavradı ve bana devam etmem için güç verdi.

"Seni kaybedemem. Lütfen bana bunu bildiğini söyle?" "Biliyorum. Yemin ederim."

Nişanlandığımızdan beri tuttuğumu hissettiğim uzun bir nefes verdim. Tanımlayamadığım duygular hissediyordum.

"Lütfen beni senin yap. Her şeyini istiyorum kocacığım."

İkinci kez söylememe gerek kalmadan dilimi ağzına soktum. Kıpırdandı, tutkulu kucağıma teslim oldu, dokunuşumun içinde eridi. Saatler gibi gelen bir süre boyunca öpüştük, sadece birbirimize dolandık ve birbirimizin ağzını keşfettik.

Hayatı tekrar tatmak istiyorum.

Bölüm 47

-Cruz-

Göğsünün gövdemde yükselip alçaldığını hissedebiliyordum. Sert meme uçları kararmış tenime sıkıca bastırıyordu. Daha ona dokunmamıştım bile ama şimdiden erimeye, dikiş yerlerinden ayrılmaya başlamıştı.

"Cruz," diye nefes nefese kaldı, boğuk ve çılgınca.

Vücudu inkar edilemez bir şekilde bana teslim olana kadar onu öptüm.

Kollarımda endişeli ve titrek, yumuşak ve esnek olana kadar. Her kası beklentiyle titreşene kadar.

İhtiyacım

var.

İsteyerek.

Onun her santimine sahip olma arzusuyla.

Bu benim felaketimdi. Dizlerimin üzerine çöktüm. Cenneti tatmak için ölüyordum.

Zorla ama nazıkçe, tamamen merhametime kalana kadar hassas klitorisini ağzıma aldım. Dilimin verdiği her duyguya karşılık . Amının tatlı kokusuyla karışan bağımlılık yapan uyarılma kokusunu içime çekiyordum.

"Yalvar bana bebeğim. Seni boşaltmam için yalvar," diye homurdandım.

On

u. Kızgın gözlerle, "Lütfen... lütfen beni boşaltın..." diye yalvardı. Sırtının eğilmesine neden olarak dilimi açıklığına soktum.

"Cruz..." mırıldandı, saçımı yumrukladı, onu kaldıraç olarak kullandı dik durmak için.

Onunla dilimle seviştim. Yalarken.

Emiyor.

Yemek.

Dudaklarıma ve dilime karşı kalçalarını ileri geri hareket ettirirken klitorisini yan yana ve yukarı aşağı hareket ettirdim. Saçlarımı yolacaktı. Sikimin zonklamasına neden olarak yumruğumu sikmeye başladım.

Boğazımdan ve göğsümden aşağı boşaldı.

Onun içten dışa doğru çözülüşüne tanıklık ettim, çekirdeğinden sular damlıyordu. Varlığının her zerresine sahip olarak onu biraz daha boşalttım.

"Sen kimsin, Sin?" diye alay ettim.

"Ben senin karınım."

"Sen kime ?" "Sana ve sadece sana."

"Bu kimin amı?" "Senin, hepsi ."

"Bir gün kışını sikeceğim, ama bu gece... Önce seninle sevişeceğim."

Klitorisi ağzımdayken sırttım ve "Benim için gel bebeğim" diye inledim.

Vücudu baskı ve zevkten çok şiddetli bir şekilde sarsıldı,

"Cruz!" diye bağıyor.

Ayağa kalkmadan önce ağzımla son bir kez boşalmasını sağladım. Bacaklarını belime dolayarak duşu kapattım ve onu yatağımıza geri taşıdım. Onu yere yatırıp, üzerine çıktım. Kaslı vücudumu onunkinin üzerine yerleştirdim.

"Sakin bana annenle birlikte olmak için beni terk etmek istediğini söyleme. Beni anlıyor musun?" Derin, karanlık, boğuk bir ses tonuyla emrettim. "Evet."

"Güzel. Şimdi sikim için yalvar."

Tek söyleyebildiği "Lütfen..." oldu.

"Söyle. Sik dediğini duymak istiyorum."

Kapüşonlu gözleriyle bana arzuladığım şeyi verdi.

Karım hınzır bir sırıtışla, "Sikini içimde istiyorum," diye cevap verdi.

"Aferin kızıma."

Kendimi onun içine gömme ihtiyacı duyarak, sıkı bakire amının etrafına sarıldığını hissetmeyi arzuladım. Uzun süre beklemek zorunda kalmadı, aletimi onun açıklığına yerleştirdim ve yavaşça içeri doğru ittim. Kasıtlı olarak, onu incitmek istemediğim için acele etmedim. Onun daracık, ıslak amcığında aklımı kaçırmıştım, ne kadar mükemmel hissettiğinin tadını çıkarıyordum.

Yüzünün her yerini öptüm.

Boynunu.

Göğüsleri.

Tekrar dudaklarına.

Ta ki daha fazla dayanamayana
kadar. Ona bakmak
zorundaydım.

Onu izlemek zorundaydım.

Onunla tatlı bir aşk yapmalıydım.

"İyi misin?" Dudaklarına fısıldadım, sıkıntılı yüzünü görmek soruma
cevap vermeye yetti.

Elimi vücutlarımızın arasına kaydırarak klitorisini ovmaya başladım.
Sikimi almasını kolaylaştırmaya çalışıyordum.

"Becer beni, Sin... Çok sıkı hissediyorsun. Seni kıracağım." "Söz mü?"

"Nasıl bu kadar mükemmel hissediyorsun? Şu anda sikimin üzerinde
kanadığını düşünmek bile beni delirmenin eşiğine getiriyor. Kalbin. Ruhun.
Masumiyetin. Hepsi benim. Sen benimsin."

"Ben seninim," diye nefes nefese kaldı.

Santim santim içeri girdim. Sonunda bariyerini aştım.

Kaygandı.

Sıcak.

Islak.

Ve hasta bir piç olduğum için kanlı parmaklarımı dudaklarıma götürdüm
ve ağzıma soktum.

Gözleri açıldı, az önce yaptığım şey karşısında şok olmuştu.

"Düğünümüzde dilimi ısırдын, bebeğim. Benim kanım senin içinde. Şimdi
seninki olması gerektiği yerde, içimde. Seni seviyorum. Seni seviyorum amına
koyayım," diye , onun içinde taşaklarının derinliklerinde olmanın tadını
çıkarıyordum.

"Gerçekten rahatsız edicisin ama ben de seni seviyorum."

Sikimin başında muazzam bir baskı hissederek, içine girip çıkmaya
başladım. Her itiş ve çekişte daha sıkı ve daha sıkı kenetlendiğini
hissediyordum.

Dudaklarından kaçan her inilti. Aletimin

g noktasına her vuruşu. Amının her

sıkılığı.

Taşaklarıma kadar karıştırıldı.

Klitorisini ovmayı bir kez bile bırakmadım. Yavaş yavaş çözülmeye
başladığını .

Alnımı onunkine yasladım ve parlak, puslu gözlerine baktım. Kalplerimiz
çarpmıyor, tenlerimiz duştan dolayı hala ıslak ve ciğerlerimiz

tamamen nefessiz kaldık. Terk edilişimizde yok oldu.

Kendi dünyamızda.

Kendi her şeyimizde.

"Evet..." diye mırıldandı, nefesi kesilmişti.

Yavaşça kalçalarını sallıyor, şaftımın onun derinliklerindeki hissine alışmaya çalışıyordu. Başka bir iniltiyle başını geriye atmasına neden oldu. Tek duyabildiğim onun arzusuydu. Daha hızlı, daha sert girmem için beni cesaretlendiriyordu.

"Evet, bebeğim. Sikimi al. Aynen böyle... Beni daha sert becer... aynen böyle," diye gürledim göğsümün derinliklerinden.

Aminin sıkılaştığını, sikimi bir mengene gibi kavradığını hissedebiliyordum. Boynunun arkasına tutunarak onu yüzüme yaklaştırmak istedim. Dudaklarımız birbirini buldu, artık hareketlerimiz üzerinde herhangi bir kontrolümüz yoktu.

"Seni seviyorum Cruz. Seni çok seviyorum."

Kabaca kalçalarını kavradım. Yarın benim sikimden başka bir şey düşünemeyecek hale gelene kadar onu becerme ihtiyacını körüklüyordum.

Boğaz.

Bitkin.

Daha fazlası için

hazırım.

İkimizin de ağzı açık, nefes nefese, yükseklerde, bekliyorduk. Birlikte. Aminin sikime karşı zonkladığını, uzun ve sert bir şekilde titreştiğini hissettiğimde dilimi ağzına soktum.

Onun titremesi benim felaketim oldu.

O benim felaketimdi.

Sert bir şekilde boşaldı ve ben de onu takip ettim. Tohumumu olabildiğince aminin içine bıraktım. İkimiz de nefesimizi tutmaya çalışıyorduk. Onu tekrar öpüyordum, doyamıyordum.

Bir kez olsun içimdeki şeytan doydı.

Kollarımdaki meleğimden.

Bölüm 48

-Sienna-

Bir ay sonra

Geçen ay boyunca Massimo'yu arazimizin her yerinde gezdirdim. Cruz etrafımızda olanlardan sonra boş durmadı, araziye çok sayıda yeni muhafız aldı. Gerçi kaç yeni adam getirdiği önemli değildi, ne olursa olsun onunla kendimi güvende hissediyordum. O benim mutlu yerim olmuştu.

Benim kocam.

Gerçek

gibiydi.

Samimi.

Tüketiyorum.

Yalnızken ve hatta onun kollarında yatarken bile onu düşündüm.

Son bir ay içinde çok şey değişmişti. Babası tamamen iyileşmişti. Ancak, yediği dayak vücuduna kesinlikle ağır bir darbe vurmuştu. Yavaş ama emin adımlarla sonunda toparlanıyordu. Ailesinin sevgisiyle, ulaşabileceği en iyi sağlık için kendini zorlama iradesine ve kararlılığına sahipti. Lexi ile aralarındaki aşk, her geçen gün tanık olmak için sabırsızlandığım bir şeydi. Çok doğal ve iç açıcıydı. Ebeveynlerimin ilişkisi için her zaman istediğim her şey.

İlham vericiydi.

Adriana ve ben yakınlaşmıştık. Bana tahmin ettiğimden çok daha fazla şekilde açılmıştı. Onun yolculuğunu paylaşmak bana düşmezdi, bu yüzden kardeşine ya da ailesine tek kelime etmedim. Bana güvenirdi ve ben de onun güvenini kimse için kırmazdım. Kız kardeşler birbirleri için bunu yapar.

Babamın ve Cruz'un adamları Vitale'yi hâlâ bulamamıştı, sanki o sadece bir hayaldi. Deneme eksikliğinden değildi. Günler ondan hiçbir iz olmadan ilerlemeye devam ettikçe, Cruz'un omuzlarına ağır bir yük bindi. Sanırım herkesi hayal kırıklığına uğrattığını, her seferinde boş çıktığını hissediyordu.

zaman. Vitale'in hiç beklemediğimiz bir anda ortaya çıkacağını biliyordum. Yüzünü tekrar göstermesinin an meselesi olduğunu biliyordum.

Özellikle de Ari için.

Cruz ve Lexi'nin söylediklerine göre kendine geliyor, biraz daha kendi gibi davranıyordu. O kadar da içine kapanık değildi, her Pazar evimizde düzenlemeye başladığımız aile toplantılarımıza katılıyordu. Michael'ın herkese yaşattıklarından sonra, bunun kılık değiştirmiş bir lütuf olabileceğini hissetmeye başladım. Ailelerimizi yakınlaştırdı, hepimiz sevdiklerimizin etrafımızda olmasının ne anlama geldiğini takdir ettik.

Babam da bizim evde çok zaman geçiriyordu. Torun istediği konusunda kararlıydı ve o ve Gino Amca sık sık Cruz'a taşaklarının kırılmış olması gerektiği konusunda takılırlardı çünkü hala hamile değildim. "Nasıl bir adamdı ki beni hamile bırakmadı?" derlerdi. Aurora da bu eziyete katıldı. Kocamın içimde geçirdiği saatler boyunca, iddia ettiği gibi kayıp zamanı telafi ederken, ben de hamile kalmadığıma şaşırıyordum.

Lexi, doğru zaman geldiğinde bunun gerçekleşeceğinden emindi. Bu arada, nötr bebek eşyaları almaya başladı.

Giysiler.

Oyunca

klar.

Liste uzayıp gidiyor ve görünürde bir sonu yok.

Biyolojik saatim herkesin vücudunda işliyordu. Hamile kaldığımda nasıl olacağını hayal bile edemiyordum. Bebeğimiz sınırsızca seviyecek ve şımartılacaktı ve ben kendi adıma gelecek için heyecanlıyordum.

Massimo başka bir çitten atlarken ben de dizginleri tutarak ileri atıldım. Havada zahmetsizce uçuyor, her seferinde direği aşıyorduk. Kısa sürede biniciliğin en sevdiğim kısmı haline geldi. Oğlumla bir olmaktan başka hiçbir şeyin önemli olmadığı birkaç saniyelik o özgür duygu. Dört nala köşeyi döndüğümüzde Cruz'un dikkatle bizi izlediğini gördük. Raylara yaslanmış, kendine özgü takım elbisesini giymişti. Şeytan kadar yakışıklı görünüyordu.

Onu içime hiç yorulmadım. Nefesimi . Onun nezaketi.

Kalbi.

Onun

sevgisi.

Hepsi de hayran olduğum özelliklerdi. Elbette yine de tartışırdık. Kontrolcü, kibirli ve inatçıydı. En hafif tabiriyle sinir bozucuydu.

Ben onun sözde cazibesine direndikçe, o da kendini kanıtlamak için daha çok çabaladı.

O haklıydı.

Her zaman.

Ne olursa olsun.

"Oha," diye emrettim, Massimo'yu onun önünde durdurarak. Cruz'u gözlerimle soydum.

"Beni istiyor musun?" diye alay etti, taşaklarını tutarak. "O zaman gel ve beni al, bebeğim."

"Ugh!" Gözlerimi devirdim. "Massimo'yla birlikteyim. Hayatımda ihtiyacım olan tek erkek o."

"Bu doğru mu?"

"Evet." Omuz silktim, şımarıklık ettim. Yemin ederim bu onu etti.

Korkulukları itti ve sadece onun yapabildiği Crucifixio Martinez havasıyla bize doğru yürüdü. Bir sonraki hamlesini beklerken kalçalarım sıkıştı. Hızla ayağımı üzengiden çıkardı ve kendi ayağını soktu. Kendini Massimo'nun üzerine atarak arkamda konumlandı.

"Ne yapıyorsun?" Hazırlıksız yakalandığım için sordum.

Ellerimden dizginleri kaparak, bacaklarını Massimo'nun karnına sıkıştırırken ağzıyla aynı kısa sesi çıkardı. Gitmesini sağladı.

"Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?"

"Başka bir adama binmeni izlemek için saatlerimi harcadım. Onu tutmana izin verdiğim için ."

Kıkırdadım, elimde değildi. Atımı bu kadar kıskanmasını komik buluyordum. Tam cevap verecektim ki burnu enseme sürtünmeye başladı. İçimde baş döndürücü bir arzu uyandırdı.

"Ne yapıyorsun?" Sırtımı göğsüne yaslayarak tekrarlardım. Sıkı, kaslı formuna doğru gevşeyerek, bedenimde kıpırdanan şefkatinin verdiği hislerin tadını çıkardım.

Yavaş yavaş boynumdan aşağı öpücükler bırakırken eliyle göğsümü kavradı.

"Cruz... muhafızlar..."

"Onlar için endişelenme. Bana odaklan. Çok sıcaksın, çok yumuşak. Kokun bağımlılık yapıyor. Ne küçük dozlarda ne de büyük dozlarda sana doyamıyorum. Bana bunu bildiğini söyle?"

"Seviyorum," diye mırıldandım, üzerimdeki ellerini seviyordum.

"Bir oğlum olsun istiyorum. Bana ne zaman bir tane vereceksin?" "Ummm... taşakların çalışmaya karar verdiğinde, sanırım."

Amıma sert bir tokat attı. Aynı zamanda, bu his hoşuma gitmişti.

"Ow!"

"Daha iyi yapacağım."

Derin nefesleri ve iç çekişleriyle beni sustururken, eli karnımın önüne doğru kayarak binici pantolonumun kemerini çözdü.

"Cruz-" Parmaklarını külotumun içine kaydırırken hemen kapattım.

Vücudumu benden daha iyi . Onunla kendim hakkında çok şey öğrendim. Nelerden hoşlandığımı, neleri sevdiğimi, nelere doyamadığımı.

Onu.

"Benim için iyi bir kız olacak mısın?"

Parmaklarının klitorisimi ovmaya başladığını hissettiğimde, "Ama şımarıklıkta çok iyiyim," diye nefes nefese kaldım.

"Sadece iyi kızlar gelir."

Alt dudağımı emdim ve o da inleyerek içimin beklentiyle erimesine neden oldu.

Gözlerim kapandı ve başım omzuna düştü, sadece ikimizin olduğu ve başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bu anı yaşıyordum.

Boynumun kıvrımını öptü ve yaladı - beni çılgına çeviren ve her yerimi titreten noktayı. Parmakları beni bir keman gibi çalıştırdı, önce nazıkçe, sonra daha talepkâr.

Acil.

Israrcı.

Vücudumun her yerinde sıcaklık hissettim, sıcaklık ayak parmaklarımın ucundan başımın tepesine kadar vahşi bir ateş gibi yayılıyordu. Her yerdeydi, kendini kalbimin ve ruhumun derinliklerine gömüyordu.

"Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Bana sahip olduğunu biliyor musun? Senin olduğumu?"

Cevap olarak inledim.

Bir anda elini çekti ve ben de bu kayıp karşısında inledim. Saniyeler sonra, aynı parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdiğini hissettim. Açmam için beni çağırıyordu. Yavaş ve lezzetli bir işkenceyle parmaklarını içeri ve dışarı kaydırarak bana kendimi tattırdı. Sinir uçlarımı tahrik ediyor, beni ihtiyaçtan çılgına çeviriyordu.

Ağrıyla dindirmek için kalçalarını birbirine bastırdım ve boğazının derinliklerinden onaylamayan bir ses çıkardı. Massimo istemeden verdiği emri anlamıştı, daha hızlı yürümeye başladı.

"Sana merhamet edip istediğini vereyim mi? Yoksa seni bunun için yalvartmalı mıyım?" diye çok aşına olduğum bir ses tonuyla işkence etti.

"Elini istediğim yere koyduğun sürece ne istersen yaparım."

"Nerede bu?"

"Nerede olduğunu biliyorsun."

"Söyle."

"Kukum."

Bana yaptığı her şey gibi bu da kesin ve hesaplıydı. "Neyin?"

"Beni duydun, sadece tekrar söylememi istiyorsun."

"Ve ben hala bekliyorum."

Gözlerinin içine bakmak için başımı eğerek gülümsedim. "Islak amımın üzerine." "Nerede senin terbiyen, Sin?"

"Lütfen..."

"Aferin

kızıma."

Eli tekrar külotumun içine girdi ve ağzım hafifçe aralandı. Dönme dolap gibi dairesel bir ritimle yumruma masaj yaptı, bir aşağı bir yukarı gidip geldi. Dakikalar içinde şiştiğini hissettim ve onun için patlamak, parçalanmak istedim. Bacaklarım titriyor ve başım dönüyordu. Bu orgazm daha önce onunla yaşadığım orgazmlardan farklıydı.

Midem daraldı.

Nefes alışım hızlanmak yerine zorlaştı. Çok güçlüydü.

" bu... Neredeyse "

"... Yapamam... Lütfen..." Ne için yalvardım bilmiyorum.

"İstediyimi alacağım ve şu anda elimden aşağı fışkırtmanı istiyorum."

Bununla birlikte, ağzıyla kısa bir tıklama sesi çıkardı ve Massimo'nun tırıs gitmeye başlamasına neden oldu. Kalçalarım onun tırıs hızına ayak uydurdu, daha hızlı ve daha sert bir şekilde onları Cruz'un eline karşı ileri geri salladım. Vücudum üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu, kendi kendine hareket ediyordu.

Dilini ağzımın içine daldırdı, tuzlu tatlılığını tattı. Daha fazla dayanamayarak çığlık attım, o kadar sert boşalmıştım ki. O

durmadı, coşkumu uzattı. Klitorisimi manipüle ediyordu. Vücudum titriyordu, boşalmayı durduramıyordum. Birbiri ardına, hızlı bir şekilde bana çarpıyordu. Kendimi toparlayacak zamanım yoktu, o da bunu istemiyordu.

"Seni seviyorum," diye nefes aldım, tekrar tekrar, sanki dünyadaki tek kelime buymuş gibi tekrarlardım.

"Bana sakın Massimo'nun hayatında ihtiyacın olan tek erkek olduğunu söyleme, tabii bir dahaki sefere seni bu atın üzerinde becermemi istemiyorsan."

Başından beri biliyordum.

Bu iddianın amacı da buydu.

Sonsöz

-Sienna-

Üç ay sonra

Violet için düzenlenen resepsiyona girdik. Senatör Chase Abandonato'nun kızıydı ve bugün kraliyet ailesiyle evleniyordu. Cruz'un arka cebinde Illinois senatörünün olması beni zerre kadar rahatsız etmemişti. Ayrıca, İtalya'daki normal günlük hayata ara vermek için bir bahaneydi. Düğün ve resepsiyonun yapıldığı Seattle'a ilk kez geliyordum.

Washington Gölü'nde büyük bir malikanedeydik. Bazı yüzleri tanıdım, çoğunu tanımadım. Cruz gördüğü herkesi tanıyor gibiydi, bu da muhtemelen bu insanların da en az onun kadar karanlık ve yozlaşmış olduğu anlamına geliyordu. Yine de kendimi evimde hissettim, etrafta en iyi yaptığımız şeyi yapan bir sürü İtalyan vardı.

Tartışıyoruz.

Beni yüzlerce insanla tanıştırdıktan sonra, onunla biraz vakit geçirebildim. Elini tutarak onu malikânenin büyük bölümünü çevreleyen güzel göle bakan balkona doğru yönlendirdim.

Parmaklıklara yaslanarak gülümsedim.

"Bu bakış da neyin nesi?" diye sordu.

"Senin için bir sürprizim olabilir."

"Senin çıplak olmanı da içeriyor mu?"

"Hayır," diye güldüm.

"O zaman gerçekten

ilgilenmiyorum." "Cruz..."

Kollarıyla vücudumu kafesledi, ellerini arkasındaki bara koydu.

Be

n. "Sürprizleri sevmem."

"Kontrol manyağı olduğun için mi?" "Kesinlikle."

"Umarım oğullarımız benim sakin ve rahat genlerimi alırlar. Eğer seninkileri alırlarsa, mahvolurum."

Burnunu önce boynuma, sonra yanağıma sürterek kulağıma fısıldadı:
"Benimle dalga geçme."

"Ben ."

Dondu

kaldı.

Gözlerimiz kilitlendi.

"Sürprizim çoktan elbisemin içinde. Aslında, karnımın içinde pişiyorlar."

"Sienna..."

"Aşağı bak, kocacığım."

Geri çekildi, gözleri karnıma doğru kayd, elimde tuttuğum ultrason fotoğrafı aramızdaydı.

"Beni atıma bindirip ahırda seviştikten sonra hamile bıraktığından oldukça eminim."

Bakışları elimdeki resimden ayrılmamıştı. "Neden dört el varmış gibi görünüyor?"

"Çünkü Crucifixio Martinez, kaleciyi sadece bir kez değil, iki kez geçtin. Ben hamileyim."

Bakışları yine benimkilerle kilitlendi. "İkiz çocuklarla."

-Cruz-

"Babam ve Gino Amcam çok gurur duyacaklar."

Gülümsedim. Dudaklarına sahip olamadan diz çöktüm ve önce karnını öptüm.

Oğulları

m.

Oğulları

m.

Tüm lanet dünyam.

Ona baktığımda ağlıyordu. "Seni seviyorum, Sienna Martinez."

"Seni daha çok seviyorum."

Ayağa kalkarak yüzünün yanını kavradım ve ağzımı onunkine yapıştırdım.

"Seni seviyorum amına koyayım," diye nefes aldım, karanlık ruhumda yükselen duyguları kontrol edemiyordum.

Dudaklarını öptüm, bana açması için onu çağırdım. Sonunda açtığında, ağzının içine doğru inledim ve o da benimkine gülümsedi.

Birbirimizi çok fazla seviyorduk. Onu hissetmek.

Ona ihtiyaç duymak. Onu sevmek.

Beni tüketti.

Benim ailem.

"Kahretsin," diye bağırdı arkamızdan güçlü bir erkek sesi, anımızı bölerek. Etrafımda döndüm.

"Siktir," diye ekledi, bakışlarım yüzünden ellerine kayınca. "Romeo!" diye bağırdı başka bir erkek sesi, bize doğru koşarak.

Eninde sonunda Romeo Sinacore ile tanışacağımı biliyordum, ama bunun böyle olacağını hiç düşünmemiştim...

Ellerinde kanla.

Son.

Cruz ve Sienna için.

Romeo Sinacore için bu sadece bir başlangıç mı
yoksa *son mu*?

Next, New York Times Çok Satan Yazarı Rachel Van Dyken ile Spin-off
Standalone Romantik Gerilim işbirliği

Mafya Kazanova

17 Kasım

Bir iblis gibi öldürür, bir tanrı gibi becerir.

Ön sipariş Amazon | Nook |
üzerinden şimdi alınabilir

Çok yakında Apple
Books'ta | Kobo'da

Christiano Vitale & Adriana Martinez

16 Şubat

*Onu istedim.
Sonunda beni öldürse bile.*

Spin-off Bağımsız Romantik Gerilim Ön

sipariş şimdi mevcut

Amazon | [Apple Books](#) | Nook | Kobo

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

